

**საგარეო
ქვემოქმედების
სამსახური**

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

2008 წლის 8 აგვისტოდან 13 წელი გავიდა. დღე, რომელიც საქართველოს ისტორიაში სისხლით დაინერა და ეს სისხლი იმჟამინდელი ხელისუფლების, „ნაციონალური მოძრაობის“ ყველა წევრისა და მათი ლიდერების კისერზეა. კარგად გემახსოვრებათ, როგორ აჩვენა ამაყად მიხეილ სააკაშვილმა პირდაპირ ეთერში ცხინვალის დაბომბვა, როგორ გამოაცხადა, რომ სამაჩაბლოში კონსტიტუციური წესრიგი აღადგინა და ტერიტორიები დაიბრუნა...

მერე კი იყო გრძელი რიგი წითელ ხიდან, სამაჩაბლოდან გამოქცეული „ნაცმოძრაობის“ ლიდერები, გორის შესასვლელთან მიტოვებული დროშებით დატვირთული ავტობუსები... იმ დროშებით, რომლებიც სააკაშვილის სიტყვით გამოსვლისას უნდა გამოეფინათ, სიტყვით გამოსვლა კი ცხინვალში, მთავრობის სახლთან იგეგმებოდა. ამერიკელუბანის მიერ კარგად დაგეგმულ ხაზანგში სააკაშვილი თაგვივით გააგა და კურდღლივით გაიძცა, როცა მიხვდა, რომ მის სიცოცხლეს საფრთხე დაემუქა. ეს მაშინ, როცა რიგითი ჯარისკაცები სისხლის უპანასკნელ წვეთამდე იზრძოდნენ და... მთავარსარდლად დანიშნულ გიგი უგულავას მითითებაზე ასრულებდნენ. ჰო, დედაქალაქის მერს ტაქტიკა-სტრატეგია ჩააბარეს და ათასობით სამხედროს გადი მიანდას, კაცს, რომლისთვისაც ორი პატიის ნდობა არ შეიძლებოდა.

მას შემდეგ ასეა: ყოველ 8 აგვისტოს ხელისუფლებას თუ ოპოზიციის წარმომადგენლები სოციალურ ქსელში შავ ლენტაზე გამოვლენენ ხოლმე, პარლამენტის იმჟამინდელი თავმჯდომარე დაბით გაძრა-ამონოტონური ხმით გვაგონებს, რომ იმ დღეს რუსეთმა განახორცილა აგრესია და ისე საუბრობს, თითქმის წითელი ხიდისკენ მი გაგვრძობი და მი მოვუწოდებდი ხალხს, — დანებდითა და ჩანგლებით დაიცავით მოჯანჯლო. 9 აგვისტოს შავი ლენტაზე გაძრება და ცხოვრებაზე ჩვეულებრივად გაგრძელება მომდევნო 8 აგვისტომდე და ასე იძნება წლიდან წლამდე. ასე იქნება იმიტომ, რომ არც წინა ხელისუფლება და არც ამჟამინდელი არაფერს არ აკეთებს ამ შავი ლენტების გასაქრობად. ყველა წელიერთმანეთს ჰგავს და ჩვენ წლებიანდელზე ვეთქვათ.

ჯერ კიდევ 7 აგვისტოს, გვიან ღამით, ყველა ევროპული ქვეყნის და, რაღა თქმა უნდა, ამერიკის ელჩმა განცხადება გაავრცელა. განცხადებები ერთი კაცის ნაწერს ჰგავდა, უბრალოდ, სხვადასხვა ქვეყნის ელჩი აწერდა ხელს და ყველა მათგანი რუსეთს მოუწოდებდა: ტერიტორია დატოვეთ, ჯარი გაიყვანეთ და მიწები საქართველოს დაუბრუნეთო. და ეს ხომ მოხდა 7 აგვისტოს? 9 აგვისტოს კი ელჩებს აღარ ემახსოვრებათ თავიანთი განცხადებები, მათ შეინახავენ, თარიღს შეცვლიან და გაისად კვლავ გამოაქვეყნებენ. არც ერთ დასავლელ დიპლომატს არ ნათქვამია ის, რომ პროვლემის მოსაგვარებლად 13 წლის განმავლობაში არათუ თითო თითზე არ დაუდვი-

ათ, არამედ ჯერ „ნაცმოძრაობას“, შემდეგ „ქართულ ოცნებას“ ყველა დონეზე აუპრძალეს რუსეთთან პირისპირ საუბარი. თუ რაიმეს განხილვა გვინდა, თუ რაიმეს გაგება გვინდა, მხოლოდ შუამავლები მხოლოდ და დასავლეთი დღემდე ყველაფერს აკეთებს, რომ მოვლა-პარაკების მაგიდასთან საქართველო რუსეთთან პირისპირ არ დაჯდეს.

ევროპამ და ამერიკამ, ერთი შეხედვით, საუცხოოდ მოიგეს საქართველოსა და რუსეთს შორის შუამავლის როლი. ეს ერთი შეხედვით, თორემ სწორედ ევროპა-ამერიკის შუამავლობის შემდეგ ყველა პროცესი გაიყვანა, ყველა, გარდა ეაონომიკური ურთიერთობებისა. ამასაც თავისი ახსნა აქვს — ეკონომიკურად რუსეთზე რომ არ ვიყოთ დამოკიდებული, ამისათვის ქართულ პროდუქტს აკარი დასავლეთმა უნდა გაუღოს, მაგრამ, რომორც ევროკავშირისა და ნატოს კარია მჭიდროდ დახურული, ზუსტად ასეა დასავლეთის გაზრის კარიც. დიდ დასავლურ კომპანიებს არანაირი სურვილი არ აქვთ, თავიანთი მრავალმილიარდინი მოგებიდან რამდენიმე მილიონი საქართველოს უწილადონ. ამიტომ დასავლეთი ხმას არ იღებს იმაზე, რომ ქართული პროდუქტის უდიდესი ნაწილი რუსულ გაზარზე იყიდება და რომ არა რუსული გაზარი, ქართველი გლეხების მიერ მოყვანილი მოსავლი, უბრალოდ, დაღუპვებდა, ქართული დვინოები კი მარნეუში დაქმბარდებოდა. ეს ყველაზე კარგად სწორედ ევროპამ იცის და ამიტომ რუსულ გაზარზე ქართული პროდუქტების გატანის გამო ხმას არ იღებს.

წლებიანდელი 8 აგვისტო იმითაც იყო საინტერესო, რომ ოპოზიციაში წასულმა გიორგი გახარიაშ განაცხადა: „დეოკუპაციის გარეშე ვერ წარმოიმდგენია საქართველოს სრულფასოვანი განვითარება“-ო. მისმა მომხრეებმა ხბოს აღტაცებით დაუკრეს ტაში, რამაგარიღაც თქვათ, ჟურნალისტებმაც თავი დაუქნიეს, მაგრამ არავინ ჰკითხა: პრემიერმინისტრი რომ იყავი, პირველი კაცი რომ გარძმბა, რა გააკეთებ იმისთვის, რომ ეს პროცესი დაწყებულიყო, რამდენჯერ სცადა რუსეთთან დალაპარაკება-მოლაპარაკებაო? ამ კითხვას ქართველ პოლიტიკოსთაგან არავის არ უსვამენ და სწორედ ეს არის ჩვენი ტრაგედია — მთავარ კითხვას გაუვრბივართ. ვინმე გაგვცემს პასუხს, რა გაძმამეთით ამ 13 წლის განმავლობაში ისეთი, რაც მას-

არც ერთ დასავლელ დიპლომატს არ წამოსცდენია ის, რომ პროვლემის მოსაგვარებლად 13 წლის განმავლობაში არათუ თითო თითზე არ დაუდვიათ, არამედ ჯერ „ნაცმოძრაობას“, შემდეგ „ქართულ ოცნებას“ ყველა დონეზე აუპრძალეს რუსეთთან პირისპირ საუბარი. თუ რაიმეს განხილვა გვინდა, თუ რაიმეს გაგება გვინდა, მხოლოდ შუამავლების მეშვეობით და დასავლეთი დღემდე ყველაფერს აკეთებს, რომ მოლაპარაკების მაგიდასთან საქართველო რუსეთს პირისპირ არ დარჩეს.

რუსეთთან პირისპირ საუბარი საქართველოსთვის სასიცოცხლოდ აუცილებელია

არსებობს შენსი იმისა, რომ პირისპირ მოლაპარაკებებისას რუსულმა მხარემ, მაგალითად, ნატოში ინტეგრაციაზე უარის სანახვლოდ ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენა შემოგვთავაზოს. მაქა ისე გავიგო, რომ საქართველოს მოსახლეობის, სულ ზოგა, 99% იტყვის, — არ გვინდა ნატოო და მანდ დასრულდება ის 30-წლიანი პირობები, რომელსაც ამერიკამ და ევროპამ თურქეთთან ერთად ჯიუტად რომ გვახვევს თავს და ჯერაც რომ ვერ გავიგინდნენ ბოლოში. ეს არის ერთ-ერთი მიზეზი იმისა, რომ რუსეთთან პირისპირ სასაუბროდ არ გვიშვებენ. ყველა ხედება, რომ ასეთ შემთხვევაში ძალიან დიდია ალბათობა, ჩრდილოელი მეზობლისგან მივიღოთ შეთავაზება, რომელზეც უარს ვერ ვიტყვით. ახლა აუცილებლად გამოჩნდება ადამიანები (მოსახლეობის 1%), რომლებიც ბოლო ხმამა აწივებენ: ნატო ჩვენი ხსნა არისო. თავის დროზე, ალბათ, ასე ეგონა თურქეთსაც, მაგრამ საბოლოოში, ძველანა ციხის ალში

აქლავლობას მოგვცემდა, რუსეთთან ურთიერთობები გადამეძვირეთა და გვესაუბრა ყველაფერზე, ამოქუშავდით დაწყებული, ავიაშიმოსვლის აღდგენით დამთავრებული? სასიკეთო არაფერი, აი ისეთი კი, რაც რუსეთს გააღიზიანებდა, ნერვებს მოუშლიდა, ჩვენ დანის პირზე გაგვატარებდა, ბევრი რამ ჩავიდინეთ. არაერთხელ დაგვიწერია, რომ საქართველო ვალდებულია, რუსეთთან პირისპირ სასაუბროდ დაჯდეს, მაგრამ არსებობს შენსი იმისა, რომ რუსულმა მხარემ, მაგალითად, ნატოში ინტეგრაციაზე უარის სანახვლოდ ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენა შემოგვთავაზოს... მაქა ისე გავიგო, რომ საქართველოს მოსახლეობის,

სულ ზოგა, 99% იტყვის, — არ გვინდა ნატოო და მანდ დასრულდება ის 30-წლიანი პირობები, რომელსაც ამერიკამ და ევროპამ თურქეთთან ერთად ჯიუტად რომ გვახვევს თავს და ჯერაც რომ ვერ გავიგინდნენ ბოლოში. ეს არის ერთ-ერთი მიზეზი იმისა, რომ რუსეთთან პირისპირ სასაუბროდ არ გვიშვებენ. ყველა ხედება, რომ ასეთ შემთხვევაში ძალიან დიდია ალბათობა, ჩრდილოელი მეზობლისგან მივიღოთ შეთავაზება, რომელზეც უარს ვერ ვიტყვით. ახლა აუცილებლად გამოჩნდება ადამიანები (მოსახლეობის 1%), რომლებიც ბოლო ხსნა არისო. თავის დროზე, ალბათ, ასე ეგონა თურქეთსაც, მაგრამ საბოლოოში, ძველანა ციხის ალში

გახვეული და ნატოს არ გამოუთქვამს სურვილი, მის წევრს დაეხმაროს. არადა, ჯარისკაცების მოხილვაზე ასეთ შემთხვევაში ძალიან ეფუძნებიან, რადგან ისინი მოსახლეობის გზავლობიან და უსაფრთხოე ევაკუაციებში უდიდეს როლს ასრულებენ. ნატოს წევრი ქვეყნები მხოლოდ უზრუნველყენ იმასაც მივეჩვიოთ, რომ დამოუკიდებლად გადაწყვიტოთ, ვის ვესაუბროთ, ვის — არა და საგარეო თუ საშინაო კურსი ფურცელზე კი არ დაგვიწერონ, ჩვენივე ხელით და ჩვენივე ჭკუით ჩვენივე დავწეროთ.

ისევე მოვა 8 აგვისტო, ისევე დავიწყებთ შავი ლენტების ფრიალს სოციალურ ქსელებში, ისევე ძველ ტექსტებს გაიმეორებენ ევროპელი თუ ამერიკელი დიპლომატები, მაგრამ პრობლემა პრობლემად დარჩება და წინ ერთი ნაბიჯითაც ვერ წავიწვით. კიდევ გავიმეორებ: ბოლო 13 წლის განმავლობაში რა გავაკეთეთ ისეთი, რომ ტერიტორიული მთლიანობის პრობლემა მოგვარებულიყო? არაფერი და, თუ ვინმეს სჯერა, რომ ტერიტორიული მთლიანობა ელჩებისა და კონგრესმენების წერილების შემდეგ აღდგება, ძალიან ცდება...

განსაკუთრებით

**მსოფლიო
და საქართველო**

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

რუსეთის ხელმძღვანელობამ არაერთგზის განაცხადა, რომ საომარი მოქმედებების განახლების შემთხვევაში რუსეთი ვერ დარჩებოდა მაყუჩაბლის როლში. 2008 წლის ივლისში კ. რაისის ვიზიტს თბილისში მოჰყვა დ. მედვედევის ოფიციალური განცხადება იმის თაობაზე, რომ, თუ საქართველო კონფლიქტის ქალისმიერი გზით გადაჭრას შეეცდებოდა, რუსეთი იძულებული იქნებოდა, ჩარეულიყო.

2008 წლის აგვისტო — ქართული სახელმწიფოებრიობის ტრაგედია

არასამთავრობო ორგანიზაცია „ისტორიული მემკვიდრეობის“ ორგანიზებით 2009 წლის 3 აგვისტოს თბილისში გაიმართა მრგვალი მაგიდა თემაზე: „2008 წლის აგვისტო — ქართული სახელმწიფოებრიობის ტრაგედია: მიზეზები და შედეგები“, რომელშიც მონაწილეობდნენ ექსპერტები, ჟურნალისტები, საზოგადოებრიობის წარმომადგენლები. დისკუსიის მონაწილეებმა განიხილეს შექმნილი ვითარება, რომელიც უახლესი წარსულის ტრაგიკულ მოვლენებთან იყო დაკავშირებული. დღეს გვინდა მკითხველის სამსჯავროზე კიდევ ერთხელ გამოვიტანოთ ამ ღონისძიების მიმდინარეობა და გავაზიაროთ გამოთქმული მოსაზრებები. 13 წელი საკმარისი დროა იმისთვის, რომ მოაზროვნე ადამიანმა ცივი გონებით გაანალიზოს მოვლენები. მართლაც ვიყავით თუ არა ჩვენ აგვისტოს ტრაგედიის შეფასებისას, და, ჩვენმა პატივცემულმა მკითხველმა განსაზღვროს.

მრგვალი მაგიდის მუშაობა შეაჯამა „ისტორიული მემკვიდრეობის“ თავმჯდომარემ **ტარიელ ბაგნიძემ**:

„რა იყო აგვისტოს ომი? ამ შემთხვევაში ორი შედეგი გვაქვს: საქართველომ დაკარგა ტერიტორიები, სამაგიეროდ, ხელისუფლებამ მიიღო გულ-უხვი ძღვენი ყბადღეული ფინანსური დახმარებების სახით. მათ გარდა სხვას ვის დაეტყო, რომ ქვეყანამ დახმარება მიიღო?“

დომინირებს ამერიკული დიქტატი და ამერიკული გავლენა საქართველოს როგორც სამხრეთ, ისე საგარეო პოლიტიკაში. ნატო ისეთი ორგანიზაციაა, რომელშიც კი არ შედის, არამედ გვითხვით. უკვე რამდენიმე წელიწადია, ნატოში შესვლა ჩვენი სახელმწიფოს საგარეო და სამხრეთ პოლიტიკის განმსაზღვრელი ფაქტორია. თუკი ნატოში გვითხვით, ე.ი. მას რაღაცაში სჭირდება, აბა, ისე რატომ მივიღებთ? თუკი ამერიკელებს ჩვენი იქ შეყვანა უნდათ, ესე იგი ეს რაღაცაში სჭირდებათ. ამ დროს ლოგიკურად ჩნდება კითხვა: კარგი, ამერიკელებს სჭირდებათ, მაგრამ ჩვენ გვჭირდება? ეს კითხვა რომ არ გაჩნდეს, ამიტომ დაგვისვს ხელისუფლებაში ყოვლად უზნეო, ამორალური ადამიანები, რომელთათვისაც წმინდა არაფერი არსებობს — არც სამშობლო, არც ღირსება და სხვა ამისთანა ცნებები. ასეთი ხალხი წამოგვასვს თავზე და გვითხვით, რომ ესენი იქნებიან ჩვენი ხელისუფლებები. სწორედ ამ პოლიტიკის და ამ პროცესების ერთ-ერთი გამოძახილია აგვისტოს მოვლენები. ამასთან, ბატონმა **ელიზბარ ჯაფელიძემ** იკითხა, — კარგი, სააკაშვილი წავიდა, ვინ და რა ძალე მოიღო? ჩვენი რომ საშველი დაგვადგეს და ჩვენი ცხოვრება და პოლიტიკა უკეთესობისკენ შეიცვალოს, საჭიროა ჩვენი სახელმწიფოებრივი ინტერესების გააზრება. საამისოდ, უპირველესად, სურვილი და მისწრაფება უნდა გქონდეს, შემდეგ — უნარი და შესაძლებლობა. ეს რომ დაგიჯერონ, პოლიტიკურ ძალას ვგულისხმობ, საქართველოს მოსახლეობის ნდობა უნდა გქონდეს,

უპირველესად; ასევე, იმათი, ვისთანაც უმძიმესი კატასტროფული პრობლემების გადაჭრაზე მოგინებს მუშაობა და საუბარი (რუსეთს, შემდეგ კი აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთს ვგულისხმობ).

გვინდა თუ არა, საკითხი ზედმიწევნით დავსვათ და პრობლემა დისტული შენიღბვა და გაქარწყლება ვეღარ უშველის. რუსეთთან ურთიერთობაზე ყველაფერი მიბმული და მისგან მომდინარეობს. თუკი რუსეთი არ დაგელაპარაკა, არ მოგისმინა, თუკი შენი ნდობა არ აქვს, რომც დაგელაპარაკოს, წყლის ნაყვია იქნება.

არანაკლებ მნიშვნელოვანია, როგორ მივიღებთ და მოვისმენთ აფხაზები და ოსები, დაგიჯერებთ თუ არა. შეიძლება ფორმალურად მიიღონ და გარკვეული დიალოგიც გაძალონ სააკაშვილი №2-თან, მაგრამ შედეგი რა იქნება? — ეს დიალოგიც შეწყდება.

ჩვენმა ე.წ. ოპოზიციამ რა გააკეთა ისეთი, რითაც ხელი სუფლებზე თუნდაც მისხალით მალა და მდგარიყო? — არაფერი! მიშა ცუდია, ეს ყველა იცის, ოპოზიციას არც ერთი პრინციპული და ხელისუფლების მიდგომებისგან განსხვავებული საკითხი არ დაუსვამს. ჩვენ ისევ ვისმენთ დემაგოგიურ ტერმინოლოგიას ნატოში შესვლაზე, ევროატლანტიკურ ინტეგრაციაზე, ამერიკულ ფასეულობებზე და ა.შ.

ამიტომ დღეს ჩვენთვის, ჩვენი საზოგადოებისთვის და საქართველოს მომავლისთვის სასიცოცხლო აუცილებლობას წარმოადგენს პოლიტიკურ ასპარეზზე ისეთი ძალის გამოჩენა, რომელსაც

რუსეთის ხელმძღვანელობას გეოპოლიტიკურად ყოველთვის არასელსაყრელად მიაჩნდა აფხაზეთისა და ე.წ. სამხრეთ ოსეთის დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად არსებობა. რუსეთისთვის ოპტიმალურ პარიანტად რჩებოდა ერთიანი, მეგობრული საქართველო, როგორც ტერიტორიული და პოლიტიკური ერთეული. რუსეთს არასდროს დაეუქმებოდა სამხედრო ან ტერიტორიული საზღვარი

შესწევს უნარი და აქვს სურვილი, პრინციპულად გაიზაროს საქართველოს სასიცოცხლო მოთხოვნილებები, პრაქტიკულად და პრაგმატულად მიუდგეს აღნიშნული საკითხების გადანწყვლას.

ამ ძალას უნდა ენდობოდნენ და ანგარიშს უწევდნენ რუსეთს, აფხაზეთს და ოსეთს. სხვანაირად არც მოლაპარაკებები გაიმართება, არც შედეგი დადგება, ხოლო ჩვენი ტრაგიკული და კატასტროფული მდგომარეობა გაღრმავდება და იქამდე მივა, რომ უკან დასაბრუნებელი გზა აღარ გვექნება.

მრგვალი მაგიდის მონაწილეებმა შეხვედრის დასასრულს მიიღეს დასკვნითი განცხადება:

მრგვალი მაგიდის მონაწილეები, განვიხილეთ რა უკანა-

სკენელ წლებში საქართველოს სახელმწიფო პოლიტიკის მიმართულებები, საქართველოს ხელისუფლების პოლიტიკური სვლები, 2008 წლის აგვისტოს მოვლენები და მისი შემდგომი პერიოდი, მივედით დასკვნამდე, რომ 2008 წლის აგვისტოს მოვლენები წლების მანძილზე კავშირის მიერ არაერთხელ მზადდებოდა ხელისუფლების მიერ. ამაზე მეტყველებს სააკაშვილის მიერ არაერთხელ გაკეთებული განცხადებები ნებისმიერი მეთოდებით საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენის თაობაზე; სამხედრო ბიუჯეტის, ტექნიკისა და იარაღის შესყიდვის მუდმივი ზრდა; უცხოელ სამხედრო სპეციალისტთა საიდუმლო მონღელები, ძირითადად, ისრაელიდან და აშშ-დან (მოგვიანებით თვითონ ისრა-

ელმა აღიარა მათი საქართველოში ყოფნა, ოღონდ მიუთითა, თითქოს ისინი გადამდგარი სამხედროები იყვნენ და სახელმწიფო სამსახურთან კავშირი არ ჰქონდათ); 2006 წლის ზაფხულში, თავდაცვის მინისტრად ოქრუაშვილის ყოფნის დროს, საომარი ოპერაციის მცდელობა სამხრეთ ოსეთში; **ოქრუაშვილის** განცხადება ცხინვალში ახალი წლის აღნიშვნასთან დაკავშირებით; სააკაშვილის მართლმეტყველები, სააკაშვილის შექმნა; სხვადასხვა სახის მუდმივი პროვოკაციები რუსი მშვიდობისმყოფელების წინააღმდეგ (მათი დაკავება გამოგონილი საბაბებით, ტექნიკაზე საღებავის გადასხმა, ფიზიკური შეურაცხყოფა) და ა.შ;

ანალოგიური პროვოკაცი-

ები ხორციელდებოდა აფხაზეთის მიმართულებით: კოდორის ხეობისთვის ზემო აფხაზეთის დარქმევა, იქ სამხედრო ტექნიკისა და საბრძოლო კონტინგენტის შეყვანა, განმუხურში ახალგაზრდული ბანაკის შექმნა, რუს მშვიდობისმყოფელებთან შეტაკებები, მათ შორის, სააკაშვილის მონაწილეობითაც (კამერების წინ);

იმავს მონაწილეს სისტემატური უარის დასაბუთება აფხაზეთის ხელშეკრულებაზე ხელის მოწერაზე.

კონფლიქტების დარეგულირების სურვილის არქონაზე აშკარად მეტყველებს ისიც, რომ ამ მიმართულებით მუშაობდნენ ადამიანები, რომელთაც არანაირი კავშირი არ ჰქონდათ აფხაზეთთან (**ხინდრაშვილი, მაღაშვილი, იაკოვ-აშვილი** და სხვ.) და ამ დროს ხალხი, ვინც იქ დაიბადა, ცხოვრობდა, საქმიანობდა, აქვს ნათესაური და მეგობრული კავშირები, დარეგულირების პროცესს არ გააკარეს.

მიმდინარეობდა გამაღებელი ანტირუსული პროპაგანდისტული კამპანია, შეურაცხყოფილი გამოხატვები რუსეთის ხელმძღვანელების მიმართ;

დამკვიდრდა ქედმაღლური დამოკიდებულება აფხაზი და ოსი მხარეებისადმი, მათი ხელმძღვანელების, ისტორიისა და კულტურის სფეროს მოღვაწეების შეურაცხყოფა (მაგ., იაკოვშვილის ინტერვიუ პირველ არხზე, სადაც ის, რეიტინგრაციის მინისტრი (!), აცხადებს, რომ არ იცის და არც არავითარი სურვილი აქვს, იცოდეს ოსეთის ხელმძღვანელთა ვინაობა);

ჯოუტი დეკლარირება ნატოში შესასვლელად კურსის უცვლელობისა, რაც გამოიწვევდა რუსეთის დანებრებას საქართველოს ტერიტორიულ მთლიანობაში და აფხაზეთისა და ოსეთის სწრაფვას რეინტეგრაციისადმი.

ამჟამინდელი განცხადებები იმის თაობაზე, რომ სამხედრო მოქმედებები რუსეთის ინტერესების საპასუხოდ დაიწყო, სასაცილო და უსაფუძვლოა: სრულიად სანაიალმდეგოვსაა პრაქტიკულად მათი დეკლარირება. 7 აგვისტოს თბილისში შედგენილი განცხადება იმის თაობაზე, რომ სამხედრო მოქმედებები დაიწყო, სააკაშვილის ანალოგიური განცხადება. 7 აგვისტოს თბილისში შედგენილი განცხადება იმის თაობაზე, რომ სამხედრო მოქმედებები დაიწყო, სააკაშვილის ანალოგიური განცხადება. 7 აგვისტოს თბილისში შედგენილი განცხადება იმის თაობაზე, რომ სამხედრო მოქმედებები დაიწყო, სააკაშვილის ანალოგიური განცხადება.

ძალისმიერი მეთოდებით კონფლიქტის გადანწყვლის შესაძლო შედეგები ცნობილი იყო ყველა საღად მოაზროვნე ადამიანისთვის. ამის თაობაზე არაერთხელ ითქვა საინფორმაციო საშუალებებში (პოლიტიკო ა. ჭაჭიასა და რ. კლიმიაშვილის, აკადემიკოს ე. ჯაველიძის სტატიები და ტელეგამოსვლები, ა. ხიდირბეგიშვილის სტატიები).

რუსეთის ხელმძღვანელობამ არაერთგზის განაცხადა, რომ საომარი მოქმედებების განახლების შემთხვევაში რუსეთი ვერ დარჩებოდა მაყუჩაბლის როლში. 2008 წლის ივლისში კ. რაისის

რუსეთის ხელმძღვანელობამ არაერთგზის განაცხადა, რომ საომარი მოქმედებების განახლების შემთხვევაში რუსეთი ვერ დარჩებოდა მაყუჩაბლის როლში. 2008 წლის ივლისში კ. რაისის ვიზიტს თბილისში მოჰყვა დ. მედვედევის ოფიციალური განცხადება იმის თაობაზე, რომ, თუ საქართველო კონფლიქტის ქალისმიერი გზით გადაჭრას შეეცდებოდა, რუსეთი იძულებული იქნებოდა, ჩარეულიყო.

არც ერთ პოლიტიკურ ძალას სიმაართლის დანახვა არ უნდა: აფხაზეთი და ე. წ. სამხრეთ ოსეთი დაკარგულია და დღევანდელი პოლიტიკის გაგრძელება სხვა რეგიონებში სეპარატისტული ტანდემციების შემოგრუნებით ეშუქრება, საქართველოს წვრთნის პროცესი გაგრძელდება ასეთი პროგნოზებისას ვითვალისწინებთ ფრიად დაძაბულ მდგომარეობას ჯავახეთში და ქვემო ქართლში, ასევე, თურქეთის აქტიურობას აჭარაში.

ვიზიტს თბილისში მოჰყვა დ. მედვედევის ოფიციალური განცხადება იმის თაობაზე, რომ, თუ საქართველო კონფლიქტის ძალისმიერი გზით გადაჭრას შეეცდებოდა, რუსეთი იძულებული იქნებოდა, ჩარეულიყო. ამას მოჰყვა მორიგი მოწოდება ძალის არ გამოყენების თაობაზე შეთანხმების ხელმოწერის შესახებ, რომელიც კვლავ უპასუხოდ დარჩა.

მრგვალი მაგიდის მონაწილენი აღნიშნავენ, რომ რუსეთის ხელმძღვანელობას გეოპოლიტიკურად ყოველთვის არახელსაყრელად მიიჩნევა აფხაზეთისა და ე.წ. სამხრეთ ოსეთის დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად არსებობა. რუსეთისთვის ოპტიმალურ ვარიანტად რჩებოდა ერთიანი, მეგობრული საქართველო, რომლის ტერიტორიიდან რუსეთს არასდროს დაემუქრებოდა სამხედრო ან ტერორისტული საშიშროება. ამის დაამტკიცებლად ისიც საკმარისია, რომ დასავლეთის მიერ კოსოვოს აღიარების შემდეგაც ვ. პუტინმა კატეგორიული უარი თქვა, ეცნო აფხაზეთისა და ე.წ. სამხრეთ ოსეთის დამოუკიდებლობას. რუსეთი ამას არც ახლა აკეთებს დნესტრისპირეთსა და ყარაბაღთან მიმართებაში. რუსეთის ამ პოზიციის პასუხად სააკაშვილი გამოდგებით ნატოში შესვლისკენ სწრაფაზე ლაპარაკობდა (რითაც ხანა გადაუსვა რუსეთისათვის მისაღებ ვარიანტს — ერთიანი და მეგობრული საქართველო) და სამხედრო ძალით თავს დაესხა რუს მშვიდობისმყოფელებსა და მშვიდობიან მოსახლეობას, მათ შორის, რუსეთის მოქალაქეებს.

ცხადია, რომ რუსეთის პასიურობას 2008 წლის აგვისტოში მოჰყვებოდა ჩრდილოკავკასიელი ხალხების სრული იმედგაცრუება რუსეთის შესაძლებლობაში — დაიცვას საკუთარი მოქალაქეები, ჩრდილოეთ კავკასიაში ანტირუსული განწყობილების და სეპარატისტული ტენდენციების აფეთქება, მასობრივი მღელვარებები, ჩრდილოკავკასიელ მოხალისეთა რაზმების გადმოსვლა აფხაზეთსა და ოსეთს დასამარებლად, პარტიზანული მოქმედებების გაშლა და, საბოლოო ჯამში, მასშტაბური კავკასიური ომი, რომელიც შეინირავდა საქართველოს. ამ ომის რომელიმე ეტაპზე საჭირო გახდებოდა მასში დიდი სახელმწიფოების, ასევე, სამხედრო-პოლიტიკური ბლოკების მონაწილეობაც.

მრგვალი მაგიდის მონაწილენი ხაზს უსვამენ, რომ ამერიკის შეერთებული შტატები ყველანაირად აქეზებდა სააკაშვილს ამ ავანტიურის ჩასა-

დენად. ამ მხრივ ჯორჯ ბუშის მარტო ერთი განცხადება რად ღირს, როცა მან რუსებს წითელი ხაზი „გაუწყო“ კავკასიის ქედზე და „აუკრძალა“ მასზე გადმოიხვევა. გავიხსენოთ კ. რაისის ვიზიტი ომის წინ, მ. ბრაიზას აქტიურობა, საფრანგეთის პრეზიდენტის ნ. სარკოზის ნათქვამი, როგორ ურჩევდა ჯ. ბუში, რუსების თბილისში შესვლამდე მოსკოვში არ ჩასულიყო. უკვე მაგისტრის შემდეგ თვითონ რაისი, ბრაიზა და აშშ ელჩი რუსეთში მრავალჯერ ცდილობდნენ თავისმართლებას, ამისათვის ბრაიზა მოსკოვშიც კი იყო ჩასული.

ეს ომი ამერიკისთვის ხელსაყრელი იყო შემდეგ გარემოებათა გამო:

— მოწოდებოდა რუსეთის მზაობა, ადეკვატური რეაგირება მოეხდინა მისი სტრატეგიული ინტერესების ზონაში სამხედრო ჩარევაზე;

— საქართველო „თავისუფლდებოდა“ კონფლიქტური ტერიტორიებისაგან, რომელთა არსებობა ხელს უშლიდა ნატოში მის შეყვანას. სამხრეთ ოსეთის დამორჩილების შემთხვევაში ეს მოახდენდა აფხაზეთის დაკარგვის კომპენსირებას (რაისის 2008 წლის ივლისის ვიზიტამდე სააკაშვილის მიზანი აფხაზეთი იყო, შემდეგ გადაერთვნენ სამხრეთ ოსეთზე. ეს კარგად ჩანდა 2008 წლის ზამთრისა და გაზაფხულის პერიოდის ინფორმაციებიდან).

— არც აფხაზეთი, არც სამხრეთ ოსეთი ამერიკას სტრატეგიულად არ სჭირდება;

— მილსადენები იქ არ გადის, აეროდრომები ნატოს ბაზების განსათავსებლად ან ირანთან ომის შემთხვევაში საქართველოს სხვა ნაწილებში მდებარეობს, ჩრდილოეთ კავკასიაში სხვადასხვა სახის ექსცესების პროვოცირება კი აქედანაც შეიძლება;

— რუსეთი ნებისმიერ შემთხვევაში კავკასიის მტრად ცხადდებოდა და ამის შესაძლებლობა იმის სამიზნე ხდებოდა, ხოლო აშშ ჩაგრულთა მეგობრად და დამცველად წარმოგვიდგებოდა.

ზოგადად, ამ ომის შედეგები ასეთია: ასეულობით დაღუპული, ათიათასობით უსახლკაროდ და საარსებო სახსრების გარეშე დარჩენილი დევნილი; ქართველებმა დაკარგეს სამშობლოს ნაწილი.

დღეს საქართველოს საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ცხოვრებაში მარაზმი გრძელდება: ხელისუფლება იხტიბარს არ იტყვს, ტერიტორიების დაკარგვით დამთავრებულ ომს გამარჯვებად გვასაძღვს, არწყდება ფუჭი დაპირებები ტერიტორიების დაბრუნებაზე (ამჯერად, მშვიდობიანი გზით), ისევე

აშშ-ს მითითური დახმარების იმედად ყოფნა, ბაიდენის ჩამოსვლის გარშემო ატეხილი სამარცხვინო აჟიოტაჟი, ანტირუსული ისტერიის ახალი ტალღა და ა. შ. უცვლელად მუსირებს შევარდნამდე-სააკაშვილის ბოლომდე გაკოტრებული თეზისი „დასავლეთი გვიშველის!“. ყველასათვის ნათელია პრეზიდენტის არაჯანსაღი ფსიქიკური მდგომარეობა, პოლიტიკური ელიტის, მათ შორის, ოპოზიციის დილუტანტიზმი და ინტელექტუალური არასრულფასოვნება, სახელისუფლებო საინფორმაციო საშუალებების სიცრუე და ორპირობა.

არც ერთ პოლიტიკურ ძალას სიმაართლის დანახვა არ უნდა: აფხაზეთი და ე. წ. სამხრეთ ოსეთი დაკარგულია და დღევანდელი პოლიტიკის გაგრძელება სხვა რეგიონებში სეპარატისტული ტენდენციების შემოგრუნებით ეშუქრება, საქართველოს წვრთნის პროცესი გაგრძელდება ასეთი პროგნოზებისას ვითვალისწინებთ ფრიად დაძაბულ მდგომარეობას ჯავახეთში და ქვემო ქართლში, ასევე, თურქეთის აქტიურობას აჭარაში, ავტონომიის გარანტიის სტატუსს რუსეთთან ერთად (ჩვენი მტრობის გაგრძელების შემთხვევაში, რუსეთის შეუძლია, გამოიღვს ყარსის ხელშეკრულებიდან, რითაც კარს გაუღებს თურქეთს აჭარაში).

არსებული სიტუაციიდან გამოსავალს მრგვალი მაგიდის წევრები შემდეგში ვხედავთ:

— ქართველმა საზოგადოებამ უარი უნდა თქვას დამლუჯველ საგარეო-პოლიტიკურ კურსზე, აშშ-ს მითითებების მიზნად და ბრმად შესრულებაზე, უნდა გათავისუფლდეს მართლმართული ხელისუფლებისგან;

— უნდა გავაცნობიეროთ ელემენტარული ჭეშმარიტება: საქართველოს ყველა ძირითადი პრობლემა — ტერიტორიული მთლიანობა, ეკონომიკური წინსვლა, მეზობელ ხალხებთან დამოკიდებულება — პირდაპირაა დამოკიდებული რუსეთის ფედერაციასთან ურთიერთობის დონესა და ხარისხზე;

— აუცილებელია რუსეთთან ურთიერთობის სრული მოცულობით აღდგენა; მისი, როგორც დიპლომატიური მხარის, მონაწილეობა აფხაზეთთან და ოსეთთან პირდაპირ დიალოგში, ინტეგრაციის ახალი ფორმების მოსაძებნად ერთობლივი მუშაობა, ახალი ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი პროექტი ჩვენი ხალხების ერთობლივი ცხოვრების უზრუნველსაყოფად;

— ამ ამოცანათა რეალიზაციისათვის უნდა ჩამოყალიბდეს საქართველოს მოსახლეობის ნდობით აღჭურვილი პოლიტიკური ძალა, რომელიც შეძლებს, მოიპოვოს რუსეთის ხელმძღვანელობის, აგრეთვე, აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის პოლიტიკურ და საზოგადოებრივ ძალათა ნდობა და რომელიც შეძლებს, შეიმუშაოს საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი განვითარების თვისებრივად ახალი სტრატეგია, დაეყრდნობა რა ისტორიულ გამოცდილებას, ქვეყნის მოსახლეობის პოლიტიკურ და ეკონომიკურ ინტერესებს, ქართველი ხალხის სოციალურ-კულტურულ თავისებურებებს.

ქ. თბილისი
2009 წლის 3 აგვისტო

ხელისუფლება საქართველოს სამოქალაქო ომისკენ მიიქანებს

ეშმაკი ჩვენი ერთობა, როცა არასწორად ვაზროვნებთ. ისტორიაში არ არსებობს ბოროტება ჩადენილი ბოროტების სახელით. ნებისმიერი ბოროტება ისტორიაში ჩადენილია სიკეთისა და პროგრესის სახელით.

მერაბ გამარდაშვილი

დღევანდელი მთავრობის წევრები (პროვინციალი ბიძინა ივანიშვილის ჩათვლით) მეტისმეტად ახალგაზრდები არიან, რომ თვალნათლივ ენახათ ან გაეაზრებინათ 1991 წლის მიწურულს ამტყდარი სამოქალაქო ომი. ყველამ იცის, რომ იმდროინდელმა პოლიტიკურმა კრიზისმა გამოიწვია ეს ომი, მაგრამ თვით კრიზისი რამ გამოიწვია, ამაზე ბუნდოვანი წარმოდგენა აქვთ ან იმყოფებიან ტენდენციურად განწყობილი ხანდაზმულების გავლენის ქვეშ.

ის, რომ საქართველოში განხორციელდა შეთქმულება, რომელიც გულისხმობს რუსეთის სწრაფვას, დაემხო „ეროვნული ხელისუფლება“, რათა საქართველო კვლავ რუსეთისთვის შეერთებინა, აბსურდული მოსაზრებაა. იმხანად ყველა რესპუბლიკა რუსეთმა ხელის ერთი დაკვრით ჩამოიშორა და რაღა საქართველოს დატოვებდა თავის შემად-

გენლობაში? ყოველ შემთხვევაში, ეს საკითხი უკვე ისტორიკოსების გასარკვევია, იმ ისტორიკოსების, რომლებიც არ არიან ტენდენციური და ზნეობაზე არ უთქვამთ უარი. ასეთივე პოლიტიკური კრიზისი სუფევს ჩვენში დღეს, მხო-

მიწანარი:

როდესაც ვწერ: „ახალგაზრდები ცდილობდნენ, საქართველოსთვის ღირსება შეენარჩუნებინათ“, დარწმუნებული არ ვარ, რომ, ვისაც მივმართავ — ამჟამინდელ ხელისუფლებას, ბოლომდე ესმოდეს, რა არის „ღირსება“ და, მით უმეტეს, „საქართველოს ღირსება“. ამის უფლებას მაძლევს მათი პარტიის თავკაცის განცხადება: „მე არ მესმის, რა არის ეროვნული ცნობიერება“...

საქმარისი იქნებოდა, „ოცნების“ თავკაცს, მის ტვინსა და სულს, „ქართული ენის განმარტებით ლექსიკონში“ ჩაეხედა და სიტყვა „ეროვნული“ განმარტებას ამოიკითხავდა: „ერის დამახასიათებელი, ერის ხასიათის გამოხატველი“; მას თუ დავუმატებთ სიტყვა „ღირსება“-ს, იგივე ლექსიკონი მას ასე განმარტავს: „მაღალი მორალური... პატივდებული საზოგადოებრივ-მორალური მდგომარეობა“. ამ ორი ცნების — „ღირსებისა“ და „ეროვნულის“ — გაერთიანებით მივიღებთ „საქართველოს ღირსებას“, რომლის დაცვისთვისაც ზემოხსენებული ახალგაზრდები ციხეში ჩასვენ.

პ. რ.

სანდუა განაცხადა, რომ გზად არის ჩუსეთთან დიალოგის დასაწყებად

მოლდოვის პრეზიდენტმა მაია სანდუმ განაცხადა, რომ ახალი მთავრობის ჩამოყალიბების შემდეგ რესპუბლიკამ უნდა მოაგვაროს თანამშრომლობის საკითხები რუსეთთან.

„შესაძლოა, პრეზიდენტების დონეზე, თუმცა ეს გამოჩნდება მთავრობის დაკომპლექტების შემდეგ, რადგან ამ მოლაპარაკებებს აზნაუდებს ჩვენი საგარეო საქმეთა და ევროპული ინტეგრაციის სამინისტრო. ჩვენ გვაქვს ეკონომიკური პრობლემები, რომლებიც უნდა მოვავსოთ“, — განაცხადა სანდუმ ტელეარხ Jurnal TV-ის ეთერში.

მოლდოვის პრეზიდენტმა ისაუბრა რუსეთში მოლდოვის პროდუქციის ექსპორტის გაფართოებაზე, რუსეთის ფედერაციაში მოლდოველი შრომითი მიგრანტებისა და რუსეთის ბუნებრივი აირის მოლდოვაში მიღებაზე. სანდუმ ცალკე გამოყო „დნესტრისპირეთის საკითხი“, რომელიც,

მისი თქმით, გულდასმით განხილვას მოითხოვს. აღსანიშნავია, რომ რამდენიმე დღის წინათ სანდუმ უკრაინისა და საქართველოს პრეზიდენტებთან ერთად ბათუმში ხელი მოაწერა ერთობლივ დეკლარაციას, რომელში-

იც ნათქვამია, რომ „რუსეთი წარმოადგენს სერიოზულ საფრთხეს რეგიონისთვის და მთლიანად ევროპისთვის“.

news-front.info-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ლუპა მისიურაძე

«**მეცხოველე**
მეცხოველე...»

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ლიბერალური სათაბჯეთი და გაყიდული საქართველო

ვალერი კვარაცხელიას პუბლიცისტური წერილები. საავტორო გვერდი

ოცდამეორე გამოშვება

„ორი უსასრულო ვიცი — სამყაროსი და ადამიანის უგუნურებისა, თუმცა, პირველის არსებობაში ბოლომდე დარწმუნებული არ ვარ!“

ალგერტ აინშტაინი

ვაჟა-ფშაველა თავის შესანიშნავ მოთხრობა „სათაგურში“ წერს: „სათაგურის სამეფოში დიდი ჩოჩოლი ატყდა“. დიდებულია ეს „სათაგურის სამეფო“. თავს პერიფრაზის უფლებას მიეცემ და მოგახსენებთ, რომ საქართველოს ლიბერალურ სათაგურში დიდი ჩოჩოლი გამოიწვია „პატრიოტთა ალიანსის“ მიერ რუსეთის პრეზიდენტისადმი გაგზავნილმა წერილმა, რომელსაც ცნობილი ადამიანები აწერენ ხელს. ლიბერალურმა სათაგურმა ღრიალგული მოერთო, — „პატრიოტთა ალიანსი“ და მისი მხარდამჭერები რუსეთში გვარუდებენო... ვლადიმერ პუტინისთვის გაგზავნილ ამ წერილს ხელი მცე მოვანერ, რის გამოც მსურს, ჩემი ზოგიერთი მოსაზრება გაგიზიაროთ...

მას შემდეგ, რაც საბჭოთა კავშირი დაინგრა და საქართველო დამოუკიდებლობა მოიპოვა (ვითომ), ჩვენი ქვეყანა სამ ნაწილად დაიშალა. აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი გასულია საქართველოს იურისდიქციიდან და მათი სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა აღიარებულია რუსეთის ფედერაციის მიერ. რუსეთს ამ რესპუბლიკებთან გაფორმებული აქვს ხელშეკრულებები, რომელთა საფუძველზეც, როგორც აფხაზეთის, ასევე სამხრეთ ოსეთის ტერიტორიებზე განთავსებულია რუსეთის სამხედრო ბაზები; დანგრეულია ქვეყნის ეკონომიკური და სამრეწველო პოტენციალი; მოსახლეობა ზოტ-ნახევარი მილიონიდან დავიდა სამ მილიონამდე. ესაა ის ფაქტი, რეალობა და მოცემულობა, რომლის წინაშეც დამოუკიდებლობის მოპოვებიდან სამი ათწლეული წელიწადის გასვლის შემდეგ ვიმყოფებით. ჩვენს სასიცოცხლო ინტერესებშია ამ მძიმე რეალობის შეცვლა. ჩნდება შეკითხვა: როგორ?

საქართველოში შექმნილ უმძიმეს მდგომარეობაზე ამ კონკრეტული შეკითხვის დასამდე აზრთა სხვადასხვაობა არ გვაქვს, მაგრამ როგორც კი დავსვამთ შეკითხვას, როგორ გამოვიდეთ ამ მძიმე ვითარებიდან და როგორ უნდა აღვადგინოთ საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობა, მონასტერი ირევა, აზრები ძირითადად ორ, ურთიერთგამომრიცხავ პოლუსად იყოფა:

1. რუსეთი საქართველოს ისტორიული მტერი და ოკუპანტია, რომელსაც ჩვენი ძლიერი მოკავშირის სახელით უნ-

და ველაპარაკით და წართმეული ტერიტორიების დაბრუნებაც იმ ძლიერი მოკავშირის ხელით უნდა მოხდეს. ესაა აშშ, ევროპა და ნატო;

2. სხვათა იმედით დარჩენა უაზრობაა. აუცილებელია რუსეთთან პირდაპირი დიალოგი, ინტერესთა შეჯერება და იმგვარი კომპრომისების გამოხატვა, რომ მან აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი კვლავ საქართველოს შემადგენლობაში აღიაროს.

როგორც ხედავთ, ეს ორი თვალსაზრისი ერთმანეთისგან დიამეტრულად განსხვავებულია. პოლიტიკასა თუ საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვა რომელიმე სფეროში განსხვავებული თვალსაზრისი როდესაც ჩნდება, წესით, იწყება კამათი, დისკუსია, პოლემიკა, პაექრობა, დებატები... ათასი ფორმა და საშუალებაა იმისთვის, რომ აზრთა შეჯერება მოხდეს და საზოგადოება საუკეთესო გადაწყვეტილებამდე მივიდეს, მაგრამ ჩვენთან ეს კულტურა არ არსებობს და, როგორც ჩანს, დიდხანს ვერ იარსებებს, მაგრამ ეს საკითხის ერთი მხარეა. საკითხის მეორე მხარე არის ის, რომ ქართული პოლიტიკა, როგორც საზოგადოებრივი ცნობიერების ერთ-ერთი ფორმა, ხალხს ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის დაშლამდე ნაპვლივს ხელიდან და ვინაირი წრეებშია მიისაკუთრეს.

დასავლეთმა საბჭოთა კავშირის დაშლისთანავე მოახდინა იმ ხუთი ბერკეტის უზრუნველყოფა, რომლებზე დაყრდნობითაც სიტუაციას მთლიანად აკონტროლებს: ხელისუფლება, ოპოზიცია, საინფორმაციო საშუალებები, არასამთავრობო ორგანიზაციები, სპეცსამსახურები. ყველა ეს ინსტრუმენტი დასავლეთის ხელშია და საზოგადოებაში იმ აზრის დასამკვიდრებლად მუშაობს, რომ საქართველოს მომავალი დასავლეთზეა დამოკიდებული და მისი ტერიტორიული გამთლიანების ერთადერთი გზა აშშ-ისა და ნატოს ხელით რუსეთის დამარცხებაა, რაც იმას ნიშნავს, რომ საქართველოს ერთადერთ პერსპექტივად დასავლეთის სტრატეგიული პარტნიორობა და ნატოს წევრობა გამოცხადებულია. ამ გზის უტყუარობის მტკიცებასა და ქართველ ხალხში შესაბამისი რწმენის ჩამოყალიბებაში ოცდაათი წელიწადი გავიდა, მაგრამ ვითარება არ იცვლება. რუსეთსა და საქართველოს

განაღმსავრით ნათელი არ არის, რომ უზუალო მიზოგალ ზესახელმწიფოსთან უფრო მითი და უფრო სასიცოცხლო მწიფმწიფოზის ინტარესთა კვეთა გვექმნება, ვიდრე ცხრა მთასა და ცხრა ზღვას იმით მდებარე სხვა ზესახელმწიფოსთან? იმასაც თუ გავითვალისწინებთ, რომ რუსეთი მისი რელიგიურ-ფილოსოფიურ-კულტურული ჟამაღმწიფოთ გაცილებით ახლოსაა ჩვენთან, ვიდრე აშშ, საფუძველი რუსეთთან დაახლოებისა და ჩვენი გადის ამ სახელმწიფოსთან კიდევ ერთხელ დაკავშირებისა, უფრო მტკიცე ხდება.

შორის დიპლომატიური ურთიერთობა განწყვეტილია; ნატოსა და ევროკავშირში არ გვიღებენ; აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი კი კვლავ დაკარგულია.

დასავლეთს საზოგადოების ზომიერების უმძლავრესი მექანიზმები გააჩნია, მაგრამ როგორი ძალითაც უნდა მუშაობდნენ ადამიანებისთვის ტვინის გამორეცხვის ტექნოლოგიები, ისინი ხალხის გონების ბოლომდე დახშობას მაინც ვერ ახერხებენ. ერში მუდმივად ფეთქავს ერთი ფიზიკური ნერვი, რომელიც ერთგული გუშაგით დგას საღი აზრის სადარაჯოზე. ეს ნერვი ქართველ ხალხს გზადგზა შეახსენებს, რომ ვერ მივდივართ სწორი მიმართულებით. არის სხვა მიმართულება, რომელიც უფრო ლოგიკურია და ისტორიის მიერ გამოცდილი. ეს მიმართულება ჩვენს უზარმაზარ მეზობელთან ინტერესთა შეჯერების საფუძველზე საერთო ენის გამოხატვაა. თქვენ გეკითხებით, ძვირფასო მკითხველო: ეს გზა ხელაღებით უარსაყოფია? ამ თვალსაზრისზე დაფიქრებაც კი მიუღებელია? ეს პოზიცია ქართული პოლიტიკური აზროვნების სივრციდან ყოველგვარი განხილვისა და გააზრების გარეშე გასაძეველია?

დაფიქრდით და ისე მიპასუხეთ: საქართველოსთვის რუსეთთან მტრობა მასთან მეგობრობაზე უფრო პერსპექტიული და სიკეთის მომტანი გეჩვენება? შესაძლებელია, გეჩვენებათ კიდევ, მაგრამ იმდენად, რომ რუსეთთან პარტნიორობა და კეთილმეზობლური ურთიერთობა, როგორც მასთან მტრობის ალტერნატივა და საპირწონე, არც კი განვიხილოთ? არ ვიცი... მე ერთი უცნაური შეკითხვა აწუხებდა: „მე გაგვიჟღი თუ ყველა დანარჩენი?“ მზის დაბნელებაზეც მაქვს გარკვეული წარმოდგენა და მთვარის დაბნელებაზეც, გონების დაბნელება-დაბნელებაზეც გამოვიცა, მაგრამ ისეთი და იმ მასშტაბის, საქართველოში რომ მოხდა, წარმოუდგენელია. აშშ გვეუბნება, სტრატეგიული პარტნიორები ვართო. რას ნიშნავს პარტნიორობა? აშშ, როდესაც დავგვიძახებს, ჩვენი ჯარისკაცები უნდა ვაახლოთ კოსოვოში, ერაყში, ავღანეთში, ცენტრალური აფრიკის რესპუბლიკაში თუ მალის რესპუბლიკაში, მაგრამ ჩვენ სადაც უნდა გვიჭირდეს — აფხაზეთში, სამხრეთ ოსეთში თუ სხვაგან, ამერიკელე-

ბის ლაყე განცხადებებს უნდა დავეჯერდეთ მათი შემოფოთება-აღმფოთების შესახებ? მათი სტრატეგიული პარტნიორობა თუ ამას ნიშნავს, ასეთი პარტნიორობა მისაღებია? ხელსაყრელია? საიმედოა? საერთოდ, როგორ შეიძლება, პარტნიორობა ეწოდოს იმას, რაც შეურაცხყოფელი და დამამცირებელია? ეს შეკითხვები ხომ ბუნებრივად ჩნდება? მხოლოდ შეკითხვები კი არა, მათზე პასუხებიც ბუნებრივად ჩნდება. ეს პასუხები ასეთია: აშშ-ის პარტნიორობას ავტომატურად გადავყავართ რუსეთთან მტრობის რეჟიმში, ვინაიდან ამერიკელებს რუსეთი, თავიანთი სამხედრო დოქტრინის დონეზე მტერი რომ არ არის, ამას მტკიცება არ სჭირდება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ნატოსკენ სწრაფვით და აშშ-ის სტრატეგიული პარტნიორობით ჩვენ რუსეთს სამტროდ ვინევით. ასეთ შემთხვევაში, ზევით დასმულ შეკითხვებს ახალი შეკითხვაც ემატება: აშშ-ის სტრატეგიული პარტნიორობა, რომელიც რეალურად არაფერია არ გვაძლევს, რუს-

ეთთან მტრობად გვიღირს? ამ შეკითხვას სრული კატეგორიულობით შეიძლება ვუპასუხოთ, რომ — არა! არ გვიღირს, რადგან აშშ რუსეთისგან არათუ ვერ დაგვიცავს, არც შეეცდება ჩვენს დაცვას, ვინაიდან ამერიკისთვის ჩვენ არ ვლირვართ იმდენად, რომ ჩვენ გამო რუსეთთან ომი დაიწყო. ამერიკას, ისევე, როგორც რუსეთს, გარდა საკუთარი თავისა, არავინ უღირს გლობალური ომის ფასად, რადგან ახალი მსოფლიო ომი, არამხოლოდ ორივე სახელმწიფოსთვის, მთელი პლანეტისთვის გამანადგურებელი იქნება. სტრატეგიულ პარტნიორად კი არა, ღვიძლ შვილადაც რომ გვავლიაროს, აშშ საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისთვის არც არაფერს გააკეთებს და ვერც გააკეთებს. ანდერს ფომ რასმუსენის პირით აკი პირდაპირ გვითხრეს ამის შესახებ: ნატოში იმ პირობით უნდა შემოვიდეთ, რომ ამ ორგანიზაციის წესდების მეშუთე მუხლი, რომელიც კოლექტიურ უსაფრთხოებას შეეხება, აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთზე არ გავრცელდება. ამაზე შეურაცხყოფელი წინადადება წარმოუდგენელია. „ოყავით ნატოს წევრი, თქვენ მიიღეთ ნატოს სამხედრო ოპერაციებში მონაწილეობა, მაგრამ თქვენი უსაფრთხოების დაცვაში მონაწილეობას ჩვენ არ მივიღებთ!“ — გვეუბნებიან ისინი. ერთადერთი, რაც შეიძლება მათ გააკეთონ, ესაა საქართველოს საკითხით რუსეთთან ვაჭრობა, მაგრამ ჩვენთვის ეს ვარიანტიც არაფერის მომტანია, ვინაიდან აშშ რუსეთს აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის სანაცვლოდ უფრო ღირებულს ვერაფერს შესთავაზებს, რადგან ერთიც და მეორეც რეგიონში უაღრესად მნიშვნელოვანო სტრატეგიული წერტილია. ასე რომ, მორჩა, ამ გზას საქართველო ჩიხში შეჰყავს, საიდანაც ვერასოდეს გამოვა. პირიქით რომ ვაკეთებდეთ, ანუ ფსონს რუსეთის სტრატეგიულ პარტნიორობაზე ვდებდეთ, ჩვენი საქციელი გაცილებით ლოგიკური და გამართლებული იქნება, რადგან ასეთ

აეაიკას, ისევე, როგორც ჩვენს, გარდა საკუთარი თავისა, არავინ უღირს გლობალური ომის ფასად, რადგან ახალი მსოფლიო ომი, არამხოლოდ ორივე სახელმწიფოსთვის, მთელი პლანეტისთვის გამანადგურებელი იქნება. სტრატეგიულ პარტნიორად კი არა, ღვიძლ შვილადაც რომ გვავლიაროს, აშშ საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისთვის არაფერს გააკეთებს და ვერც გააკეთებს.

როგორ შეიძლება, საქართველოში მოქმედი ეს ქართულენოვანი, მაგრამ სულისკვეთებით ამერიკული ტელეარხები საკუთარ თავს მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებს უწოდებდნენ, როდესაც სრულიად სანინაოდებო ფუნქციას ასრულებენ — დავინფორმაციის ერთიან მანქანას წარმოადგენენ და ერეხსა და სახელმწიფოებს შორის შუღლისა და მტრობის გაღვივებას ამსახურებენ?

**«მა სიტყვასა
პრესა გააღვივებ...»**

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

შემთხვევაში აშშ დია-ავრესიაზე ან ვერ წამოვა, ან თუ წამოვა, რუსეთი ისევე დაგვიცავს მისგან, როგორც სირია და მისი კანონიერი პრეზიდენტი ბაშარ ალ ასადი დაიცავს. პოლიტიკაში საკითხი არასდროს დგას ასე — ვის ვინ უფრო უყვარს. არა, საკითხი ყოველთვის ასე დგას — ვისი ინტერესები უფრო მეტად ემთხვევა ერთმანეთს. განა დღესათვის ნათელი არ არის, რომ უშუალო მეზობელ ზესახელმწიფოსთან უფრო მეტი და უფრო სასიცოცხლო მნიშვნელობის ინტერესთა კვეთა გვექნება, ვიდრე ცხრა მთასა და ცხრა ზღვას იქით მდებარე სხვა ზესახელმწიფოსთან? იმასაც თუ გავითვალისწინებთ, რომ რუსეთი მისი რელიგიურ-ფილოსოფიურ-კულტურული შემადგენელით გაცილებით ახლოსაა ჩვენიან, ვიდრე აშშ, საფუძველი რუსეთთან დაახლოებისა და ჩვენი ბედის ამ სახელმწიფოსთან კიდევ ერთხელ დაკავშირებისა, უფრო მტკიცე ხდება. ჩვენ თუ ვაცნობი-რებთ, რომ პრაგმატიზმის ეპოქაში გცხოვრობთ და დღევანდელ მსოფლიოში ანგარიში-ან მიდგომა ალტერნატივა არა აქვს, ასეთ შემთხვევაში, ნამდვილი პრაგმატიზმი ხომ სწორედ ის მიდგომა იქნება, რომლის შესახებაც ახლა გესაუბრებით?! ეროვნულ და სახელმწიფოებრივ პრაგმატიზმზეა საუბარი და არა პირად პრაგმატიზმზე, რომელიც ხალხისა და სახელმწიფოს ინტერესების საზიანოდ, ვიგინდა-რათა ხელის მოთხოვნისა და გამდიდრების წყაროდ იქცევა. სამწუხაროდ, საქართველოში პრაგმატიზმის მხოლოდ პირადი ფორმა გვხვდება, რომელიც ხალხისა და სახელმწიფოსთვის უკიდურესად დამაზიანებელია. იმის საილუსტრაციოდ, თუ რა სახეს იღებს ეს ყველაფერი, რამდენიმე მა-სალას მოგაწვდით ირმა ინაშვილის 4 აგვისტოს გადაცემი-დან „მერვე სტუდია“:

„დასავლეთიდან 2016-2019 წლებში (ყოველწლიურად) რუსული პროპაგანდის წინააღმდეგ ბრძოლისთვის 28 მილიონი დოლარი შემოდიოდა, რომელიც ჯამში 132 მილიონ დოლარს შეადგენს; 2018 წელს აშშ-მა არასამხედრო მიზნებისთვის საქართველოს 70 მილიონ 800 ათასი დოლარი გამოუყო, რომელიც, ასევე, რუსულ პროპაგანდასთან ბრძოლას მოხმარდა; იმავე 2018 წელს 72-მა საერთაშორისო ორგანიზაციამ საქართველოს 69 მილიონი დოლარი გამოუყო;

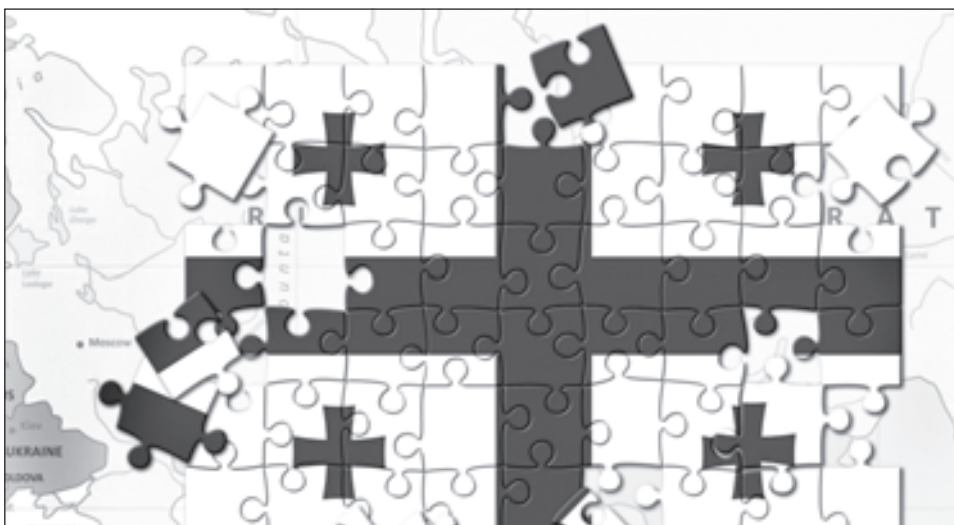
2019 წელს აშშ-მა 309 მილიონი დოლარი გამოყო სამხრეთ ევროპის სახელმწიფოებისთვის, ამ თანხიდან 100 მილიონი დოლარი საქართველოს შეხვდა რუსეთის ბაზენზე გავლენებთან საბრძოლველად; იმავე 2019 წელს აშშ-ის კონგრესმა, იმავე მიზნებისთვის, საქართველოს დამატებით 90 მილიონი დოლარი გამოუყო;

2020 წლისთვის ეს თანხა 132 მილიონამდე გაზარდა; 2021 წელს „კრემლიდან მომდინარე გავლენების შესაბამისად“ უკვე გამოყოფილია 88 მილიონი დოლარი. აშშ-ის საერთაშორისო დახმარების ფონდის (USAID) განცხადებით, ეს თანხა, შესაძლებელია, გაიზარდოს 330 მილიონ დოლარამდე;

წელსვე „რუსეთის გავლენის წინააღმდეგ ბრძოლის ფონდმა“ ევროპისა და აზიის ქვეყნებს 290 მილიონი დოლარი გამოუყო, საიდანაც საქართველოს 80 მილიონი დოლარი შეხვდება“.

გვეთხებით, ძვირფასო მეკითხველო, და სრულიად საქართველოსაც ვეკითხები: რა დგას ამ უზარმაზარი თანხების უკან? რას ემსახურება 1700 (ათას შვიდასი) არასამთავრობო ორგანიზაცია, რომლებიც დასავლეთიდან ფინანსდებიან? თვალეში ნაცრის შეყვანა ის, რომ ეს თანხები თურმე რუსული პროპაგანდის გასანეიტრალებლად იხარჯება. რა რუსულ პროპაგანდაზე შეიძლება საუბარი საქართველოში? სად გინახავთ საქართველოში რუსული პროპაგანდა? ჩამოვთვალოთ პროპაგანდის მთავარი საშუალებები: „საზოგადოებრივი მაუწყებელი“, „იმედი“, „რუსთავი 2“, „ტე პირველი“, „ოპიექტივი“, „პოსტვ“, „კავკასია“, „ფორმულა“. რომელია მათგან რუსეთის პროპაგანდისტი? ჩემი გადაცემები, რომლებშიც დასავლეთიდან მომდინარე უარყოფითი ტენდენციებსა და რუსეთთან პარტნიორობის აუცილებლობაზე ხშირად ვსაუბრობ, რაკი „ოპიექტივზე“ გადის, ამის გამო თუნდაც ეს ტელეარხი რუსეთის პროპაგანდისტად ჩაითვლება? ამ არსზე ჩემ გარდა კიდევ არის ვინმე, ვინც რუსეთს თუნდაც დადებით კონტექსტში მოიხსენიებს? „ოპიექტივის“ ეკრანიდან განსხვავებული პოლიტიკური მოსაზრებები თუ ის-მის (ძირითადად, ჩემს გადაცემებში), ეს რუსეთის პროპაგანდისტობას კი არ ნიშნავს, ტელევიზიის ოპიექტურობასა და დემოკრატიის შედარებით მაღალ ხარისხზე მეტყველებს, მაგრამ დავანებოთ ამას თავი. საქართველოში მოქმედ ყველა დანარჩენ ტელევიზიაში (რომლებიც დავასახელებ და რომლებიც არ დამისახელებია) რუსეთის ლანძღვისა და წყევლა-კრულის გარდა სხვა რამ მოგისმენიათ? ხომ არ ვაბუქებ სიტუაციას, ეს ხომ ნანადვრად ასეა?! ასეთ შემთხვევაში ხომ ლოგიკურად ჩნდება შეკითხვა: რატომ ხარჯავს დასავლეთი ასეულ მილიონებსა და მილიარდებს საქართველოში არარსებული რუსული პროპაგანდის გასანეიტრალებლად? არა, ასე ადვილად ნუ მოგტყუვდებით. ეს თანხები რუსული პროპაგანდის გასანეიტრალებლად კი არ იხარჯება (როგორ უნდა გაანეიტრალდეს ის, რაც არ არსებობს?!), იგი ანტირუსული პროპაგანდის საწარმოებლად და ანტირუსული ისტერიის გასაღვივებლად იხარჯება, იმ ანტირუსული წიგნი-კივილის ასატყეხად იხარჯება, რომელიც ყოველდღიურად გვესმის ზემოთ ჩამოთვლილი თუ ჩამოთვლელი ტელეარხებიდან. ამ თანხებით დასავლეთმა საქართველო იყიდა ლიბერალური სათაგვეთისგან. მერე რა, თუ საქართველო ლიბერალური სათაგვეთის საკუთრება არ არის და არც არასოდეს ყოფილა. ყიდვა-გაყიდვის აქტი გაფორმებული და „ნოტარიუსის“ (დასავლეთის) მიერ დამოწმებულია. ნადით და, სადაც გენებოთ, იქ უჩივლეთ, ყველა სასამართლო მათ ეკუთნით... როგორ შეიძლება საქართველოში მოქმედი ეს ქართულენოვანი, მაგრამ სუ-

ლარეაბო და უკანაბო, საკუთარი ქვეყნისა და ხალხისთვის უბედურების მოტანის ფასად გულადებო და პაქახაბო, რეგულარული პარტიოზიის რაინდებო, მსოფლიო სიბრძნის ორდენის კავალარეო, უპირობის დაუღალაო მადაგებლარეო, დავინფორმაციისა და გარყვნილების მსახურეო, ერთ მუხანია რ დას დავინუკაბა ნაპარხვი და ნაქუდალი კაპიტალით დავინანსებული თქვანი ტალახოსელები, თქვანი შეფები ხიხევი აღორენდებიან, თქვენთვის კი საუაროხილავ დავმსახურებელ პარტიოზიებზე ჩაითვლება, ვინაიდან თქვანი ადგილი სანახევო უფროა, ვიდრე — სადამ სხვაგან

რატომ ხარჯავს დასავლეთი მილიონებსა და მილიარდებს საქართველოში არარსებული რუსული პროპაგანდის გასანეიტრალებლად?

ლისკვეთებით ამერიკული ტელეარხები საკუთარ თავს მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებს უწოდებდნენ, როდესაც სრულიად სანინაოდებო ფუნქციას ასრულებენ, ანუ დავინფორმაციის ერთიან მანქანას წარმოადგენენ და ერეხსა და სახელმწიფოებს შორის შუღლისა და მტრობის გაღვივებას ამსახურებენ?! „პარტიოტთა აღიანსმა“ სამხედრო მიუმხრობლობის იდეა რომ წამოაყენა, დასავლეთის „მეხუთე კოლონამ“, რომელსაც პოლიტიკური პარტიები, არასამთავრობო ორგანიზაციები და მასობრივი ინფორმაციის საშუალებები წარმოადგენენ, ერთხმად იყვირა: ნეიტრალიტეტზე ლაპარაკი პრორუსული ორიენტაციაა; იტყვი ვინმე მართლმადიდებელი ეკლესიის დასაცავი სიტყვას და... ესეც პრორუსული ორიენტაციაა; წამოსცდება ვინმეს ქართული ტრადიციების სასარგებლო რამე და... ესეც პრორუსული ორიენტაციაა; გამოვა ვინმე არატრადიციული სქესობრივი კავშირების პროპაგანდის წინააღმდეგ და... ესეც პრორუსული ორიენტაციაა. დასავლეთის მიერ შემოთავაზებულ ამ მიმართულებებს და ამ დამოკიდებულებებს ერი და სახელმწიფო სადაც აპყვება, იქ საქმე ვერ წავა კარგად. აქა-იქ მეცდომის დამუშავების უფლება ცალკეულ ადამიანებსაც აქვთ და, ალბათ, მთელ ერსაც, მაგრამ მუდმივად შეცდომების გზით სიარულის უფლება უზენაესს არავისთვის მიუცია. რა სახელი მოვუძებნოთ იმას, რომ ქვეყანა ათეული წლების განმავლობაში ჯიუ-

ტად ადგას მცდარ გზას, რომელიც, ხედავს, რომ ანგრევს, მაგრამ ამ გზიდან გადახვევას ჯიუტად არ აპირებს?! ამას სახელიც ერთი აქვს და ახსნაც: ეს სამშობლოს ბედის პირადული ინტერესების სამსხვერპლოზე მიტანაა; ეს დასავლურ ფულსა და მათ მიერ გადმოგებული თანამდებობებს დახარბება. უბედურება ამგვარი ადამიანების სახელაო მომრავლებასა და მომძლავრებაშია.

ეს ადამიანები პროფესიული კამათისა და საკითხის კვალიფიციური განხილვისთვის მზად არ არიან. ისინი გვლანძღვენ, გვემუქებიან, ღალატში გვადანაშაულებენ, ტალახში გვსვრიან. ისე იქცევიან, თითქოს ბავშვად იტყვიან, რომელი სიმართლე ხელში ეჭირათ, უმდალესი ინტანციის ჭეშმარიტებას ექსკლუზიურად ფლობდნენ და სხვები ხმის ამოღების იურიდიულ და მორალურ უფლებას მოკლებულნი იყვნენ. მართალია, ამით მხოლოდ საკუთარ სისუსტეს ავლენენ, მაგრამ უკიდურესი აგრესიის გადმონთხევის ცდილობენ, ეს სისუსტე სიძლიერედ აქციონ. ნაწილობრივ გამოსდით კიდევ, რადგან დასავლეთი უშუშველად აწვდის ასეულობით მილიონ დოლარს, რომელიც ჯამში მთლიანად გზით სიარულის უფერ მოაქვთ არგუმენტი, არ გააჩნიათ ლოგიკა, უბრალოდ, არ აქვთ სათქმელი, მაგრამ ამ დეფიციტის შევსებას, გაუთავებელი ჩხუბითა და ცილისწამებით, აურზაური-თა და აყალ-მაყალით ცდილობენ. ერთადერთი უპირობო-

სობა, როგორც ამ სტატიის შესავალში მოგახსენეთ, ისაა, რომ დასავლეთს ხელში უყვრის საზოგადოებრივ ცნობიერებაზე ზემოქმედების ბერკეტი და ხელისუფლებას, ოპოზიციას, მედიასაშუალებებს, არასამთავრობო ორგანიზაციებსა და სპეცსამსახურებს შესმატებულიყულად ამუშავენს ქართველი ხალხისა და მისი სასიცოცხლო ინტერესების გამომხატველი ნებისმიერი პოლიტიკური თუ საზოგადოებრივი ძალის წინააღმდეგ. მათ მიერ დაქირავებულ-დაგეშილი ჟურნალისტები შეკითხვებს კი არ სვამენ, რას ნიშნავს ესა თუ ის პოლიტიკური ან საზოგადოებრივი ინიციატივა, არამედ ხულიგნურად ესხმიან თავს სამშობლოს წინააღმდეგ დაფიქრებულ ნებისმიერ ადამიანს, რომელსაც დასავლეთიდან მოწოდებული შაბლონებით გათვალისწინებული დებულებებისგან განსხვავებული თვალსაზრისი აღმოაჩნდება. — პუტინს რატომ მისწერეთ წერილი? — ბოლმისგან იხრებოდა და ხრიალებენ ისინი. — დიხ, ბატონებო, რუსეთის პრეზიდენტს, მის აღმატებულება ვლადიმერ პუტინს მივწერეთ წერილი. აბა, ვისთვის მივწერნა, იმ ქვეყნის პრეზიდენტს მივწერეთ, რომელთანაც ლიბერალურმა სათაგვეთმა (თქვენი სახით) უზარმაზარი პრობლემები შეგვიქმნა. ჩვენ საქმის კურსში ჩავაყენეთ პრეზიდენტი პუტინი, რომ საქართველო მხოლოდ ლიბერალური სათაგვეთისგან არ შედგება; რომ საქართველო მისთვის მოსახლეობის უმრ-

ავლესობას, მიუხედავად ოცდაათწლიანი ძალადობისა ცნობიერებასა და ფსიქიკაზე, განსჯის უნარი არ დაუკარგავს, მტერ-მოყვარე ერთმანეთში არ არევიდა, მართლმადიდებელი სული არ უარუყვია, ისტორია არ შეუბოლავს და ღირებულებები არ გადაუფასებია; პრეზიდენტ პუტინს ვუთხარით, რომ ქართველი ხალხის უმრავლესობა მზად არის რუსეთთან ყველა მტკივნეული საკითხის განსახილველად და ორ ხალხს შორის ჩატყვილი ხიდის აღსადგენად. რაო? მიმართვა, — თქვენო აღმატებულებავ, — რატომ გამოიყენეთ? როგორც არის მიღებული კულტურულ საზოგადოებაში, ისე მივმართეთ. თქვენ რას გვირჩევთ, პრეზიდენტისთვის იმ ენაზე მივგვმართა, რომელ ენაზეც თქვენ საუბრობთ ერთმანეთთან? ლიბერალური სათაგვეთის მეგავარსკვლავებისგან — გვარამიანსა და ბაგუნიანსან ხომ არ აგველო მაგალითი? მეტყველებისა და მიმართვის კულტურა მათგან ხომ არ გვესწავლა? ვაი, თქვენს პატრონს, ლარებო და უგვანებო, საკუთარი ქვეყნისა და ხალხისთვის უბედურების მოტანის ფასად გულადებო და ვაჟკაცებო, რეგულარული პარტიოტიზმის რაინდებო, მსოფლიო სიბრძნის ორდენის კავალარებო, უპირობის დაუღალელო მკადგებლებო, დავინფორმაციისა და გარყვნილების მსახურეო, ერთ მუხანია რ დღეს დაიხურება ნაძარცვი და ნაქურდული კაპიტალით დავინანსებული თქვენი ტელევიზიები, თქვენი შეფები ციხეში აღმოჩნდებიან, თქვენთვის კი საპყრობილედ და უმსახურებელ პარტიოტებზე ჩაითვლება, ვინაიდან თქვენი ადგილი სანაგვეში უფროა, ვიდრე სადმე სხვაგან...

ჯერჯერობით ეს მცირეოდენი ლირიკული გადახვევა იკმარეთ, რადგან თქვენწარებოსთვის სიმართლის პირში მიხლოც კი, თუნდაც ყველაზე არაკორექტული ფორმით, ზედმეტი ყურადღება და პატივია.

თქვენ სადაც არ უნდა იყოთ, ყველგან სათაგვეთის მკვიდრნი იქნებით, მაგრამ ჩვენ შევეცდებით, რომ თქვენწარებოსთვის მიერ ნამუსახილ საქართველოს ძველი დიდება დავუბრუნოთ და ღირსეულ სახელმწიფოდ ჩამოვაყალიბოთ.

**ვალერი
კვარაცხელია**

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

አልጋዬንበ

„მარიონეტულია საქარხნეო სხლისუფლება და მარიონეტები არიან პოლიტიკოსები. მათ დასავლეთი თავისი მითითებების შესრულებას ავალდებულებს. ამერიკის ელჩი კელი დეგნანი უკვე ძალიან სასაცილო გახდა, მისი „ზრუნვა“ საქართველოზე სასაცილოა, მისი მოწოდება რუსეთისადმი, რომ საქართველოდან ჯარი გაიყვანოს, სასაცილოა. კელი დეგნანისა და მისწარიების განცხადებები რუსეთში აზრებისა და უპრეაქციის იწვევს. რუსეთში უპრეაქციოა კი უმალვე რეაგირებენ ქართველი მასმედია და ე.წ. პოლიტიკოსები. „რუსეთში არასოდეს არ დაგვიტყუებდნენ ტერიტორიებს და მათთან დიპლომატიკურ ურთიერთობებს“, — ამგვარად ვიპოვებ პოლიტიკოსები და დამაბოვიანებ აშკარა“.

გულობათ რცხილაძე:

**«2008 წლის 8 აგვისტო – დღე,
როდესაც ოსი ხალხი ქალიან
დიდი საფრთხის წინაშე დადგა**

2008 წლის აგვისტოს ომიდან 13 წელიწადი გავიდა. საქართველოს პრემიერმინისტრმა ირაკლი ღარიბაშვილმა რამდენიმე დღის წინათ ასეთი რამ თქვა: „მოდით, ერთი წამით დაფიქრდეთ, რას ხედავს აფხაზი ან ოსი ახალგაზრდა, როცა უყურებს ქართულ სატელევიზიო არხებს. ყოველდღიურ რეჟიმში უსმენს ძალადობის რიტორიკას, ღვაძლს, შუღლს, ბოროტებას. არავითარი დისკურსი არ არსებობს ქვეყნის მომავალზე... ოსი ახალგაზრდა, რომელსაც ძალიან კარგად ახსოვს აგვისტოს ომის დღეები, რა გზავნილებს ისმენს ყოველდღიურად ჩვენგან?!“

„ჩვენ მზად ვართ, აღვადგინოთ ურთიერთობები ჩვენს სახელმწიფოებს შორის, იმდენად, რამდენადაც ამისთვის მზად არის საქართველო. ჩვენ ვიმედოვნებთ, რომ სალი აზრი გაიმძარფრებს და ჩვენი ქართული პარტნიოები მეზობლებთან ურთიერთობების დამყარებას დაიწყებენ“, — განაცხადა სპეციალურ პრეზიდენტ რუსეთის საგარეო საქმეთა სამინისტროს პრესისა და ინფორმაციის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილემ **ალექსანდრე გიკანტოვმა** და ეს განცხადება რატომღაც მალე მოჰყვა ლარიბაჰვილის მინოლოგიას.

ბიკანტოვის განცხადების შემდეგ ოფიციალური განცხადება გამოაცხადეს საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტრომ: „ცამეტი წლის წინათ რუსეთის ფედერაციამ სწორედ საქართველომ განახორციელა სუვერენული ქვეყნების ტერიტორიული მთლიანობისა და საერთაშორისო აღიარებული სახელმწიფო საზღვრების შელახვის აგრესიული პოლიტიკის აპრობირება, რამაც სერიოზული საფრთხე შეუქმნა ევროპულ და ტრანსატლანტიკურ უსაფრთხოებას და ძირი გამოუთხარა წესებზე დაფუძნებულ საერთაშორისო წესრიგს. არსებული გამოწვევების მიუხედავად, საქართველოს მთავრობა უწყევად აგრძელებს კონფლიქტის მშვიდობიანი გზით მოგვარებისა და ტრანსფორმაციის პოლიტიკას, რომელიც მიმართულია, ერთი მხრივ, რუსეთის მიერ საქართველოს ტერიტორიების დეოკუპაციისა და დევნილების უსაფრთხოდ და ღირსეულად დაბრუნებისკენ; ხოლო, მეორე მხრივ, საოკუპაციო ხაზებით გაყოფილი საქართველოს მოსახლეობის შერიგებისა და მათ შორის ნდობის აღდგენისკენ. ჩვენ მზად ვართ ფართო დიალოგისთვის, რომ აფხაზ და ოს საზოგადოებასთან ერთად განვსაზღვროთ საერთო მომავალი და უზრუნველვყოთ მშვიდობიანი, საერთო ინტერესებზე დაფუძნებული თანაცხოვრება თანამედროვე, ევროპულ, დემოკრატიულ სახელმწიფოში, რომელიც მიმზიდველი იქნება აფხაზი და ოსი

ზალისთვის და სადაც თანაბრად იქნება დაცული მათი უფლებები და თავისუფლება".

სწორია თუ არა გზა, რომელსაც ჩვენი ხელისუფლება ადგას აფხაზეზისა და ოსების შემოირეგების საკითხში – ამ და სხვა მნიშვნელოვან თემებზე „ევრაზიის ინსტიტუტის“ ხელმძღვანელი გუშაბათი რესპილმადი გველაურობა.

— საქართველოს პრემიერ-მინისტრები, ყველანი უკლებ-
ლივ, აფხაზეზსა და ოსებს
ძმებს უწოდებენ. აფხაზები და
ოსები კი ქართველებს ძმებად
არ განგვიხილავენ, მეტიც, სა-
ქართველო მიაჩნიათ უდიდეს
საფრთხედ და მტრად. ჩვენ
მათთვის ვართ ქვეყანა, რომ-
ლისგანაც საფრთხე მომდინარე-
ობს, მიუხედავად იმისა,
რომ საქართველო სუსტი ქვე-
ყანაა და საფრთხეს ვერავის
უქმნის. ოსებს კარგად ახს-
ოვთ 2008 წლის 8 აგვისტო,
დღე, როდესაც ოსი ხალხი ძა-
ლიან დიდი საფრთხის წინაშე
დადგა. ისინი, ფაქტობრივად,
გენოციდის წინაშე აღმოჩნ-
დნენ და ამ საშიშრელებისგან რუ-
სებმა იხსნეს.

საქართველოსთან დიპლო-
მის გამართვის არანაირი სუ-
რვილი არ აქვთ აფხაზებსაც,
რადგან მათ, აფხაზებმაც და
ოსებმაც, უკვე ყველაფერი გა-
ინაღდეს, რაც კი ჰქონდათ გა-
სანაღდეგელი.

სამხედრო-სტრატეგიულ თვალსაზრისით მნიშვნელოვანი პოზიციები, რომლებსაც საპარტეზლო 2008 წლის აპრილში დაკარგა. ეს იყო ისეთი დიდი სოფლები, როგორიცაა

**ისინი, ფაქტობრივად, გენოციდის
წინაშე აღმოჩნდნენ და ამ
საშინელებიდან ჩუსებმა იხსნეს»**

შურთა, ერაღი და თითქმის მთელი ახალგაზრდის რაიონი. აზხაზეთში იყო კოფორის ხეობა, რომელიც ძალიან მნიშვნელოვანი სტრატეგიული ტერიტორიაა და ისიც, მოგვხსენებდათ, 2008 წელს დაიკარგა.

2008 წლის აგვისტოში 150 სოცელი დეკარგეთ, მაგრამ ნაცვლად იმისა, რომ საქართველოს მოლაპარაკებლები ენა-რმოებიანა მეორე მხარესთან, ხელისუფლებამ სიძულვილისა და შეურაცხყოფის ენაზე დაიწყო საუბარი. მოლაპარაკებებსა თუ არ ანარგო-ბა, ზურაბ ჟნადა გომოდან, ძალა უნდა გამოდეს, დიპლომატიას უნდა იყოს უმ-აღლესი დონეზე და, თუ ეს არ ბაქმეს, მაშინ სერიო-ზულად არავინ არ ალბი-ძამს და მართლაც ასეა — სპაბარტოვოს სერიო-ზულად არავინ არ ალბიძამს.

სააკაშვილმა ავეჯისტოს ომის შემდეგ დაკარგული სოფლები «ქვერის გროვოდ» გამოაცხადა. გარდა იმისა, რომ ეს ამორალური განცხადება იყო, გარეთვე, სულელურიც. **მირ სააკაშვილს ნარმოცბანა** არ აქვს სამხედრო სტრატეგიაზე, მის კოწინა, რომ სოფელი მხოლოდ ძროხა, სათიფი და ყანაა.

როგორც აღვნიშნეთ, აფხა-
ზეხსა და ოსებს საქართველო-
სთან დიალოგი არ სურთ
მათ თავიანთი გაიხადეს –
სრულად გააერთიანეს ტერი-
ტორიები ყოფილი საბჭოთა
კავშირისდარღივლი ავტონ-
ომიური რესპუბლიკების ფარ-
გლებში. საქართველო კი დარ-
ჩა თამაშებზე მდგომარეობა-
ში. აფხაზეხსა და ოსის რუ-
სეთთან გაერთიანებულ აქვთ
სამოკავშირეო ხელშეკრულებ-
ები, რომლებიც მოიცავს ყვე-
ლაფერს, მაგრამ ეს ხელშეკ-
რულებები არ არის ანექსია.

როდესაც ქართული მხარე

გამუდმებით საუბრობს ოკუპაციასა და ანექსიაზე, უკვე საფუძველშივე გამოორციხულია დიპლომატიკა აფხაზეხსა და ოსებთან, რადგან ოკუპაციისა და ანექსიის ხსენებით ვერ უნებნით მათ, რომ არიან მტერები, ბრიყვეები, სულელები, რაც თვითონ არ იციან და ჩვენ ვაგებიანებო. ვუუბნებით, რომ ოკუპირებული არიან და საკუთარი ნების გარეშე იმყოფებიან რუსეთის ჯარების მფარველობის ქვეშ. დასავლეთი. საქართველოში არსებულ თავის მართლიანულ მთავრობასა და ოპოზიციასთან, საერთოდ, ყველა პოლიტიკოსთან ერთად, შესაძლებლობას არ უშვავს ხელიდან, რომ გამამაფროს ისედაც დაძაბული ვითარება. ევროკავშირსა და ამერიკაში გაკეთებული განცხადებები და მიმართვები რუსეთისადმი ნიშნავს, საერთოდ გამოორციხონ დიპლომატიკა საქართველოსა და რუსეთს შორის, თვითონ ისედაც არაფერი არ ხდება.

2013 წლის შემდეგ გაიქცა, რომ არაპირობითი დიპლომატიის აფხაზეთსა და რუსეთს არ გამოემა, თუ რუსეთს არ დაველვა პრაქტიკით. პარტიული, რუსეთის ხიზრად გვეუბნება, თქვენ თვითონ დაეღაპრაკეთ ერთმანეთს, მაგრამ ისინი ასევე გვეუბნებიან, რომ ალაღბენენ ჩვენთან ურთიერთობას იმ ფორმით, რომელიც ჩვენ გვსურს.

არ ვიცი, რა ჰგონია საქართველოს ხელისუფლებას. თურქეთის დაელაპარაკებიან, ამით ავტომატურად აღიარებენ აფხაზეთისა და ოსეთის დამოუკიდებლობას?! არავითარ შემთხვევაში ეს ასე არ არის.

სერგეთისა და კოსოვოს
მაგალითი ქალიან კარგია
ამ შემთხვევაში. კოსოვო
აღიარებულია ნახევარი

მომხმარებელი, მაგრამ ამ დროს უკვე დაიწყო მათი ურთიერთობა განხილვის არაერთი საფეხვეთით. ამ დროს უკვე დაიწყო მათი ურთიერთობა განხილვის არაერთი საფეხვეთით. ამ დროს უკვე დაიწყო მათი ურთიერთობა განხილვის არაერთი საფეხვეთით.

— ყველაფერი, რაც ახლა თქვით, დარწმუნებული ვარ, ხელისუფლებამაც იცის და ოპოზიციამაც — ყველა პოლიტიკოსმა, მაგრამ რატომ აკეთებენ ამ ყველაფერს, ამით რას სარგებელს ნახულობენ?

მარიონეტულია საქართველოს ხელისუფლება და მარიონეტები არიან პოლიტიკოსები. მათ დასავლეთი თავისი მითითებების მესრულებას ავალდებულებს. **ამერიკის ელჩი კელი დეგნანი უკვე კაბიანე სახსიწოლო გახდა, მისი „ზრუნველ“ საქართველოზე სასახელოა, მისი მოწოდება რუსეთისადმი, რომ დახმარებოდალად ჯერ ბაიკერებს, სასაბჭოთაო. კელი დეგნანისა და იმ დროის სახელისუფლო**

ბაზი რუსეთში აზრისასა და უკუკამპიანს იწვევს. რუსეთის უკუკამპიანზე კი უმაღლეს რეაგირებენ ქართული მასშედილი და ე.წ. პოლიტიკა

კოსები. „რუსეთი არასოდეს არ დაგვიბრუნებს ტერიტორიებს და მათთან დიალოგს რა აზრი აქვს“, — ამბობენ ვაიპო-ლიტიკოსები და დემაგოგიაც ამჟამად.

— როგორია რეალური პო-
ლიტიკა და რა ხდება რუსეთ-
ში?

— რა მოხდა შარშან ყარაბაღში? აზერბაიჯანის არმია შეიჭრა დე გაათავისუფლა ის ტერიტორია, რომელიც სომხებს ჰქონდათ დაკავებული. ეს ყველაფერი ერთი ხელის მომხმით არ მომხდარა, თუმცა მორიდან ასე ჩანს. აზერბაიჯანის ამოქმედებებს ნინ უსწერდა და პრეზიდენტ **ალიევის** დიდი დიპლომატიური ნაბიჯები. რუსეთთან აზერბაიჯანმა ურთიერთობა კი არ განწყვიტა, მიუხედავად იმისა, რომ სომხები რეგიონში რუსეთის მოკავშირე ითვლება, პირიქით — ალიევმა რუსეთთან დაახლოების გზა, ლობიზმის გზა აირჩია. ალიევმა კარგად გამოიყენა სომხეთის მმართველის, **ფაშინიანის**, ფაქტორი, რადგან ის დასავლური „ტრენდიან“ რუსეთში ჩასული აზერბაიჯანის პრეზიდენტი ფაშინიანზე ამბობდა, რომ ის სოროსთან, რომ დასაველიოს კაცია. ფაშინიანს სახელს უტეხდა, თვითონ კი რუსეთში დადიოდა, პირდაპირ კავშირზე იყო რუსეთის ხელმძღვანელობასთან. ალიევმა დიდი აღლუმიც ჩაატარა დიდ სამაჟულო ომში გამარჯვების აღსანიშნავად, ხედევობა რუსეთის თავდაცვის მინისტრს, რაც მნიშვნელოვანი აღმოჩნდა მისი სახელმწიფოებრივი ქმედების აღსასრულებლად.

ყარაბაღის სპაითხეში აზერბაიჯანის წარმატებას ან სი პოპულარობის რუსეთის დასახელებებს. მართალია, თურქეთის მხრიდან სამხედრო დახმარება დიდ იყო, მაგრამ რუსეთმა თავისი ინტერესების საზიანოდ დაუშვა თურქეთის გავლენის ზრდა პეკინში და ეს ყველაფერი გამოიწვია აზერბაიჯანის სწორად პოლიტიკაში. საბერძნეთში სწორედ ეს უნდა ყოფილიყო ტურქის სასწავლებელი გაკვეთილი, ჩვენს ხელისუფლებას უნდა დაეახსნა, რა შემოქმედება სწორად იქნება, რა შემოქმედება, სახელმწიფოებრივად აზროვნება. სწორად აზერბაიჯანის მაგალითზე უნდა დავეყრდნეთ რაღაღწერა პოლიტიკა, რომელსაც რუსეთი ატარებს, თუკი მასთან რაღაცისთვის მიხვალ.

დასავლეთის წვლილი ყარაბაღის საქმეში არის ნული! თუ ჩვენ გვინდა ნული, დავრჩებით ნულად.

თქვენი გაზეითის საშუალებით დებატებში ვინვევ ნებისმიერ პოლიტიკოსს. დამიბეჭდოცონ საპირისპირო იმისა, რაც ახლა თქვენთან ვთქვი, თანაც ისიც დაამიბეჭდოცონ, რომ ეს „რუსეთუმებოა“ ნიშნავს. რაც ვილოპარაკე, რეალობაა და, როგორც აზერბაიჯანმა გადაჭრა თავისი სარსებითი სახელმწიფოებრივი პრობლემები რუსეთის დახმარებით, სწორედ ასე შეგვეძლო და შეგვიძლია ჩვენც. იფიქროს მთავრობამ ამაზე და სისულავეობის ლაპარაკს თავი დაანებოს.

ესაუბრა
მკა ნასყიდაშვილი

«ყარაბაღის საკითხში აზერბაიჯანის ნაჩვენებია ასე უპრობლემოდ რუსეთის დამსახურებან. მართალია, თურქეთის მხრიდან სამხედრო დახმარება დიდი იყო, მაგრამ რუსეთმა თავისი ტაქტიკური ინტერესების საზიანოდ დაუშვა თურქეთის გავლენის ზრდა კავკასიაში და ეს ყველაფერი გამოიწვია აზერბაიჯანის სწორად პოლიტიკამ. საქართველოსთვის ეს უნდა ყოფილიყო ჭკუის სისწავლადი გაკვეთილი, ჩვენს ხელისუფლებას უნდა დაენახა, რა შედეგია სწორ პოლიტიკას, რა შედეგია, სახელმწიფოებრივად აზროვნებას. სწორად აზერბაიჯანის მაგალითზე უნდა დავინახოთ რეალური პოლიტიკა, რომელსაც რუსეთი ატარებს, თუკი მასთან რადიკალური მიხედვა»

სალომე ზურაბიშვილი მოსახლეობის მიერ არჩეული ბოლო პრეზიდენტია. შემდეგი პრეზიდენტის არჩევის პროცესი 300 ხმოსანს თუ მგოსანს ექნება. ვილაციები დასდებიან და გვეტყვიან, — ეს იქნება თქვენი პრეზიდენტი და ჩვენც ტაშს დაუჭრავთ... ან არ დაუჭრავთ. ზუსტად ისე, როგორც ქალბატონ სალომეს შემთხვევაშია. ქალბატონი პრეზიდენტი ხანდახან ისეთ რამეს მოიმოქმედებს, ისეთ გაუგებარ გადაწყვეტილებებს იღებს, რომ სწორედ „იქ თხრის, სადაც არ უნდა გათხარო“.

როცა „ქართული ოცნების“ განცხადება 19 აპრილის ხელშეკრულებიდან გასვლის შესახებ ევროპელებმა არ მოინდონეს, საფრანგეთში მყოფი ზურაბიშვილი **შარლ მიშელს**, შეიძლება ითქვას, „ხალათითა და ჩუსტებით“ ეახლა, ძალიან შინაურ გარემოში — არანირი ოფიციალური პროტოკოლი, ჩაის ჭიქები, ფრანგული კრუასანი (რატომაც არა, საქართველოს მოსახლეობა იხდის). მაშინვე არ მოგვეწონა ასეთ გარემოში მიშელთან შეხვედრა და... „კოალიციური მთავრობა, ალბათ, შემდეგი ნაბიჯია. არ შეიძლება, ერთი პარტია იყოს მუდმივად, დარწმუნებული ვარ, ამ ქვეყანაში არავის უნდა, რომ ძველი ძალა დაბრუნდეს. გამოსავალია, გვცადოთ ის, რაც ამ ქვეყანაში იქნება ახალი და უჩვეულო — კოალიციური მთავრობა. ამისთვის უნდა მოვემზადოთ“, — განაცხადა ზურაბიშვილმა.

რბილად რომ ვთქვათ, ძალიან უცნაური განცხადებაა. ქალბატონმა სალომემ უნდა იცოდეს (თუ არ იცის, უფრო ცუდი), რომ კოალიციურმა მთავრობამ არ გაამართლა არსად — მოლდოვაში, რუმინეთში, ისრაელში, იტალიაში. სხვა უფრო პატარა ქვეყნებს აღარ ჩამოვთვლით. როგორც კი იქ კოალიციური მთავრობები შეიქმნა, ნახევარი წელიწადი (და ეს პოლიტიკურად უმცირესი დროა) არ იყო გასული, რომ კრიზისი დაიწყო და სწორედ კოალიციური მთავრობა შეიქმნა იძულებული, რიგგარეშე საპარლამენტო არჩევნები დაენიშნა. ასე ნათქვამი ხელისუფლებები იმ წრეზე, რომელიც უკვე გავლილი ჰქონდათ, და თუ ისრაელსა და იტალიაში შედარებით მსუბუქად გადაიტანეს ეკონომიკის რყევა, რუმინეთსა და მოლდოვაში ლამის დეფოლტი გამოაცხადეს. ჰოდა, პრეზიდენტი გვეუბნება, — კარგი იქნება, თუ კოალიციურ მთავრობას შევქმნიოთ. ის, რამაც არ გაამართლა არც ერთ ქვეყანაში, დიდი ალბათობით შეიძლება ვთქვათ, რომ არ გაამართლებს საქართველოშიც. ორი წელიც არ არის გასული, რაც გერმანიაში იყო საუბარი კოალიციური მთავრობის შექმნის შესახებლობაზე, როცა ანდრეა შპოლცერის პარტიის გამარჯვება წინასაარჩევნოდ ეჭვქვეშ დადგა და იცით, რა თქვეს გერმანელმა პოლიტიკოსებმა? კოალიციურ მთავრობას გვირჩევენია, პირდაპირ რიგგარეშე არჩევნები დაენიშნოთ, მაინც აქამდე მივალთ და ტყუილად დროს დავკარგავთ. მაშინ რატომ არ მიცუცნულა მიშელი მერკელთან და რატომ არ უთხრა: ფრაუ ანგელა, „გვცადოთ ის, რაც ამ ქვეყანაში იქნება ახალი, უჩვეულო — კოალიციური მთავრობა...“ იმიტომ, რომ დასცინებდნენ, იმიტომ, რომ მის გონიერებაში ეჭვს შეიტანდნენ. ჩვენი კი ყველაფერი ჭრის, მთავარია, წინადადება დაიწყო ტექსტით:

„შარლ მიშელმა ბრძანა...“

„შეიძლება იყოს სხვადასხვა საკითხზე სხვადასხვა ხედვა და კოალიცია მაინც შესაძლებელი იყოს. ეს დამოკიდებულია ნებაზე და იმაზე, რაც აუცილებელია — ტოლერანტობა. არ შეიძლება ყველა მტერი და მოლაპატე იყოს“, — ესეც ზურაბიშვილის სიტყვებია.

კოალიციურ მთავრობაზე 2016 წლიდან ლაპარაკობს გიგა ბოკერია. მან ზუსტად იცის, რომ უმრავლესობით მოსვლა ხელისუფლებაში როგორც მის ახალ პარტიას, ისე „ნაციონალურ მოძრაობას“ არ შეუძლია და ძალაუფლების ხელში ჩასაგდებად ერთადერთ გამოსავალი სწორედ კოალიციური მთავრობაა. ხომ ძალიან მარტივი მისახვედრია ის, რომ კოალიციური მთავრობის შექმნის შემთხვევაში, ერთ-ერთი მინისტრის პორტფელს, უშუალოდ ბოკერიას თუ არა, ისეთ ადამიანს მაინც მისცემენ, რომელიც მთლიანად მისი ზეგავლენის ქვეშ იქნება?! იცით, რომელ ბოკერიას, ქალბატონო სალომე? პირადად რომ გყავთ ქვეყნის მტრად გამოცხადებული და თანაც არაერთხელ და ამ საკითხში მოსახლეობის 96,21% რომ გეთანხმებათ (არჩევნებზე ბოკერიას პარტიამ 3,79% აიღო). როგორც კი კოალიციური მთავრობის შექმნა დადგება დღის წესრიგში, მიღებული პროცენტის მიუხედავად, დასავლეთი ხელისუფლებას აიძულებს, მინისტრთა კაბინეტში რაც შეიძლება მეტი ლიბერალი მოხვდეს, ბოკერიას გუნდიდან, რესპუბლიკელებიდან, „ნაციონალური მოძრაობიდან“ და როგორ წარმოგადგენიათ შემდეგ ამ ხალხის ერთად მუშაობა? ხომ ჩანს წარმოუდგენელი? და ეს არის, სხვა კი არაფერი, პოლიტიკური კრიზისი და ვადამდელი საპარლამენტო არჩევნები. დასავლეთისთვის ცხადია, რომ არც 2 ოქტომბრის არჩევნებზე არ მოხდება ისეთი რამ, რაც საფუძვლს მისცემს, ხელისუფლებაში „ძველი გვარდია“ დაბრუნდეს. 43%-იანი ბარიერიც არ ჩანს გადაულახავი და ისე გამოდის, „ოცნების“ მმართველობას 2024 წლამდე კანონიერად არაფერი ემუქრება, უკანონოდ კი... რევოლუციური სცენარები მოძველებულია და ისე მიგზრუებული აქვს ხალხს, რომ ქუჩაში აღარ გავა და აღარ იყვირებს „გადადექი, გადადექი“-ს. ამიტომაც მოიფიქრა დასავლეთმა „პოლიტიკური რევოლუცია“ და ეს ყველაფერი ჩვენი პრეზიდენტის პირით გვითხრა. კეთილი, ვთქვათ, შევთანხმდით, რომ კოალიციური მთავრობა კარგია, და სწორედ მაშინ გვეშველება, როცა მინისტრთა კაბინეტში საბოტაჟის მოსურნე არაერთი პირი იქნება. თუ ასეთი კარგი და გადასარევი, რატომ არ არის ბელგიაში, საფ-

საპარტეტოს ხშირად აღარაბენ საქართველოს, როგორც ერთ-ერთ უძველეს ცივილიზაციას და ტრადიციულ ერს. ბერძენების ტრადიციები ძველივეთი იყო გაჩეხილი ევროპაში იყო ყალბი მთავრობის წყალობით მოუღეს გოლო. ჰო, კოალიციური მთავრობის შექმნის შემდეგ საპარტეტოში რამდენიმე რიგგარეშე საპარლამენტო არჩევნები ჩატარდა, რამდენიმეჯერ გადადგა პრემიერი და საბოლოოდ, ეს ყველაფერი ისეთი ფინანსური ზარალით დასრულდა, რომ აღმავლობის გზაზე მყოფი ქვეყანა ნახევარი საუკუნის შემდეგ თუ ამოვა ვალუბიდან. ვალი კი, რაღა თქმა უნდა, ევროკავშირიდან აიღო.

სალომე ზურაბიშვილი «ოცნების» და საქართველოს წინააღმდეგ

დასავლეთისთვის სხადია, რომ არც 2 ოქტომბრის არჩევნებზე არ მოხდება ისეთი რამ, რაც საფუძვლს მისცემს, ხელისუფლებაში „ძველი გვარდია“ დაბრუნდეს. 43%-იანი ბარიერიც არ ჩანს გადაულახავი და ისე გამოდის, «ოცნების» მმართველობას 2024 წლამდე კანონიერად არაფერი ემუქრება, უკანონოდ კი... რევოლუციური სცენარები მოძველებულია და ისე მიგზრუებული აქვს ხალხს, რომ ქუჩაში აღარ გავა და აღარ იყვირებს „გადადექი, გადადექი“-ს. ამიტომაც მოიფიქრა დასავლეთმა „პოლიტიკური რევოლუცია“ და ეს ყველაფერი ჩვენი პრეზიდენტის პირით გვითხრა. კეთილი, ვთქვათ, შევთანხმდით, რომ კოალიციური მთავრობა კარგია, და სწორედ მაშინ გვეშველება, როცა მინისტრთა კაბინეტში საბოტაჟის მოსურნე არაერთი პირი იქნება. თუ ასეთი კარგი და გადასარევი, რატომ არ არის ბელგიაში, საფ-

რი ემუქრება, უკანონოდ კი... რევოლუციური სცენარები მოძველებულია და ისე მიგზრუებული აქვს ხალხს, რომ ქუჩაში აღარ გავა და აღარ იყვირებს „გადადექი, გადადექი“-ს. ამიტომაც მოიფიქრა დასავლეთმა „პოლიტიკური რევოლუცია“ და ეს ყველაფერი ჩვენი პრეზიდენტის პირით გვითხრა. კეთილი, ვთქვათ, შევთანხმდით, რომ კოალიციური მთავრობა კარგია, და სწორედ მაშინ გვეშველება, როცა მინისტრთა კაბინეტში საბოტაჟის მოსურნე არაერთი პირი იქნება. თუ ასეთი კარგი და გადასარევი, რატომ არ არის ბელგიაში, საფ-

რანგეთში, პოლანდიაში კოალიციური მთავრობები? თუ კარგი მოდელია, საკუთარ თავზე რატომ არ ირგებენ? იმიტომ, რომ ზუსტად იცინა, პოლიტიკური მუხრუჭის გარდა, კოალიციური მთავრობა ეკონომიკისთვისაც უდიდესი მუხრუჭია და არავის არ სურს, რამდენიმე მილიარდ-ატი იყო და ისე გაიმარჯვა, მაგრამ ხომ ყველამ იცის, რა ფინანსური და ადამიანური რესურსი დაუჯდა „ოცნებას“ მისი გამარჯვება.

რედ ეს არის მიზეზიც და მიზანიც იმისა, რომ კოალიციური მთავრობის ცხირში გვტყნიან და ამის შესახებ ხმამაღლა განსაკუთრებით ე.წ. ლიბერალური ფრთა საუბრობს. რაც მთავარია, ოპოზიციას პრეზიდენტის განცხადების სახით კიდევ ერთი კოზირი უჭირავს, აქაოდა, ეგ ქალი თქვენი გუნდის წევრია და ისიც კი კოალიციის მომხრეაო. მართალია, ოფიციალურად ზურაბიშვილი დამოუკიდებელი კანდიდატი იყო და ისე გაიმარჯვა, მაგრამ ხომ ყველამ იცის, რა ფინანსური და ადამიანური რესურსი დაუჯდა „ოცნებას“ მისი გამარჯვება.

ზევით შეგნებულად არ გვიხსენებია საბერძნეთი იმ ქვეყნების გვერდით, რომლებიც კოალიციურმა მთავრობამ დაანგრია და უკან დასწია. საბერძნეთს ხშირად ადარებენ საქართველოს, როგორც ერთ-ერთ უძველეს ცივილიზაციას და ტრადიციულ ერს. ბერძენების ტრადიციები ძველივეთი იყო გაჩეხილი ევროკავშირის ყელში და კოალიციური მთავრობის წყალობით მოუღეს ბოლო. ჰო, კოალიციური მთავრობის შექმნის შემდეგ საბერძნეთში რამდენიმე რიგგარეშე საპარლამენტო არჩევნები ჩატარდა, რამდენიმეჯერ გადადგა პრემიერი და საბოლოოდ, ეს ყველაფერი ისეთი ფინანსური ზარალით დასრულდა, რომ აღმავლობის გზაზე მყოფი ქვეყანა ნახევარი საუკუნის შემდეგ თუ ამოვა ვალუბიდან. ვალი კი, რაღა თქმა უნდა, ევროკავშირიდან აიღო... ბოლო ერთი წლის განმავლობაში გსმენიათ ბერძენი პოლიტიკური ლიდერების ხმამაღალი განცხადება ან პროტესტი რომელიმე საკითხზე? არა, და ეს იმიტომ, რომ ქვეყანა ვალიში იხრჩობა და, ხმა რომ ამოიღოს, მართლა დაახრბენ. ევროკავშირის ელჩები წერილს წერდნენ რომ წევრი და ბრტყელ-ბრტყელი სიტყვებით გვმოძღვრებენ, საბერძნეთის ელჩისთვის მოგიკრავთ თელავი ან ყური სადმე? არადა, სწორედ ეს არის მიზეზი მისი დუმილისა — ისინი ეკონომიკურ კრიზისში შეიყვანეს და გააჩრუეს. სწორედ აქეთ გვიპირებენ ჩვენც ნაყვანას და, იმის გათვალისწინებით, რომ საბერძნეთის ეკონომიკასთან შედარებით ჩვენი ფინანსური მდგარდობა ძალიან მყიფეა, უფრო მარტივად მოგვიდგენ ბოლოს, უფრო მარტივად გააკეთებენ თავიანთ საქმეს და უფრო მარტივად შეაგუებენ ხალხს იმას, რომ სხვაგვარად არაფერი არ გამოვიდოდა. **ხომ გვაგუებენ იმ აზრს, რომ ევროკავშირისა და ნატოს გარეშე დავილუპებთ? არადა, არც ნატოს წევრი ვართ, არც ევროკავშირის და... „ჰოპოლა, ჩვენ ვცოცხლობთ!“**

შარლ მიშელისა და სალომე ზურაბიშვილის შინაურული შეხვედრით დავიწყეთ და ამ შეხვედრითვე დავასრულოთ. სერიოზული ეჭვი გვაქვს, აღნიშნულ შეხვედრაზე მიშელმა კიდევ არა ერთი და ორი რამ მოსთხოვა ქალბატონ სალომეს, რასაც ჩვენი პრეზიდენტი, ეტაპობრივად, მაგრამ მაინც იტყვის და მის ბაგეთაგან მიშელის სიტყვები გამომოვლდება.

ჩვენითვის კი მთავარი ის არის, „ოცნების“ ლიდერებმა შეასრულონ დაპირებები, არც 19 აპრილის შეთანხმებას არ დაუბრუნდნენ და მომავალში ანალოგიურ ხელშეკრულებას აღარ მოაწერონ ხელი. ეს დაპირება მაინც შეასრულეთ, ბატონებო, მხოლოდ საჩვენო არ არის, სათქვენოცაა და, ხალხზე თუ არა, საკუთარ თავზე მაინც იფიქრეთ.

ბასილ ბარბაქაძე

კოალიციურ მთავრობაზე 2016 წლიდან ლაპარაკობს გიგა ბოკერია. მან ზუსტად იცის, რომ უმრავლესობით მოსვლა ხელისუფლებაში როგორც მის ახალ პარტიას, ისე „ნაციონალურ მოძრაობას“ არ შეუძლია და ძალაუფლების ხელში ჩასაგდებად ერთადერთ გამოსავალი სწორედ კოალიციური მთავრობაა. ხომ ძალიან მარტივი მისახვედრია ის, რომ კოალიციური მთავრობის შექმნის შემთხვევაში, ერთ-ერთი მინისტრის პორტფელს, უშუალოდ ბოკერიას თუ არა, ისეთ ადამიანს მაინც მისცემენ, რომელიც მთლიანად მისი ზეგავლენის ქვეშ იქნება?! იცით, რომელ ბოკერიას, ქალბატონო სალომე? პირადად რომ გყავთ ქვეყნის მტრად გამოცხადებული და თანაც არაერთხელ და ამ საკითხში მოსახლეობის 96.21% რომ გეთანხმებათ (არჩევნებზე ბოკერიას პარტიამ 3.79% აიღო)

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

თუ თქვენ, ხელისუფალნო, ვერ აცნობიერებთ, რომ ხელიდან გაგაქცა თქვენის მართვის გარეგანი, ვერ ავრკვეთ კორუფციას, უზნეობას, არ გაქვთ შემუშავებული იდეოლოგია და არ გააჩნიათ მოსახლეობის უმრავლესობასთან შეთანხმებული სახელმწიფოს განვითარების ორიენტირი, მაშინ თქვენი ადგილი ხელისუფლებაში არ არის. თუ თქვენ მოქცეული ხართ გაბელის აზროვნების მარწმენაში და არ გსურთ, ალაგმოთ ფაქტების საფუძველზე საფუძველი, თქვენი ადგილი ხელისუფლებაში არ არის.

ძვირფასო მეითხველო, ამ მძიმე, ტრაგიკულ და ტკივილით სავსე წერილს ვწერ არა „მაღალი საზოგადოებრივი ინტერესიდან გამომდინარე“, არამედ საზოგადოების მაღალი ინტერესიდან გამომდინარე, ვინაიდან შეძრწუნებული ვარ.

გასული საუკუნის 80-იან წლებში თბილისში ერთი გამორჩეული ბიჭი დადიოდა, სახელად გიორგი (ნამდვილ სახელს შეგნებულად არ ვწერ). მიუხედავად იმისა, რომ, როგორც მაშინ იტყოდნენ, გიორგი მოჩუბარი იყო, მისგან დაზარალებული ადამიანი არავის უნახავს. დანა ყოველ ახალგაზრდას ჰქონდა ჩვენს ახალგაზრდობაში, მაგრამ მისი ბოროტად გამოყენება ფატალური შედეგით იმუქნებოდა გახლდათ. გიორგის დანა ყოველთვის ჯიბეში ედო, ჩხუბისას დანის პირს ხელს დაადებდა და მონიშნავდა იმდენად უჩვეულად დანის წვერს დუნდულზე, რომ მას მხოლოდ ტკივილი ეგრძნო და ცოტა სისხლი გამოესვლოდა. ეს იყო გიორგის „შეცოდების თავი და ბოლო“...

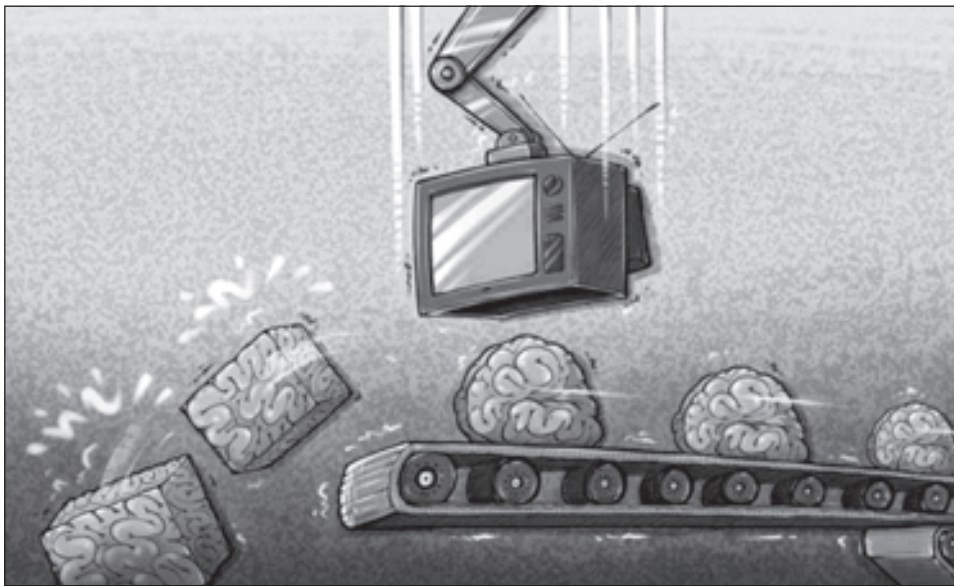
1990-იანი წლების ბოლოს, როდესაც საქართველოს „კანონის სულის აღზევებამ გადაუარა“, ქალაქში ხმა დაირხა, გიორგის შვილი მოუკვდაო. ნაცნობ-მეგობრებმა მასთან მოვიყარეთ თავი. დამწუხრებული მამა ცალკე ოთახში იჯდა და სამძიმარს იღებდა. ერთ დროს გამოჩენილად მოსაუბრე გიორგი კრინტს არ ძრავდა, მხოლოდ მისამძიმრების შემდეგ სერიოზული სახით იხდიდა მადლობას.

17 საათზე ქალაქის ცენტრალურ უბანში, იქ, სადაც გიორგი ცხოვრობდა, უამრავმა ხალხმა მოიყარა თავი (გიორგი კარგი სპეციალისტი და, ამასთანავე, კარგი ადამიანი იყო). სადარბაზოსთან უზარმაზარი რიგი დადგა. პირველ საღამოს გიორგი ჩვეულებრივ იღებდა სამძიმარს, ოღონდ ჭირისუფალად არ იდგა. მეორე დღეს საერთოდ არ გამოჩნდა სამძიმრის სათქმელად მისულ ადამიანებთან. ვთხოვედი, შემოსასვლელ დერეფანში მაინც დამდგარიყო და სამძიმარი ისე მიეღო, მაგრამ უარზე იდგა. საღამოს, როდესაც გაბედულად შევეუტეთ, ტრადიცია არ დაერღვია და სამძიმარი მიეღო, ვეღარ გაუძლო, მგლის თვალებით შემოგვხედა და კბილებიდან გამოსცრა: **„მე ნარკომანი შვილის კუპოს თავთან ვერ დაეგდები და სამძიმარს ცრემლიანი თვალებით ვერ მივიღებ, სირცხვილი!“** მაშინ შევიტყვე, რომ გიორგის შვილი ნარკომანი ყოფილა, მაგრამ ქალაქში საკმაოდ ბევრი ადამიანისთვის იყო ცნობილი, რომ გიორგის შვი-

ლი ნარკომანი იყო და ნარკოტიკის ჭარბი დოზის მიღების გამო ძილში „გაიპარა“. ამის შემდეგ გიორგი ხშირად იმეორებდა: „სირცხვილია! სირცხვილია!“ ოთახში მდუმარედ ვისხედით. გიორგი ცოტა ხნით ოთახიდან გავიდა. ჭირისუფლიდანაც აღარავინ მოსთქვამდა, რომ უცბად გასროლის ხმა გაისმა. ყველანი წამოვიშალეთ, ზოგი სხვა ოთახში გავიდა, ზოგი — სადარბაზოში, ზოგმა აბაზანაში შეიხედა... როცა ყვირილი შემოგვესმა, აბაზანასთან მივცვივდით და... დავინახეთ იატაკზე გართხმული გიორგი როგორ იწვა სისხლის ტბაში. როდესაც სახეზე შევხედე, ტუჩები თითქმის იმეორებდა: **„სირცხვილია, სირცხვილია! მე როგორ დავდგე ნარკომანი შვილის კუპოსთან“**. ამ შემზარავი ამბავის მომსწრე ჩვენს ქალაქში ბევრია და ყველას ბოდიშს ვუხდით მძიმე ნუთების მოგონებისთვის. აქვე არ შემიძლია არ გავიხსენო, კიდევ ერთი ტრაგიკული ამბავი, რომელიც იმ პერიოდში მხოლოდ ჩვენი სამეგობროსა და ქალაქის უბედურება მეგონა, მაგრამ გავიდა წლები და აღმოჩნდა, რომ ეს ქვეყნის სირცხვილი ყოფილა.

რამდენიმე წლის წინათ გერმანიიდან საზღვრული არდადეგებზე საქართველოში ბრუნდებოდა ქართველი სტუდენტი ბიჭი (სახელსა და გვარს შეგნებულად არ ვწერ) გერმანიაშივე შეძენილი ავტომობილით. ამა თუ იმ ქვეყნის სახელმწიფო საზღვრის გადაკვეთის მომენტში ეს ბიჭი მშობლებს უკავშირდებოდა, საზღვარი გადაკვეთი. ასეთივე შეტყობინება მიიღეს მშობლებმა თურქეთის საზღვრის გადაკვეთის მომენტშიც. გერმანიიდან მომავალი სტუდენტი თურქეთის ტერიტორიაზე მოძრაობდა და, როცა საქართველოს საზღვარს მოუახლოვდა, მისი კავშირი მშობლებთან გაწყდა... შემფორთხული მამა, პოლიციის პოლკოვნიკი, ერთი დღის შემდეგ გაემგზავრა თურქეთში შვილის მოსამძებნად. მან ყველა უბანი გაიარა, სადაც მისი შვილის ავტომობილი იყო რეგისტრირებული. აღმოჩნდა, რომ ერთ-ერთ უბანში ავტომობილი უგზო-უკვლოდ გაქრა. მამამ ბევრი ეძება შვილი, როგორც ნაცნობ-მეგობრების, ისე ადგილობრივი ადმინისტრაციული ორგანოების ჩართულობით,

სირცხვილია!

თემაგული ინა ბრიგოლია მოთქმა და ხალხისადმი მონოლოგი იყო არა თეატრალური, არა სინამდვილასთან მიხედვითი, არამედ ყოველგვარ ზღვარს გადასული და კარიკატურული მიზანმიმართული ირაკლი თორიძის მიერ 1941 წელს შესრულიებული ხელოვნური პლაკატის «დადასაშვებო გეგმის». ბრიგოლია ზეაღმართული გარყვანა ხელი და გადმოქაჩული თვალები იყო სიყალბის, სირცხვილის სენა, როგორც ვერ აღწერს ვერც ერთი იუმორისტი მწერალი

მაგრამ კვალს ვერ მიაგნო. მშობლები შვილს სამი წლის განმავლობაში ეძებდნენ. მამამ სამსახურიც კი მიატოვა, ეძებდა შვილს — ცოცხალსა თუ მკვდარს, ეძებდა წლების განმავლობაში და, როდესაც ვერ იპოვა, თავი მტკვარში დაიხრჩო... შვილის ძებნა დედამ განაგრძო. მოგვიანებით გაიკვია, რომ შვილი ავარიის თუ უბედური შემთხვევის გამო,

თურქეთის საავტომობილო ტრასაზე დაღუპულა. მიუხედავად იმისა, რომ ავტომობილში ყველანაირი საბუთი იყო მანქანის მფლობელის საიდენტიფიკაციოდ, თურქეთის პოლიციამ ტრაგედიის შესახებ არც საქართველოს საელჩოს შეატყობინა, არც მშობლებს და ქართველი ბიჭის ცხედარი 2 საათში შემთხვევის ადგილიდან რამდე-

ნიმე მეტრში, გზის პირას დამარხა...

რა თქმა უნდა, სამწუხარო ფაქტი მოხდა ახლახან მთაწმინდაზე, მაგრამ უბედური შემთხვევისგან არავინ არის დაზღვეული არც საქართველოში და არც ეკონომიკურად გაცილებით განვითარებულ ქვეყნებში. ამ შემთხვევაში ტრაგედიისადმი მიდგომა პარადოქსული — რატომ არის

იარაღად იქცა.

თემაგული ინა ბრიგოლია მოთქმა და ხალხისადმი მონოლოგი იყო არა სინამდვილასთან მიხედვითი, არამედ ყოველგვარ ზღვარს გადასული და კარიკატურული მიზანმიმართული ირაკლი თორიძის მიერ 1941 წელს შესრულებული ცნობილი პლაკატისა „დედასამშობლო გეგმის“. გრიგოლიას ზედამართული მარცხენა ხელი და გადმოქაჩული თვალები იყო სიყალბის, სირცხვილის სენა, რომელსაც ვერ აღწერს ვერც ერთი იუმორისტი მწერალი.

იაკოვ გოგებაშვილის მოთხრობა „ცრუს“ პერსონაჟის შეძახილი „მიშველეთ, მეგლი!“ უფრო სარწმუნოა დღეს ჩემთვის, ვიდრე ინა გრიგოლიას სილიკონიანი ტუჩებიდან გამოტყორცნილი სიტყვები. რით ვერ დაოკდა, რით ვერ დაწყნარდა, რით ვერ დაიკმაყოფილა სულიერი და ქვენაგრძნობები, რომ ვერაფრით დაიხშო ბოროტების მქადაგებელი საინფორმაციო ღრუ? ინა გრიგოლიას ტელეკრანზე გამოჩენა, მერწმუნეთ, ტელემაყურებლებო და

იაკოვ გოგებაშვილის მოთხრობა «ცრუს» პერსონაჟის შეძახილი «მიშველეთ, მეგლი!» უფრო სარწმუნოა დღეს ჩემთვის, ვიდრე ინა გრიგოლიას სილიკონიანი ტუჩებიდან გამოტყორცნილი სიტყვები. რით ვერ დაიკმაყოფილა სულიერი და ქვენაგრძნობები, რომ ვერაფრით დაიხშო ბოროტების მქადაგებელი საინფორმაციო ღრუ? ინა გრიგოლიას ტელეკრანზე გამოჩენა, მერწმუნეთ, ტელემაყურებლებო და

გრიგოლ ონიანის სააპოკრიფო გზაილი

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

უცხო ქალამ ალზარდა საძარტველოში ძვეყნის ჯოჯოხეთად ძეავისთვის მებრძოლი უზარმაზარი არმია, როგორც მთავრობისა და ოპოზიციის, ისე არასამთავრობო ორგანიზაციების სახით, რომლებმაც 30 წლის განმავლობაში გააფთრებით იბრძოლეს საძარტველოს 3000-წლიანი სახელმწიფოებრიობისთვის ძირის გამოსათხრელად. თუმცა უმძიმეს პირობებში, მებრამ საძარტველო მაინც დგას „ვით გოდოლი შეურყეველი“.

◀ ტელემფლობელებო, საზოგადოების სირცხვილია და, თუ მფლობელი იმ არხისა, რომელშიც გრიგოლია მუშაობს, ამას ვერ ამჩნევს, თქვენ ხომ გაქვთ თავმოყვარეობა, ტელემაყურებლებო, ამ გაუნათლებელ ქალს რომ არ უყუროთ დღედაღამ: ხან — ქუჩაში, ხან — კაფერესტორნებში და ხანაც — ტელეეკრანზე?!

რამდენიმე დღის წინათ ინგას კივილი შემომესმა ტელეეკრანიდან, „როგორც ლექსო მოგვიკლეს!“ მხოლოდ სახელით საქართველოში ორ თუ სამ დიდ ადამიანს მოვისხენიებთ და ვიფიქრე, ვინ არის ლექსომეთქი? ალექსანდრა ყაზბეგს ლექსოთი არ მოიხსენიებენ, ლექსო თორაძე, ღმერთმა დიდხანს აცოცხლოს, უგნებელია. ბოლოს მივხვდი, რომ ილიას, ვაჟას, აბაქისა და ბალატიშინის გარდა, კიდევ ერთი ადამიანი გვეყოლია სახელით ცნობილი — ლექსო.

შხამის მფრქვეველო ე.წ. ჟურნალისტებო, გონს მოდით, გონს მოდით თქვენც, მფლობელებო იმ ტელეარხისა, რომელშიც გრიგოლია და მელაძე მუშაობენ, თორემ ეს აქლემი ერთ დღეს თქვენს კართანაც დაიოქებს. ნოდარ მელაძეც, უამრავი ცრუ ინფორმაციის გამავრცელებელი, ძალიან ცუდად ჩანხართ საზოგადოებაში, ეს სირცხვილია! სირცხვილია არა მხოლოდ თქვენი, არამედ თქვენი ოჯახის, მეგობრებისა და, რაც მთავარია, საზოგადოების. დიდი რიხით რომ ამბობთ, ბავშვები ტელეეკრანს მთარიდეთო, ბავშვები კი არ უნდა მთარიდონ მშობლებმა ეკრანს, არამედ საზოგადოებამ თქვენ უნდა ჩამოგაშროთ ტელეეთერს, ბოროტების მქადაგებელი და ყალბი ინფორმაციის გამავრცელებელი პროპაგანდისტო!

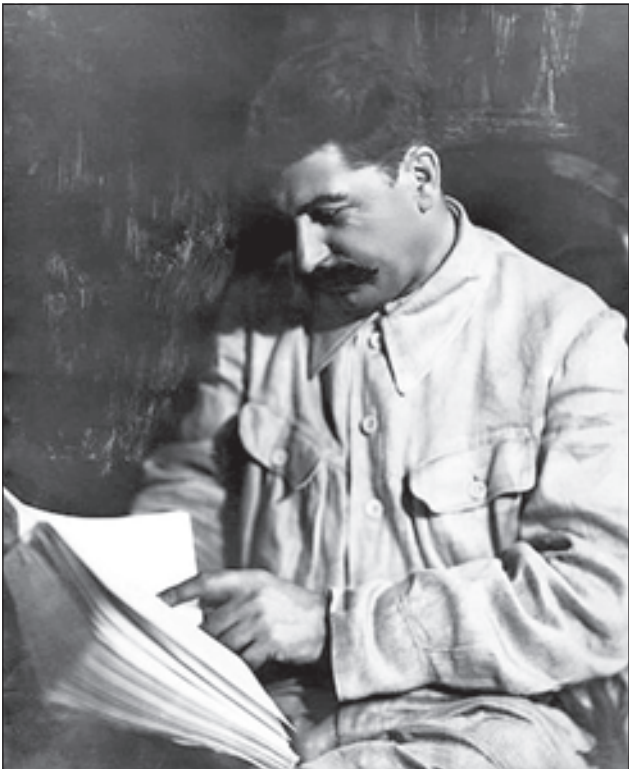
ჟურნალისტებისა და ე.წ. მედიასაშუალებების გაკრიტიკებას, ალბათ, ძალადობაში ჩაგვითვლიან, მაგრამ მოზარდები, ახალგაზრდა თაობის წარმომადგენლები ტელევიზიების გავლენით, ტაკიმასხარა მოუმენების მიერ ტელეეთერებიდან გადმოღვრილი ლექსიკით (სულ რამდენიმე ათეული სიტყვის მარაგით) რომ ლაპარაკობენ, ეს მათ ფსიქიკაზე ძალადობა არ არის? თუ ეს ამერიკული პროექტია და ამიტომ მისაღებია? ტელეეთერიდან უხამსი სიტყვების კორიანტელი რომ ისმის, უცხოელი თუ ადგილობრივი „ექსპერტები“ — ყველა, ვისაც არ ეზარება, ქართველ ხალხს ჭკუას რომ გვარეგებს, ე.წ. ოპოზიციონერი პოლიტიკოსები და მათი მედიასაშუალებები ქუჩის აქციებისაკენ რომ მოგვინოდებენ ხელისუფლების დასამხობად, ეს არც ძალადობაა და არც სირცხვილი, ხოლო მე საყვედურს რომ ვეუბნები მათ ამ ყველაფრის გამო, ეს თურმე სირცხვილია?!

*** „პოლინელები „ურიტლებივით“ რომ გვექცევიან და თითქოს ორი თავით ჩვენზე მალლა დგანან, ეს ცოტა მაინც არ გეუხერხულებათ?“**

*** „ტრუმენი, კურილიის კუნძულებზე ორი კუნძულის დათმობას რომ გუთხოვს სამხედრო ბაზებისათვის, ეს თქვენ არაფერს გეუბნებათ? ასე დაპყრობილ ქვეყნებს ელაპარაკებიან, ჩვენ კი, მგონი, ჯერ არავის დავეუყრივართ“.**

*** „პირველად მაშინ გამოიჩინეთ სახელმწიფო ინტერე-**

შხამის მფრქვეველო ე.წ. ჟურნალისტებო, გონს მოდით, გონს მოდით თქვენს, მფლობელებო იმ ტელეარხისა, რომელშიც გრიგოლია და მელაძე მუშაობენ, თორემ ეს აქლემი ერთ დღეს თქვენს კართანაც დაიოქებს. ნოდარ მელაძეც, უამრავი ცრუ ინფორმაციის გამავრცელებელი, ძალიან ცუდად ჩანხართ საზოგადოებაში, ეს სირცხვილია! სირცხვილია არა მხოლოდ თქვენი, არამედ თქვენი ოჯახის, მეგობრებისა და, რაც მთავარია, საზოგადოების. დიდი რიხით რომ ამბობთ, ბავშვები ტელეეკრანს მთარიდეთო, ბავშვები კი არ უნდა მთარიდონ მშობლებმა ეკრანს, არამედ საზოგადოებამ თქვენ უნდა ჩამოგაშროთ ტელეეთერს, ბოროტების მქადაგებელი და ყალბი ინფორმაციის გამავრცელებელი პროპაგანდისტო!

სების პატივისცემის უმაღლესი ნიშან-თვისება, როდესაც პრეზიდენტის მეორე რიგში მიგიჩინეს ადგილი და პროტესტის ნიშნად დატოვეთ პარიზის სამხედრო აღლუმის ტრიბუნა.

*** „მიჩვეულები ხართ უცხოელებისადმი პიეტეტს, ფეხის წვერებზე დგებით მათ მოთხოვნაზე. ეს ყოვლად მახინჯი ჩვევა რუსებში პეტრე პირველმა დანერგა, რაც ძირფესვიანად უნდა აღმოვფხვრათ“, — ასე საყვედურობდა სხვადასხვა პერიოდში თავის ახლო გარემოცვას სტალინი.**

ხელისუფალნო, სირცხვილია თამარის სადედოფლოში ვილაც ამერიკელი კმლი დედოფლობდეს. ისე, თუ ამერიკელებს სურთ, პრეზიდენტის პოსტზე „დემოკრატიის შუქურა“ იხილონ, უკრაინაშია მათი საყვარელი მისიილ სააპაშვილი და აირჩიონ არცთუ ჯანმრთელი ჯო ბაიდენის ნაცვლად. და ეყოლებათ რაინების განმახორციელებელი პრეზიდენტი. ჩვენ კი ნამდვილად არაფერში გვჭირდება ტელეკამერებისა და საფრანგეთის საგარეო საქმეთა იმჟამინდელი მინისტრის, ბერნარ კშენერის, თვალწინ მინაზე მფორთხავი არსება და გადაჭრით უნდა ვუთხრათ უარი სააპაშვილსაც, კმლი დებანსაც და ჯო ბაიდენსაც.

ბატონო ხელისუფალნო! ქართველ ხალხს არ მოსწონხართ იმიტომ, რომ გსურთ, სხვისი ტვინით, სხვისი ხასიათით, სხვისი ტრადიციებითა და ფასეულობებით აცხოვროთ სა-

წლების ბოლოს ლეიბ ბრონშტინი (ლევ ტროცკი).

ვინ აიძულებს საქართველოს ხელისუფლებას, ხელი მოაწეროს დოკუმენტს, რომელიც მისი ხალხისათვის, ქვეყნისათვის მიუღებელი და დამლუპველია? გვარს არ დავასახელებ, მაგრამ ის „ჩვენი კოლმეურნეობის თავმჯდომარეა“. ვის ეთამაშებით კუკუშალულობას, რად გინდათ სინდისის გაყიდვით აღებული ფული? ხელისუფალი იმიტომ არ არის ხელისუფალი, რომ დემოკრატიის მანტიით წაახალისოს ადამიანები, რომლებიც ყოველგვარ არაადამიანურს თესავენ საზოგადოებაში — დანაშაულები სარიტუალო მკვლელობებით, დამთავრებული გაუკუღმართებული სექსით.

და, თუ თქვენ, ხელისუფალნო, ვერ აღწობიერებთ, რომ ხელიდან გაგექცათ ქვეყნის მართვის ბერეკტები, ვერ ებრძვით კორუფციას, უზნეობას, არ გაქვთ შემუშავებული იდეოლოგია და არ გააჩნიათ მოსახლეობის უმრავლესობათან შეთანხმებული სახელმწიფოს განვითარების ორიენტირი, მაშინ თქვენი ადგილი ხელისუფლებაში არ არის. თუ თქვენ მოქცეული ხართ გებელსის აგიტაციის მარწხელები და არ გსურთ, ალაგმთ ფაშისმის საფუძველთა საფუძველი, თქვენი ადგილი ხელისუფლებაში არ არის.

დასკვნა ასეთია:

1. გარეშე ძალას სურს, საქართველოში დაამკვიდროს ხალხისათვის მავნე და დამლუპველი ცხოვრების წესი, რომელიც არც ბიბლიური მცნებებით და არც მორალური კოდექსით არ არის მიღებული და საუკუნეების წინათ არის უარყოფილი;

2. უცხო ძალამ ალზარდა საქართველოში ქვეყნის ჯოჯოხეთად ქცევისთვის მებრძოლი უზარმაზარი არმია, როგორც მთავრობისა და ოპოზიციის, ისე არასამთავრობო ორგანიზაციების სახით, რომლებმაც 30 წლის განმავლობაში გააფრთხილეს იბრძოლეს საქართველოს 3000-წლიანი სახელმწიფოებრიობისთვის ძირის გამოსათხრელად. თუმცა უმძიმეს პირობებში, მაგრამ საქართველო მაინც დგას „ვით გოდოლი შეურყეველი“;

3. ქართველმა ხალხმა უარი უთხრა ფაშისმს და ხელისუფლებიდან გააგდო ისინი, მაგრამ როგორც სახალხო მთქმელი ივანე ნიკლაური იტყოდა თავის ლექსში „რამ დამაბერა?“ — „ცუდი ცხოვრების წასვლამ და არმოსვლამ უკეთესიმან“;

4. ხელისუფლების ბოლო გადანაწილებებმა და ოკეანისგალმდანი მიღებულმა მუ-

ქარით სავსე გზავნილმა სიგნალი მისცა მრავალტანჯულ საქართველოს, რომ ბოლოს და ბოლოს, ქართველ ხალხს გამოეღვიძა. და, როგორც პატრიარქი ამბობს, „საქართველო გაბრწყინდება“;

5. ქართველმა ხალხმა — ქუდზე კაცმა და ლეჩაქზე დედაკაცმა — ახალგაზრდობასთან ერთად მხარი უნდა დაუჭიროთ ხელისუფლებას, რათა შეცვალოს ქვეყნის განვითარების ვექტორი და ნახიდარზე გაიდოს ხიდი, ხოლო ნატბეულში ჩადგეს წყალი;

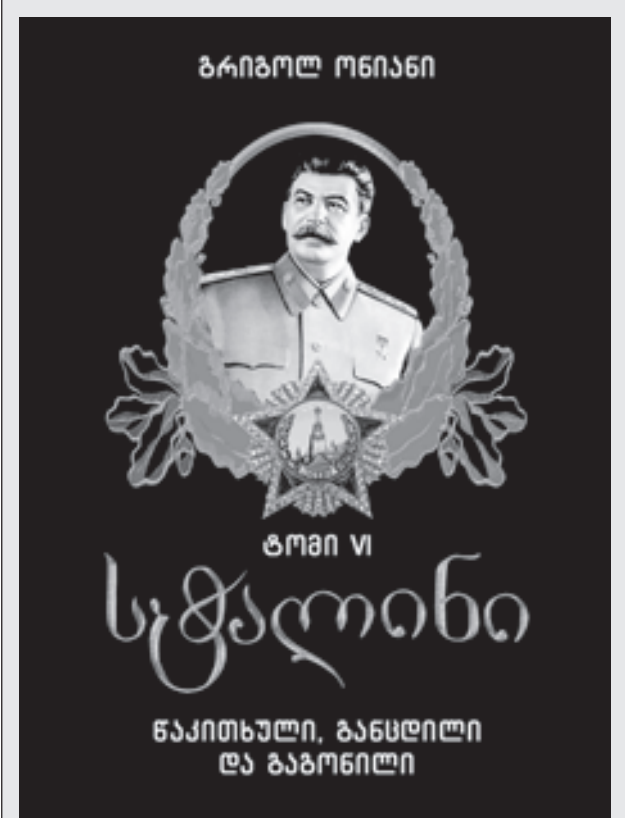
6. „ნაციონალური მოძრაობა“ ამ არჩევნებზე უნდა განადგურდეს, როგორც კლასი, უნდა მოეწყოს ხალხის სამსჯავრო და ქვეყნის მტრებთან ერთად გასამართლდეს ფაშისტური რეჟიმის გებელსისეული პროპაგანდისტები;

7. ახალარჩეულმა ხელისუფლებამ ერთი წლის განმავლ-

ობაში უნდა მოამზადოს საკანონმდებლო ბაზა ახალი საქართველოს აღმშენებლობისთვის. ერთი წლის შემდეგ უნდა გადადგეს ხელისუფლება და შეიქმნას ეროვნული კრება ყველა სოფელში არჩეული ადამიანების შემადგენლობით, რომელიც ჩაატარებს გაუყალბებელ არჩევნებს. ასარჩევ კანდიდატებად არ უნდა წარმოადგინონ ბიზნესის არც ერთი წარმომადგენელი და მათი ოჯახის წევრები (მათ ბიზნესი უნდა აკეთონ);

8. ეროვნულმა მთავრობამ უნდა ჩაატაროს პლებისციტი საქართველოს ნეიტრალიტეტის შესახებ. ასე გაჩნდება სრულიად ახალი და სისხლგამოცვლილი საქართველო და იგი ჩამოირეცხავს ყოველგვარ ჭუჭყსა და სირცხვილს, რომელიც მას საუკუნეების განმავლობაში ბედისწერამ არგუნა.

P.S. წერილის დასრულებისთანავე ჩემს მშობლიურ სვანეთში მომიწია გამგზავრება და მომავალ წომერში საინტერესო მასალას შემოგთავაზებთ საქართველოს ამ თვალწარმტაცი კუთხის კულტურული ძეგლების მდგომარეობაზე, რომელთაც კულტურის სამინისტრომ აუცილებლად უნდა მიაპყროს ყურადღება.

ყურადღება!

„გიგლუსის“ მაღაზიათა ქსელში შეგიძლიათ შეიძინოთ საერთაშორისო საზოგადოება „სტალინის“ თავმჯდომარის, პატონ გრიგოლ ონიანის წიგნ „სტალინის“ 81-6 ტომი, რომელიც თავმოყრილია ფაქტობრივი მასალები კაცობრიობის ისტორიაში უდიდესი პოლიტიკოსის, დიპლომატისა და მხადართმთავრის შესახებ.

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

უკრაინის პრეზიდენტმა ვლადიმერ ზელენსკიმ 24 აგვისტოს უკრაინის დამოუკიდებლობის 30 წლისთავის აღსანიშნავ ზეიმზე კონსტანტინოპოლის პატრიარქი ბართლომე მიიწვია.

ვლადიმერ ზელენსკი მართლმადიდებელი არ არის (ებრაელია), ამიტომ არ შეიძლება იყოს მართლმადიდებელი იერარქიის სულიერი შვილი. უკრაინის მოქალაქეებისთვის კონსტანტინოპოლის პატრიარქი ცნობილია იმით, რომ მან გადასცა „ტომოსი“ ე.წ. უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიას, ანუ უკრაინის უნმინდეს ეკლესიას, როგორც მოხსენებულია „ტომოსში“.

ბართლომეს მიერ ე.წ. უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესიისთვის გადაცემული ტომოსი არის დოკუმენტი, რომელშიც ლაპარაკია უკრაინის ტერიტორიაზე კონსტანტინოპოლის პატრიარქისათვის დაქვემდებარება უკრაინის საეკლესიო სტრუქტურის შექმნის შესახებ. ეს გადაწყვეტილება პოლიტიკურია, რადგან წმიდა ვლადიმერის მიერ 988 წელს რუსეთის მონათვლის შემდეგ უკრაინის დედაქალაქში არსებობს კანონიერი კიევის მიტროპოლია, რომელიც თავისი ეპარქიაში და მონასტრებით ექვემდებარება მოსკოვის საპატრიარქოს.

ეკლესია ძალიან კონსერვატიული სტრუქტურაა, სხვაგვარად ის დაუზიანებლად ვერ შეინარჩუნებდა ქრისტიანულ სწავლებას. ეკლესიის ცხოვრება ეკლესიის კანონებით რეგულირდება, და ბართლომე, რომელმაც უნდა დაიცვას კანონები, მათ უხეშად არღვევს, თანაც მხოლოდ პოლიტიკური მოსახრებად. ბართლომეს უფლება არ ჰქონდა, ტერიტორიაზე, რომელზეც უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესია, კიდევ ერთი სტრუქტურა შეიქმნა.

თვითონ ბართლომე ცხოვრობს სტამბოლის კვარტალ ფენერში. ეს არის პატარა რეზიდენცია, რომელიც თურქებმა მართლმადიდებელ ეკლესიას დაუტოვეს. ეს არის ყველაფერი, რაც დარჩა ოდესაქც დღევანდელი ბიზანტიის იმპერიის დედაქალაქისგან. და, მიუხედავად იმისა, რომ კონსტანტინოპოლის პატრიარქი ატარებს ტიტულს „მსოფლიო“, სინამდვილეში მას ექვემდებარება მხოლოდ იმპერატორის მითითებით და ეკლესიის მართლმადიდებლების მიერ ბოლო წლებში მიღებული გადაწყვეტილებები. მკაფიოდ არის დაკავშირებული აშშ-ის პოლიტიკასთან და მიმართულია მსოფლიო მართლმადიდებლების გახლეჩისკენ, ადგილობრივი ეკლესიის როლის შესუსტებისკენ, უწინარესად — რუსული ეკლესიის, აგრეთვე, მართლმადიდებელი ეკლესიების რომის დიპლომატიის და თვით მართლმადიდებლობაში ლიბერალური „ფასეის“ შეტანისკენ.

რომის პაპი ფრანცისკო ლიბერალია და, სხვა კათოლიკეებისგან განსხვავებით, მხარს უჭერს ლგბტ თემს. ფრანცისკომ დემონსტრაციულად გადაიტანა კათოლიკური კათედრა ჟიტომირიდან კიევში და ამით დაარღვია შავანის დეკლარაცია, რომელზეც რუსეთის პატრიარქი კირილესთან ერთად ხელი აქვს მოწერილი და რომელიც გმობს სხვა ადამიანების გადაყვანას საკუთარ მრწამსზე.

უკრაინაში უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესიის შექმნა პოლიტიკური პროექტია და რწმენასთან საერთო არაფერი აქვს. პრეზიდენტ ზელენსკის ოფისის შეკვეთით ქვეყნდება გამოკითხვები, რომლებშიც ნათქვამია, რომ ახალშექმნილ უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიაში თითქმის მორწმუნეთა რაოდენობა მეტია, ვიდრე მოსკოვის საპატრიარქოს უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიაში. „სოცოლოგიური გამოკითხვებით“ მანიპულირებენ არაეკლესიური ადამიანების აზრზე — იმ ადამიანებისა, რომლებიც ეკლესიებში, საერთოდ, არ დადიან და საეკლესიო საკითხებში ვერ ერევიან. ასეთებს ადვილად არწმუნებენ, რომ ისინი „უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესიის მრევლის წარმომადგენლები“ არიან; განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ტელეთერებში დღე და ღამ ლანძღვენ „მოსკოველ მღვდლებს“.

არადა, ახალშექმნილ უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიაში ხალხი თითქმის არ დადის, კანონიკურ მართლმადიდებელ ეკლესიაში კი სადღესასწაულო დღეებში მრევლის ტევა არ არის. ანალოგიური მდგომარეობაა ბერების მიმართაც. ბერები არიან ადამიანები, რომლებმაც უფლისთვის თავის მიძღვნის მიზნით უარი თქვეს გარე სამყაროზე. ისინი ყალბ სტრუქტურაში არ შევლენ, ამიტომაც არის, რომ უკრაინაში არც ერთი მონასტერი, არც ერთი სიონი, არ შევიდა ბართლომეს მიერ შექმნილ „ეკლესიაში“. უკრაინის კანონიერ მართლმადიდებელი ეკლესიაში 4 ათასი ბერი, ბართლომეს მიერ შექმნილ უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიაში — 200-მდე ადამიანი, რომლებიც გერაბად ირიცხებიან, მაგრამ სინამდვილეში ბერები არ არიან.

ეს გასაკვირი არ არის, რადგან ტომოსის ოპერაცია მიმართულია მართლმადიდებლობის გასანადგურებლად კიევის კონტროლის დაქვემდებარებულ ტერიტორიაზე. თვით უკრაინის ახალშექმნილი მართლმადიდებელი ეკლესიის აქტივისტებიც კი, ისეთები, როგორიც არის ცრუუპისკოპოსი ევსტრატ ზორია, დროდადრო აღიარებენ: ტომოსი არაფერია და მოსკოვის საპატრიარქოსგან კიევის მიტროპოლიის მოწყვეტა შეიძლება მხოლოდ „ნამდვილი“ ავტოკე-

ბართლომეს მიერ ე.წ. უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესიისთვის გადაცემული ტომოსი არის დოკუმენტი, რომელშიც ლაპარაკია უკრაინის ტერიტორიაზე კონსტანტინოპოლის პატრიარქისათვის დაქვემდებარება უკრაინის საეკლესიო სტრუქტურის შექმნის შესახებ. ეს გადაწყვეტილება პოლიტიკურია, რადგან წმიდა ვლადიმერის მიერ 988 წელს რუსეთის მონათვლის შემდეგ უკრაინის დედაქალაქში არსებობს კანონიერი კიევის მიტროპოლია, რომელიც თავისი ეპარქიაში და მონასტრებით ექვემდებარება მოსკოვის საპატრიარქოს.

«ბართლომეს ღამე» უკრაინელი მართლმადიდებლებისთვის

ვლადიმერ ზელენსკი და ბართლომე

ილოს ე.წ. ყირიმის პლატფორმის თაობაზე, არამედ იმისთვისაც, რომ შეაჩვენონ უკრაინის ჭეშმარიტი მართლმადიდებლები მიტროპოლიტი ონოფრის მეთაურობით, ისინი, ვინც რუსული მართლმადიდებელი ეკლესიის ერთგულია. ასეთი წყევლა უკვე წარმოთქვა კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს მღვდელმსახურმა — არქიმანდრიტმა რომანოს ანასტასიადისმა. მან სოციალურ ქსელში დაწერა, რომ კონსტანტინოპოლის ეკლესია წყევლის ონოფრეს და ყველას, ვისაც ის კიევის კანონიერ მიტროპოლიტად მიაჩნია, ფენერის განკარგულების მიუხედავად.

ბართლომე არის თურქეთის არაქრისტიანული ოფიციალი და აშშ-ის სენატორი საფუძვალზე დიდი ხნის კლინტი. კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს მიერ ბოლო წლებში მიღებული გადაწყვეტილებები მათთვის არის დაპყრობილი აშშ-ის პოლიტიკასთან და მიმართულია მსოფლიო მართლმადიდებლობის გახლეჩისკენ, ადგილობრივი ეკლესიის როლის შესუსტებისკენ, უწინარესად — რუსული ეკლესიის, აგრეთვე, მართლმადიდებელი ეკლესიების როლისთვის დაქვემდებარებისკენ და თვით მართლმადიდებლობაში ლიბერალური «ფასეის» შეტანისკენ

მიტროპოლიტი ონოფრე

ბართლომე და რომის პაპი ფრანცისკე

მოსკოვის საპატრიარქოს უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესიის მრევლი

ფალით. ამ მიზეზით რამდენიმე კანონიკურ ეკლესიაში დატოვებული ავტოკეფალიის მონაწილეები — ისინი, ვინც მყისვე არ გადავიდნენ ბართლომეს მიერ შექმნილ უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიაში მოლაღატებთან ერთად, რომლებსაც მეთაურობდნენ სიმონ შოსტაკოვი, ალექსანდრე დრახინსკი და გიორგი კოვალენკო.

კიევის რეჟიმი და მის მიერ გაკონტროლებული ე.წ. უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესია უკრაინის დამოუკიდებლობის დღეს არა მხოლოდ იმისთვის ელოდებიან, რომ ბართლომემ მონაწილეობა მი-

სანამ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს მეორე-მესამე პირები რუსეთის ეკლესიის ერთგულ უკრაინელ მართლმადიდებლებს წყევლიან, ბართლომეს შეუძლია, მხრები აიჩეზოს, ეს ხომ მისი ფუნქციონერების პირადი აზრია, მაგრამ თვითონ ის კიევში ვიზიტისას გაბედავს ჭეშმარიტი მართლმადიდებლობის დაწყების მიუხედავად პროცესის გამოინვეცს.

news.front.info-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა გიორგი განაჩილიაძე

**დამოკრძალების
სახელით**

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

NED-ი „დაკავებულია ლიბერალური დემოკრატიისა და კავშირების ხელშეწყობით. ეს ნიშნავს იმას, რომ ფულს მიმართავს იმ პოლიტიკური რეჟიმების დასამხმარად, რომლებიც ამა თუ იმ მიზეზით საფრთხეს უქმნიან ამერიკის შეერთებული შტატების ეროვნულ ინტერესებს“.

სახეები მსოფლიოს გარშემო

ამერიკის შეერთებული შტატების მთავრობის ვებგვერდზე გამოქვეყნდა დოკუმენტი დემოკრატიის მხარდამჭერი ნაციონალური ფონდის (National Endowment for Democracy, NED) მოღვაწეობის შესახებ. ეს არის უდიდესი ორგანიზაცია, რომელიც აშშ-ის სახელმწიფო ბიუჯეტიდან ფინანსდება და დაკავებულია დემოკრატიის ექსპორტით მსოფლიოში. ეს არის ე.წ. რბილი ძალის კლასიკური ინსტრუმენტი.

ექსპერტები აღნიშნავენ, რომ NED-ი „დაკავებულია ლიბერალური დემოკრატიისა და კავშირების ხელშეწყობით. ეს ნიშნავს იმას, რომ ფულს მიმართავს იმ პოლიტიკური რეჟიმების დასამხმარად, რომლებიც ამა თუ იმ მიზეზით საფრთხეს უქმნიან ამერიკის შეერთებული შტატების ეროვნულ ინტერესებს“.

NED-ი კვანძს უზარმაზარ რვაფუნას, რომელსაც საცემებში ჰყავს მოძრაული მსოფლიო. მისი საცემები შეიქმნა 100-ზე მეტ ქვეყანაში. NED-ი ყოველწლიურად აშშ-ის ინტერესების სასარგებლოდ ატარებს პროექტს ანონიმუზის უცხოეთში.

2019 წელს ამ ფონდმა ე.წ. არაკომერციული (არასამთავრობო) ორგანიზაციების მეშვეობით 1684 პროექტი განახორციელა „დემოკრატიისა და თავისუფალი ბაზრის“ სასარგებლოდ; 2020 წელს კი — 254 მლნ დოლარის 1995 პროექტი ასამდე ქვეყანაში. ასეთი მასშტაბური პროგრამები არაგვის აქვს.

NED-ი 1983 წელს დააფუძნა აშშ-ის კონგრესმა. როგორც ამერიკელი ეკონომისტი, დამოუკიდებელი ჟურნალისტი და პოლიტოლოგი უილიამ ენ-დალი წერს, ეს იყო რონალდ რეიგანის პრეზიდენტობის პერიოდში აშშ-ის ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს დირექტორ უილიამ კეისის პროექტი. NED-ის კონცეფციის ერთ-ერთი ავტორი, ალენ ვაინსტაინი, ამბობს: „ბევრ რამეს, რასაც ჩვენ დღეს ვაკეთებთ, 25 წლის წინათ ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველო აკეთებდა“. NED-ის დირექტორთა საბჭოში შედიან: ნატოს ჯარების ყოფილი სარდალი უესლი კლარკი; თავდაცვის ყოფილი მინისტრი ფრენკ კარლუჩი; საერთაშორისო კრიზისული ცენტრის (ICC) თავმჯდომარე, პრეზიდენტი რეიგანის ყოფილი მრჩეველი მორტონ აბრამოვიჩი; ყოფილი სენატორი, ეროვნული უშიშროების საბჭოს წევრი ლი პამილტონი.

NED-ის დირექტორთა საბჭოს წევრი იყო ზიგმუნდ ბაუზინსკი.

ფონდი აფინანსებდა ოპოზიციურ მოძრაობას „სოლიდარობას“ პოლონეთში, „ქარტია 77“-ს — ჩეხოსლოვაკიაში, „ოტპორს“ — სერბეთში, აგრ-

ეთვე, ანალოგიურ სტრუქტურებს სხვა ქვეყნებში, რომლებშიც მოხდა „ფერადი რევოლუციები“. NED-მა მთავარი როლი ითამაშა „არაბული გაზაფხულის“ მოვლენებში, „ცივი ომის“ წლებში კი ხელს უწყობდა რეჟიმების შეცვლას ჩილედან ფილიპინებამდე, ჰაიტიდან პოლონეთამდე და პანამიდან სურინამამდე.

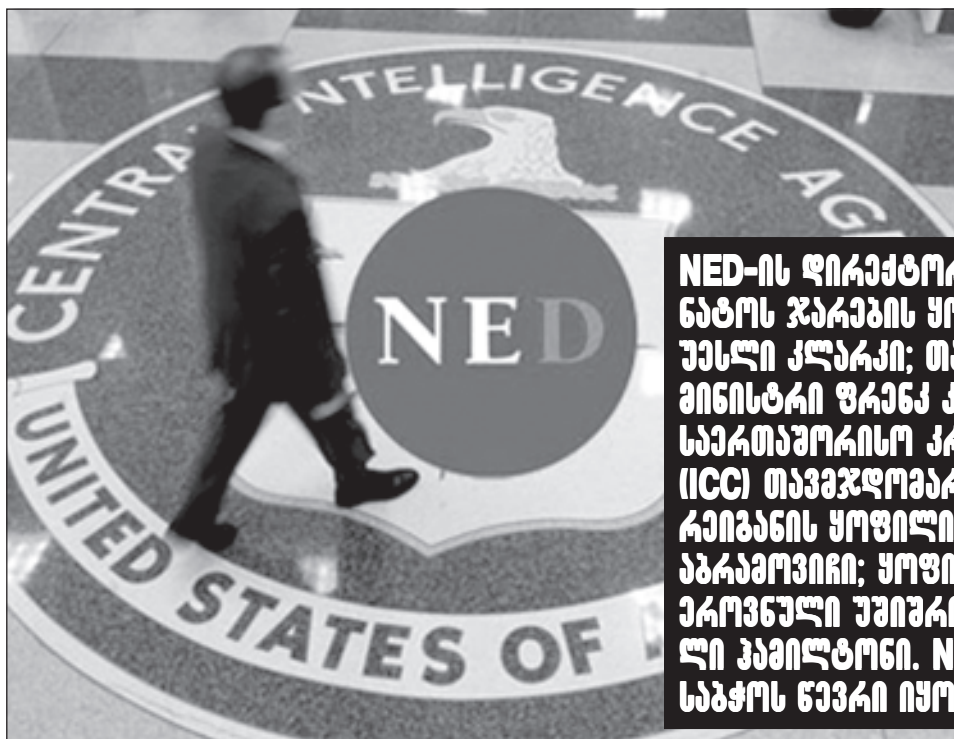
NED-ი აქტიურად მუშაობდა რუსეთშიც. იქ ფონდის საქმეებს მართავდა ბრიტანეთში დაბადებული ნადია დიუკი — ბანდერელი პატრია დიუკის ქალიშვილი, ავტორი წიგნისა „შემდეგი თაობა რუსეთში, უკრაინასა და აზერბაიჯანში: ახალგაზრდობა, პოლიტიკა, იდენტურობა და ცვლილებები“. 2014 წელს, როგორც „ბი-ბი-სი“ იუწყებოდა, NED-ის გრანტები 96-მა რუსულმა ორგანიზაციამ მიიღო. NED-მა ფული ჩადო ისეთ ორგანიზაციებში, როგორიც არის „ბესლანის ხმა“, „ექსტრემალური ჟურნალისტიკის ცენტრი“, „აგორა“, „პოლიტიკური რეპრესიების პოლიტიკური ცენტრი პერმი-36“ და სხვ.

NED-ი, აგრეთვე, აფინანსებდა ლუდმილას ალექსანდრას პელსინკის ჯგუფს, ლევ პონომაროვის მოძრაობას „ადამიანის უფლებებისთვის“, ჩეჩენ სეპარატისტ ილიას ახმედოვის, მაგრამ 2015 წელს NED-ი პირველ „არასასურველ ორგანიზაციად“ იქცა რუსეთის ფედერაციაში და მისი ოფიციალური მოღვაწეობა შეწყდა. ამის მიუხედავად, NED-ი არაოფიციალურად განაგრძობდა მოღვაწეობას.

2021 წლის მაისში ორმა

რა არის NED-ი

NED-ი 1983 წელს დააფუძნა აშშ-ის კონგრესმა. როგორც ამერიკელი ეკონომისტი, დამოუკიდებელი ჟურნალისტი და პოლიტოლოგი უილიამ ენდალი წერს, ეს იყო რონალდ რეიგანის პრეზიდენტობის პერიოდში აშშ-ის ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს დირექტორ უილიამ კეისის პროექტი. NED-ის კონცეფციის ერთ-ერთი ავტორი, ალენ ვაინსტაინი, ამბობს: «ბევრ რამეს, რასაც ჩვენ დღეს ვაკეთებთ, 25 წლის წინათ ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველო აკეთებდა»

NED-ის დირექტორთა საბჭოში შედიან: ნატოს ჯარების ყოფილი სარდალი უესლი კლარკი; თავდაცვის ყოფილი მინისტრი ფრენკ კარლუჩი; საერთაშორისო კრიზისული ცენტრის (ICC) თავმჯდომარე, პრეზიდენტი რეიგანის ყოფილი მრჩეველი მორტონ აბრამოვიჩი; ყოფილი სენატორი, ეროვნული უშიშროების საბჭოს წევრი ლი პამილტონი. NED-ის დირექტორთა საბჭოს წევრი იყო ზიგმუნდ ბაუზინსკი

ფონდი აფინანსებდა ოპოზიციურ მოძრაობას «სოლიდარობას» პოლონეთში, «ქარტია 77»-ს — ჩეხოსლოვაკიაში, «ოტპორს» — სერბეთში, აგრეთვე, ანალოგიურ სტრუქტურებს სხვა ქვეყნებში, რომლებშიც მოხდა «ფერადი რევოლუციები». NED-მა მთავარი როლი ითამაშა «არაბული გაზაფხულის» მოვლენებში, «ცივი ომის» წლებში კი ხელს უწყობდა რეჟიმების შეცვლას ჩილედან ფილიპინებამდე, ჰაიტიდან პოლონეთამდე და პანამიდან სურინამამდე

პარლ გერშმანი

რუსმა პრანკერმა შეძლო, დალაპარაკებოდა პარლ გერშმანს, რომელიც NED-ის ერთ-ერთი საკვანძო ფიგურაა რუსეთის მიმართულებით. ერთ-ერთი პრანკერი გერშმანს წარუდგა, როგორც ბელარუსი ოპოზიციონერის, სვეტლანა ტიხანოვსკაინის, „თანაშემწე“. საუბრისას გერშმანს დაუსვეს კითხვა ფონდის მოღვაწეობის შესახებ რუსეთში, სადაც ის აკრძალულია. „**იხილეთ, ჩვენ არ გვაქვს ოფისები, როგორც FREEDOM HOUSE-ს ან NDI-სა და IRI-ს, — თქვა გერშმანმა, — ჩვენ არ გვაქვს ოფისები, ასე რომ, ისინი ჩვენ ვერ გავაგებებენ, მაგრამ ჩვენ მხარს ვუჭერთ ქალიან გერშმანს და გვაქვს ქალიან აქტიური პროგრამა ქვეყანაში. ამ ჯგუფებს აქვთ უცხოეთში გაქვეყნებული პარტნიორები. ჩვენ ქალიან აქტიური და სასარგებლო ვართ ამ მიმართულებით.**

გაირკვა, რომ ფონდი აფინანსებს და მართავს ჯგუფების „ღრმა და ფართო“ ქსელს. ამ საკითხზე Foreign Affairs-ი წერს: „აშშ-ის ახალმა ადმინისტრაციამ პირობა დადო, რომ დაიცავს დემოკრატიას ანტი-ლიბერალური საფრთხეებისგან. ეს გადანაცვლებები კონსტრუქციულ ქმედებებში რომ გამოვლინდეს, სახელმწიფო მოხელეები და დიპლომატები ტრადიციული დიპლომატიის ჩარჩოებიდან უნდა გამოვიდნენ, რათა წინ აღუდგნენ საფრთხეს, რომელიც ქმნის ავტორიტარიზმის აღორძინებას. მსოფლიო დემოკრატიებმა უნდა დაიკისრონ ვალდებულება გადამწყვეტი მოქმედებების განსახორციელებლად“.

NED-ი ამით არის დაკავებული...
Centrasia.org-ზე გამოქვეყნებული მასალების მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელა

რეგისტრაცია

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

«რუსეთი მზად არის საქართველოსთან ურთიერთობის აღსადგენად»

«რუსეთში არასოდეს დაუსვამთ ტოლობის ნიშანი მიხეილ სააკაშვილის დამნაშავე რეჟიმსა და ქართველ ხალხს შორის»

„მოსკოვი მზად არის თბილისთან ურთიერთობის აღსადგენად იმ ხარისხით, რომლითაც ამისთვის მზად არის ქართული მხარე, და იმედოვნებს, რომ თბილისში სალი აზრი იმძლავრებს“, — განაცხადა რუსეთის ფედერაციის ინფორმაციის დეპარტამენტის დოქტორის მოადგილე ალექსანდრე ბიკანტოვმა.

რუსეთში არასოდეს დაუსვამთ ტოლობის ნიშანი **მიხეილ სააკაშვილის** დამნაშავე რეჟიმსა და ქართველ ხალხს შორის. „მზად ვართ ურთიერთობის აღსადგენად ჩვენს სახელმწიფოებს შორის იმ ხარისხით, რომლითაც მზად არის ქართული მხარე, ვიმედოვნებთ, რომ სალი აზრი იმძლავრებს და ჩვენი ქართველი პარტნიორები მეზობლებთან ურთიერთობას დაიწყებენ ინტერესთა ბალანსის გათვალისწინებით“, — განაცხადა ბიკანტოვმა სამხრეთ კავკასიაში 2008 წლის აგვისტოს მოვლენებისადმი მიძღვნილ პრესკონფერენციაზე და დასძინა, რომ ეს ეხება თბილისის საგარეო კურატორებსაც (ესტო-

ნეთი, საფრანგეთი, ირლანდია, ნორვეგია, დიდი ბრიტანეთი, აშშ), რომლებმაც გაეროს უშიშროების საბჭოში ერთობლივი განცხადება გააკეთეს 2008 წლის აგვისტოს მოვლენებზე: „ნაცვლად რეალობას მოკლებული თეზისების დაშტაპვისა, მათ სტიმული უნდა მისცენ თბილისს, დაიწყოს თანასწორუფლებიანი და ურთიერთპატივისცემი დიალოგი სოხუმსა და ცხინვალს შორის“.

tass.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა **ლუკა მაისურაძე**

P.S. რუსეთის საგარეო საძველეთა სამინისტროს წარმომადგენლის განცხადებას თბილისთან ურთიერთობის აღდგენაზე „ქართული ოცნების“ თავმჯდომარე ირაკლი კობახიძე გამოეხმაურა და განაცხადა, რომ არსებობს ნიშნული ხაზები, რომელთა გაღწევა გამოიწვევს რუსეთის მიერ ქვეყნის ურთიერთობის აღდგენაზე საუბარს.

როგორც თურქული გაზეთი DAILY SABAH-ი წერს, „ანკარამ დაიწყო თავისი ახალი სტრატეგიის თბილისისთვის შეთავაზება და ამ სტრატეგიაში რუსეთის ინტერესებიც არის გათვალისწინებული“. ეს რეგიონში ძმის ახალ ვითარებას, რომელმაც შეიძლება ახალი შესაძლებლობები შეუქმნას ბევრ გარე მოთამაშეს.

ვის სჭირდება თურქეთის ახალი კავკასიური სტრატეგია

თურქული სამთავრობო საინფორმაციო სააგენტო Anadolu Agency-ის მიერ გავრცელებული ინფორმაციის თანახმად, თურქეთის პრეზიდენტმა რეჯეფ თაიფ ერდოღანმა სატელეფონო საუბარი გამართა საქართველოს პრემიერმინისტრ ირაკლი ღარიბაშვილთან. გამოცემის აზრით, თურქეთი საქართველოს „რეგიონული თანამშრომლობის გასაღებად მიიჩნევს“ და ამიტომ ერდოღანმა ღარიბაშვილს შესთავაზა „თურქეთის, აზერბაიჯანისა და საქართველოს პოლიტიკურ-ეკონომიკურ თანამშრომლობის წარმატებული ფორმატის აღორძინება სახელმწიფოების მეთაურებისა და მთავრობების დონეზე“.

მას შემდეგ, რაც საქართველოს პრეზიდენტი სალომე ზურაბიშვილი, ამერკავკასიის სახელმწიფოებისა და თურქეთის მეთაურების სამიტები აღარ იმართება, მიუხედავად იმისა, რომ ყველა მხარემ განაცხადა მზადყოფნის შესახებ, შეინარჩუნოს და განაგრძოს ერთმანეთთან ურთიერთობა.

ერდოღანმა და ღარიბაშვილმა ისაუბრეს „ორი ქვეყნის ურთიერთობაში თანამშრომლობის სტრატეგიულ ხასიათზე“. აღნიშნული იყო ევროპის ქვეყნებში კასპიის ზღვის ენერგორესურსების ექსპორტი საქართველოს ტერიტორიაზე გამავალი კომუნიკაციებით, თავდაცვისა და უსაფრთხოების სფეროში აზერბაიჯან-საქართველო-თურქეთის მჭიდრო თანამშრომლობის „გულის“-ადი თანხმობის“ ფაქტორი. ლაპარაკია არა მხოლოდ საგარეო-ეკონომიკურ, არამედ სამხედრო-ტექნიკურ ასპექტებზე. მოლაპარაკებების საბოლოო შედეგები ბაზა რამდენიმე ათეული შეთანხმებისგან შედგება, რომელთა შორისაა ჩარო ხელშეკრულება მეგობრობისა და თანამშრომლობის შესახებ.

საქართველოსთვის თურქეთი მსხვილი სავაჭრო პარტნიორია. 2021 წლის პირველ კვარტალში სავაჭრო ბრუნვამ 3,7%-ით მოიმატა შარშანდელ ანალოგიურ პერიოდთან შედარებით და 419 მლნ დოლარი შეადგინა, ე.ი., საერთო საგარეო ვაჭრობის 15%-ზე მეტი. ანკარა თბილისთან ერთად არც ისე იშვიათად ატარებს სამხედრო სწავლებას. საქართველოს ტერიტორიაზე გადის მნიშვნელოვანი სატრანსპორტო და სავაჭრო-ეკონომიკური კომუნიკაციები და ენერგეტიკული დერეფნები აზერბაიჯანიდან თურქეთში, რაც ორი ქვეყნის დაახლოებისა და პოლიტიკური პარტ-

ნიორობის მტკიცე საფუძველს ქმნის. მაგრამ თბილისის ქმედებებში მოხდა „ინტერესების ცენტრის“ გადანაცვლება კავკასიაში.

საქართველოს პრეზიდენტმა ყველას მიაწინა, რომ თურქეთის მიერ შემუშავებულ რეგიონული გეოპოლიტიკური კომპინაციები „ხელშეწყობს“ და საქართველომ მხოლოდ ევროპულ კურსზე უნდა იფიქროს. იმის გათვალისწინებითაც კი, რომ, ზურაბიშვილის თქმით, როცა „ევროპის მომავალი ბოლომდე გაურკვეველია, საქართველოს შემთხვევაში კიდევ უფრო მეტი გაურკვევლობაა“.

ფრანგულმა გამოცემა Le Monde-მა იწინასწარმეტყველა, რომ თბილისი ორიენტირებული იქნება „მეტი ევროპის“ პოლიტიკაზე, რომელიც მას გამოარჩევს მეზობელი აზერბაიჯანისა და სომხეთისგან, როგორც „ოქროსი სანძღის“ ტერიტორიას და ქრისტიანობის ბურჯს V საუკუნიდან; შეუდგება იმის მტკიცებას, რომ „საქართველო სჭირდება ევროპას“ და რომ თბილისს შეუძლია ალტერნატიული პოლიტიკური მოდელის შექმნა რეგიონში და ევროპის გაგლეხის გაძლიერება. უფრო მეტიც, ზურაბიშვილი, როგორც ყოფილი ფრანგი დიპლომატი, დარწმუნებულია, რომ ის, საქართველოში დაბადებული პოლიტიკოსებისგან განსხვავებით, კარგად ერკვევა ევროპული პოლიტიკის სირთულეებში და შეუძლია, კავკასიის ევროპული მშენებლობის ისტორიაში პირველი თავი დაწეროს, განსაკუთრებით ახლა, როცა ყარაბაღის მეორე ომის შემდეგ ევროკავშირმა რეგიონში აქტიურად დაიწყო „სომხური კარტის“ გათამაშება; ამასთანავე, გამწვავდა პრობლემები თურქეთისა და საფ-

რანგეთის ურთიერთობებში, თბილისი კი პარიზის მხარესაა.

ამას ემატება ისიც, რომ ანკარამ არა მხოლოდ დაკარგა ევროკავშირში ინტეგრაციის პერსპექტივა, არამედ პირდაპირ ტურბულენტურობის ეპიცენტრში აღმოჩნდა, რომელმაც მთელი ახლო აღმოსავლეთი მოიცვა. ევროცენტრის ტრისტული საქართველოსთვის უზერხული იყო თურქეთთან ახალი ურთიერთობის აგება იმ ვითარებაში, როცა საფრანგეთიდან და ბრიუსელისგან გამომდინარეობს შეუქმნას ბევრ გარე მოთამაშეს.

არც ისე დიდი ხნის წინათ ნატოს წამყვანმა ქვეყნებმა გარკვევით განაცხადეს, რომ საქართველო ნატოს წევრი ვერ გახდება და თბილისის რუსეთთან ურთიერთობის ნორმალიზების კენ მოუწოდეს. ახლა ასეთ სიგნალს საქართველოს უგზავნის ანკარა, რომელიც ცდილობს, მეზობელი ქვეყანა მოსკოვთან კონფრონტაციის ზონიდან გამოიყვანოს, ეს თურქეთის ინტერესიცაა. რაც შეეხება საქართველოს, მან ახალი პრიორიტეტი უნდა განსაზღვროს საგარეო პოლიტიკაში. ეს პროცესი რთული იქნება.

როგორც თურქული გამოცემა Daily Sabah-ი წერს, „ანკარამ დაიწყო თავისი ახალი სტრატეგიის თბილისისთვის შეთავაზება და ამ სტრატეგიაში რუსეთის ინტერესებიც არის გათვალისწინებული“. ეს რეგიონში ქმნის ახალ ვითარებას, რომელმაც შეიძლება ახალი შესაძლებლობები შეუქმნას ბევრ გარე მოთამაშეს.

არც ისე დიდი ხნის წინათ ნატოს წამყვანმა ქვეყნებმა გარკვევით განაცხადეს, რომ საქართველო ნატოს წევრი ვერ გახდება და თბილისის რუსეთთან ურთიერთობის ნორმალიზების კენ მოუწოდეს. ახლა ასეთ სიგნალს საქართველოს უგზავნის ანკარა, რომელიც ცდილობს, მეზობელი ქვეყანა მოსკოვთან კონფრონტაციის ზონიდან გამოიყვანოს, ეს თურქეთის ინტერესიცაა. რაც შეეხება საქართველოს, მან ახალი პრიორიტეტი უნდა განსაზღვროს საგარეო პოლიტიკაში. ეს პროცესი რთული იქნება.

Jarex.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა **გიორგი ბაჩქალიძე**

არც ისე დიდი ხნის წინათ ნატოს წამყვანმა ქვეყნებმა გარკვევით განაცხადეს, რომ საქართველო ნატოს წევრი ვერ გახდება და თბილისის რუსეთთან ურთიერთობის ნორმალიზების კენ მოუწოდეს. ახლა ასეთ სიგნალს საქართველოს უგზავნის ანკარა, რომელიც ცდილობს, მეზობელი ქვეყანა მოსკოვთან კონფრონტაციის ზონიდან გამოიყვანოს, ეს თურქეთის ინტერესიცაა. რაც შეეხება საქართველოს, მან ახალი პრიორიტეტი უნდა განსაზღვროს საგარეო პოლიტიკაში. ეს პროცესი რთული იქნება.

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

**მეჩაი
სიხაიტა**

რუბრიკას უძღვება დარეჯან ანდრიაძე

წერილი მეოთხე

როგორ უნდა ემსახურო ქვეყანას ისე, რომ ხეირი მოუტანო? — ეს კითხვა სხვადასხვა დროის ქართველ მამულიშვილებს ყოველთვის აწუხებდათ და, ცხადია, დღესაც ჩვენი ქვეყნის მომავალს მასზე პასუხის პოვნა განსაზღვრავს.

მას შემდეგ, რაც დაინგრა საბჭოთა კავშირი, ნანარტი დამოუკიდებლობა არ აღმოჩნდა ისეთი, როგორიც წარმოგვედგინა — იმედოვნებდა, რომ ჩვენი თავის, ჩვენი მამულის პატრონ-პატრონები მხოლოდ ჩვენ ვიქნებოდით და თავისუფლებით დავტყუებოდით. თავიდან კარგა ხანს „ჯოსი ჯოსი“ ძახილით გავანადგურეთ და თავიდან მოვიშორეთ ყველაფერი, რაც „შავ-ბნელ“ საბჭოთა პერიოდს გაგვასხენებდა, და მერე, სიბერეზე რომ აღმოვჩნდით, ერთმანეთს დავეწყეთ დამუნათება, კბენა, კინკლაობა... ამ დროს გამოგვიჩნდნენ „კეთილისმსურველები“, კალიბრივით შემოესივნენ ჩვენს მამულს, დაგვაპურეს, ჩაგვაცვეს და, სანამ მათ მორთმეულ ფოჩიან კანფეტებს მივირთმევდით, ჩვენს ყველა კუთხე-კუნჭულში შეიხედეს, სახნავ-სათესსაც „მიხედეს“... ჩვენ კი ჩვენი „თვალე-დახუჭული ტვინით“ დაუფიქრებლად გავყიდეთ ყველაფერი, რისი ყიდვაც უკვე გაშინაურებულმა უცხოელებმა მოინდომეს. შრომა გვეზარებოდა, სამაგიეროდ ერთმანეთის ნინაღმდეგ აქციების მოწყობასა და ქუჩაში გამოსვლაზე წელი არ გვწყდებოდა. პოდა, მოვედით აქამდე და, მგონი, როგორც იქნა, მივხვდით — არაფერს წარმოვადგენთ არც ნატოსთვის, არც ევროკავშირისთვის და არც „სტრატეგიული მეგობრებისთვის“, ძლიერნი ამა ქვეყნისანი მხოლოდ სათავისოდ გვიყენებენ. და ახლა გვინდა, მივაგნოთ სწორი პასუხის კითხვებზე, რომლებიც თავის დროზე მოსვენებას არ აძლევდა არც დიდ ნიკო ნიკოლაძეს: „რაში მდგომარეობს ის საზოგადო სიკეთე, რომელიც ჩვენს მამულს სჭირია? რა ხეირი უნდა მოუტანოს მამულს მისმა შვილმა, ის მას რანაირად უნდა ემსახუროს?“

განვავრდით დიდი წინაპრის ნაზრევის გასიგრძეგანება.

მამულის სიყვარული და მსახურება

იმ მოძრაობამ, რომელიც ჩვენს ქვეყანას ელისა ბოლოს, ჩვენში ბლომათ დაბადების მავნებელი და საზოგადოებრივი ტიპი, რომელსაც მწერლობის უმჯობესი და უპატიოსნესი ნაწილი ყოველგან დევნის და რომელსაც ზოგან „შოვინისტიკებს“ ეძახიან, ზოგან „ვიწრო პატრიოტებს“, ზოგან КВАС-НЛЕ-ს და სხვ. — ჩვენდა საუბედროოდ, ჩვენშია ცხადი, რომ ამ ტიპის ხალხი, ჩვენშია ცხადი და გავლენა მოიპოვა მათმა ვიწრო და თვალე-დახუჭულმა ტვინმა... საკვირველი ესაა, რომ ამ ვიწრო ან ცრუ პატრიოტებს შუა ბევრი ისეთია, რომ ხმას როდი იღებდნენ და ხალხს როდი აღვიძებდნენ იმ დროს, როცა მამულის სიყვარული საშინო რამ იყო, როცა მამულის ერთგულ კაცს საზოგადოების ტაშის კერა კი არა, უფროსების რისხვა და ლახვრა ელოდა...

ისიც არის საკვირველი, რომ მას აქით, რაც საზოგადოებამ აშკარად გამოსთქვა თავისი მხურვალე თანაგრძნობა მამულის ბედზე, ისეთი პირები გაპატრონდნენ — გაცრუპატრიოტდნენ, — ვინც უწინ პატრიოტობას სისულელედ სთვლიდა, ვინც აშკარად კოსმოპოლიტობდა, ვინც მე, მაგალითად, სულელად იმიტომ მთვლიდა, რომ პატრიოტი, მაშ, რასაკვირველია, სულელი იქნება! დახეი ბედის წარხის ტრიალს! ეგვე პირები დღეს იმდენათ გაცრუპატრიოტდნენ, რომ ათიათასჯერ გადამაჭარბეს პატრიოტობაში!... ადვილათაც შესაძლებელი იყო ჩემი გადაჭარბება: კრივი ჩემი ქვეყნის ბედნიერებად არაოდეს არ მიმაჩნია, უმეტრებას ჩემს დღეში არ ჩავთვლიდი ჩვენი ხალხის იდეალად, არასოდეს არ ვიფიქრებდი და არ ვიტყვოდი, ნეტავი იმ დროს მოვესწრო, რომ ჩვენს ქვეყანას ფარნავაზ მეფის დროინდელი წესები მიეღოს მეთქი... მაშასადამე, ახლა ყოველ ჩვენს ცრუ-პატრიოტს, ამგვარი ხეობრული აზრების ცრუ-მომხრეს,

ადვილად შეუძლია სთქვას ჩემზე, რომ მამული არ მყვარებია და მისი კეთილდღეობა არ მწამებია... მაგრამ ეს ყოველივე გაკვრით არის აქ თქმული. იქნება ეს ჩვენი „ცრუპატრიოტები“ მართო ფარისევლობით არ იქცოდნენ, იქნება სასწაულებრივი მათი უცებ გაცრუპატრიოტება მართო ანგარიშით არ იყოს მომხდარი, იქნება ზოგიერთს მათგანში მაინც მამულის მსახურების გულწრფელი სურვილი მოქმედებდა. ამის გამო თავი დავანებოთ მათი საქციელის დაცინვას, მათს პიროვნებას მხარეს, და მათი საქმე ისე გულდამჯდარათ, გულგრილად, მეცნიერულად გავაჩიროთ.

აქ საჭიროდ ვსთვლი ხეირიანად განვმარტო ის ჩემი სიტყვა, რომლითაც ამგვარ კაცებს ვხატავ, „ცრუპატრიოტებს“ რომ ვარქმევ იმით, ამ სიტყვით, იმას კი არ ვფიქრობ, ვითომც მამული მართლა ფეხებზე ეკიდოთ, ან მართო ფარისევლურად ეძახდნენ თავის თავს პატრიოტათ. არა, მხოლოდ ის მაქვს მხედველობაში, რომ მათი მამულის სიყვარული შემცდარი და შემაცდენელი სიყვარულია, რომ უსაფუძვლო და უაზროა, მათი მოსაზრება, მათი გრძნობის საფუძველი, რომ ეს სიყვარული ხანდახან მტრობაზე უარესი გამოდის... „ჩვენი მამული გვიყვარდესო“, — აი, რით ამპარტავიზობს დღეს ჩვენი ბერი კაცი. ეს სწორედ იმას ჰგავს, ამაპარტავიზობა იმით რომ დავინწყო, — წმინდა პაერი მიყვარს, ან პური, ან წყალი მეთქი.

ვის არ უყვარს თავისი მამული? სად მოიძებნება იმისთანა ქმნილება, რომელსაც დაბადებდგანვე თანდაყოლილი არ ჰქონდეს ამისთანა გრძნობა? კაცს კი არა, პირუტყვსაც კი აძლევს ბუნება იმ ადგილის სიყვარულს, საცა დაბადებულია, გაზრდილა და გათამამებულია ეს პირუტყვი. აიყვანეთ ძაღლი, თუნდ ხურჯინი, მის ჩასვით, თავი მოუკარით,

„არც დიდი ვაჟკაცობაა, არც სატრაპასო რამ არის, იმით ვიქადოდეთ — „მამული მიყვარსო!“ ამის თქმა მართო ჩვენს საკუთარ რეპერობას გამოააშკარავებს და მართო დაანახებს ყველას, რომ ერთოვ დაბლა ვმდგარვართ გონების განვითარებით, თუ ამ გვარი უბრალო გუნებითი გრძნობა იშვიათს ან განვითარებულ გმირობად ჩავვითვლია...“

«იქნება სხვისი სატრაპი აღარ ვიყოთ, იქნება სხვის პატივისცემა ვეღირსოთ...»

«კეთილისმსურველი» კალიბრივით შემოვიწინე ჩვენს მამულს, დაგვაპურეს, ჩაგვაცვეს და, სანამ მათ მოკითველ ფოჩიან კანფეტებს მივირთმევდით, ჩვენს ყველა კუთხე-კუნჭულში შეიხადეს, სახნავ-სათესსაც «მიხადეს»...

ჩვენ კი ჩვენი „თვალე-დახუჭული ტვინით“ დაუფიქრებლად გავყიდეთ ყველაფერი, რისი ყიდვაც უკვე გაშინაურებულმა უცხოელებმა მოინდომეს. შრომა გვეზარებოდა, სამაგიეროდ ერთმანეთის ნინაღმდეგ აქციების მოწყობასა და ქუჩაში გამოსვლაზე წელი არ გვწყდებოდა. პოდა, მოვედით აქამდე და, მგონი, როგორც იქნა, მივხვდით — არაფერს წარმოვადგენთ არც ნატოსთვის, არც ევროკავშირისთვის და არც „სტრატეგიული“ მეგობრებისთვის“, ძლიერნი ამა ქვეყნისანი მხოლოდ სათავისოდ გვიყენებენ

თვალი აუხვიეთ და ისე მოაშორეთ მის სოფელს, გადაატარეთ ცხრა მთა, — ნახავთ, რომ რამდენსამე დღეს იქით ის თავის სოფელს მოიძებნის, თუნდა ახალ ადგილს უმჯობესი სასამელ-საქმელი და მოვლა დახედეს. — მისთვის ეს სოფელი მამულია. სხვაგან ის წუწუნობს, იტანჯება, და ხშირად კიდევ კედება იმ ავადმყოფობით, რომელსაც ყველა ხალხის ენაზე ჩინებული სახელი აქვს — „მამულის სევდა“... მართლაც, იმისთანა კაცის შეხედვით, რომელსაც მამულის სიყვარული არ მოეძებნებოდა გულ-სწორით იმნაირადვე იშვიათია, როგორც კუზინის ან ცალ-თვალა კაცის დაბადება.

ბუნებამ მართო ათასნი ერთ-ჯერი ციხის ბოლმე ამ ნაირი ნაკლის გამოჩენა...

რომელი კაცია ისეთი, რომ მამული არ უყვარდეს? ხშირად მოხდება ხოლმე, რომ კაცს ამ სიყვარულის გაგება თვითონაც არა აქვს, მაშასადამე, ადვილად შეიძლება, სხვებმა სრულიად ვერ შეინიშნონ მას ეს გრძნობა. მაგრამ აიყვანეთ ეს კაცი და თავის მამულს მოაშორეთ, მაშინ ნახავთ, ყვარება მას მამული, თუ არა! ან მეორე მაგალითს გირჩევთ: სრულიად უსწავლელი კაცი გამოიყვანეთ მიყრუებულ სოფლიდან, ისეთი, რომ არც პატრიოტობა რა გავგოცალ-თვალა კაცის დაბადება.

ლი წიგნებში ამოეკითხოს, და ამისთანა კაცის წინ მისი სამშობლო უგინოს ვინმე გარეშე პირმა, ან მისი ხალხის ძაგება დაუწყოს, ნახავთ, მაშინ, რა ნაირი ვნებით აენთება მას პირისახე, როგორ განითლდება და გამწნარდება, რა ნაირად დაიწყებს თავისი ქვეყნისა და ხალხის დაცვას ან გამოსარჩელებას!...

ამ გვარი სიყვარული ყველას აქვს, ვისაც კი სული პირში უდგია, სწორედ ისე როგორც დედისა ან დის სიყვარული ყოველ ხორც-შესხმულ ადამიანს დაბადებდგანვე გამოეყვება... მაშასადამე, არც დიდი ვაჟკაცობაა, არც სატრაპაზო რამ არის, იმით ვიქადოდეთ

დეთ — „მამული მიყვარსო!“ ამის თქმა მართო ჩვენს საკუთარ რეპერობას გამოააშკარავებს და მართო დაანახებს ყველას, რომ ერთოვ დაბლა ვმდგარვართ გონების განვითარებით, თუ ამ გვარი უბრალო გუნებითი გრძნობა იშვიათს ან განვითარებულ გმირობად ჩავვითვლია...

რომელი გონიერი კაცი დაიწყებს ქადილს, რომ დედა ჩემს პატრეს ვსცემო, კარგათ ვასმევ და კარგად ვაჭმევო, მის ხეირიანად რჩენას ვცდილობო, მისი კეთილდღეობისთვის ვშრომობო? ხომ არავეინ? ხეირიან და გონიერ საზოგადოებაში სწორედ ამნაირათვე საუკადრისო იქნებოდა ქადილი, რომ მამულს ვემსახურებო.

თქვენ წარმოიდგინეთ, რა სიცოცხლე და ხარხარს დააყრიდნენ საფრანგეთში ან ინგლისში იმისთანა კაცს, რომელიც იმის თქმას გაბედავდა — ჩემი მამული მიყვარს და ჩემი სამშობლოს სიკეთისთვის ვშრომობო!... ეს საყოველთაო მოვალეობაა, ისეთი, რომელიც ყოველ ხეირიან კაცს, ვინც ხეპრე, ქურდი ან უსულო არ არის, უნდა ჰქონდეს. და იმაზე უმეტესი სიტუტუცე რაღა იქნება, კაცი პირდაპირ ამტკიცებდეს, არც ხეპრე, არც ქურდი, არც უსულო ვარო! მაგრამ, თუმცა საერთო და საყოველთაო მოვალეობაა ეს მამულის მსახურება, ჩვენში ის ჯერ იმდენად როდია გავრცელებული, რომ ყველად კარგად იცოდეს, რაში მდგომარეობს ეს მოვალეობა ან ყველას ესმოდეს, თუ რაგვარად უფრო ადვილი და გამოსადეგია მისი ასრულება.

მართლაც, რაში მდგომარეობს ეს მსახურება? რაში მდგომარეობს ის საზოგადო სიკეთე, რომელიც ჩვენს მამულს სჭირია? რა ხეირი უნდა მოუტანოს მამულს მისმა შვილმა, ის მას რანაირად უნდა ემსახუროს?

წმიდა ევსტათიე განუცხადა, რომ ქრისტეს არ უარყოფდა. გაბრაზებულმა მარზპანმა ბრძანა, წმიდანი საჰყრობილში წაეყვანათ, ღამით კი თავი მოეკვეთათ და ქალაქბარეთი დაეგდოთ ფრინველთა საჰიჯგნად... ეს მოხდა დაახლოებით 550 წელს. ქრისტიანებმა ევსტათის ცხედარი მალულად წაასვენეს მცხეთას. მოწამის ნეშტს წმიდა სამოელ კათოლიკოსი შემოაგება და პატივით დაკრძალა სვეტიცხოველში, წმიდა ტრაპეზის ძველ.

წმიდა ევსტათიე მცხეთელი

ჩვენამდე მოღწეული ერთ-ერთი უძველესი და უმნიშვნელოვანესი ქართული ჰაგიოგრაფიული თხზულება „ევსტათიე მცხეთელის მარტილოზა“, რომლის ავტორიც უცნობია, ასახავს სპარსელი ქრისტიანი ჭაბუკის წამების ამბავს, VI საუკუნის ქართლის საზოგადოებრივ და კულტურულ ყოფას — როგორ გამოქცევია სპარსელი მოგვის შვილი, ქრისტიანთა თანამგძნობი გვირობანდაკი სპარსეთში ატეხელ ქრისტიანთა დევნას და 541 წელს ქალაქ განძაკიდან ქართლში (მცხეთაში) ჩამოსულა. მონათვლის შემდეგ მას ეწოდა ევსტათიე. ევსტათიემ უარყო სპარსთა მბრძანებელის მოთხოვნა ქრისტიანობაზე უარი ეთქვა, პირიქით — ვრცლად მოუთხრო რა მას ძველი და ახალი აღთქმის ისტორია, დაუსაბუთა ქრისტიანული სარწმუნოების უპირატესობა მაზდეანობაზე. შედეგად კი ქრისტიანობის ერთგულებისათვის მას თავი მოჰკვეთეს. მეექვსე საუკუნის ქრისტიანი წმიდანის — ევსტათიე მცხეთელის ხსენების დღედ 11 აგვისტოა დანესებული.

წმიდა ევსტათიე მცხეთელი წარმოშობით სპარსი იყო. იგი საქართველოში ჩამოვიდა და ქართლში დასახლდა. მას ისე მოეწონა ქართველთა ზნე-ჩვეულება, რომ გაქრისტიანება გადაწყვიტა, ეს კი იმ დროისათვის ძალიან საშიში იყო. გვირობანდაკმა (ასე ერქვა მას ნათლობამდე) კათოლიკოს

სამოელის ხელით მიიღო ნათლობა და ქრისტიანული სახელი — ევსტათიე ეწოდა. მალე მან ქართველი ქალი შეირთო და მთლიანად დაუმოყვრდა ქრისტესთან დამოყვრებულ ერს. ერთხელ მცხეთელმა სპარსელებმა დღესასწაულზე მიიწვიეს ევსტათიე, მაგრამ წმი-

დანმა შორს დაიჭირა თავი. „მე ქრისტეს ბეჭდითა აღბეჭდილ ვარ და ბნელსა მაგას განმორებულ ვარ“, — შეუთვალა მან ძველ თანამემამულეებს. დღესასწაულის დამთავრების შემდეგ ცეცხლთაყვანისმჩემლებმა მცხეთის ციხისთავ უსტამთან დაასმინეს ევსტათიე. მან თავისთან დაიბარა წმინდანი.

ევსტათიე ჯერ შეყოყმანდა, შემდეგ კი გაიფიქრა: „ესენი ჩემი მოყვარენი არიან და თუ ამითი შემეშინდება, სხვასთან როგორღა მოვიქცევი. ნავალ და ცხადად ვაღიარებ ქრისტეს, რამეთუ წერილ არს: „რომელმან აღმიაროს მე წინაშე კაცთა, აღვიარო მეცა იგი წინაშე მამისა ჩემისა ზეცათაისა და რომელმან უარმყოს მე წინაშე კაცთა, უვარ ვყო იგი მეცა წინაშე მამისა ჩემისა, რომელ არს ცათა შინა“.

უსტამმა სადაურობა გამოჰკითხა ევსტათის. წმიდანმა მიუგო: სპარსელი ვარ, არშაკეთის ხევიდან, ქალაქ განძაკიდან. მამაჩემი მოგვი იყო, მეც მოგვობას მასწავლიდა, მაგრამ ჩვენს ქალაქში ბევრი ქრისტიანი ცხოვრობდა, შევისწავლე მათი რწული, ვარჩიე მოგვობას და ახლა ქრისტიანი ვარო.

უსტამს არ ჰქონდა დასჯის უფლება, ამიტომ ქართლის მარზპანთან, არვანდ გუშნასპთან, გაგზავნა აღმსარებელი. შემასმენელნი კვლავ ეახლნენ მცხეთის ციხისთავს და აუწყეს, რომ კიდევ შვიდი სპარსელი შედგომოდა ქრისტეს საჯულს. რვავე ქრისტიანს ბორკილები დაადეს და თბილისში გაგზავნეს.

მარზპანმა მკაცრად დაჰკითხა ქრისტეს მსასობელი სპარსელები. მათ უპასუხეს: „მამულსა-და ზედა რჩულსა ვიყვენით, სპარსთა რჩული ვიცოდით, ხოლო რაჟამს ქართლად შემოვედით და ქრისტიანეთა რჩული ვიხილეთ, ქრისტიანე ვიქმენით და ან ქრისტიანე ვართ, რამეთუ ქრისტიანეთა რჩული წმიდა და სურნელ არს და ფრიად კეთილ და მუენიერ არს, ხოლო სხუი რჩული ვერ ესწორების რჩულსა ქრისტიანეთასა“.

განრისხებულმა მარზპანმა ბრძანა, სასტიკად დაესაჯათ ისინი: გაეპარსათ თმა და წვერი, გაეხვრიტათ ცხვირები, დაედოთ ბორკილები და საჰყრობილში ჩაეყარათ, მაგრამ, თუკი რომელიმე უარყოფდა ქრისტეს, შეწყალდებოდა.

ექვსი თვის შემდეგ მარზპანი სპარსეთის მეფემ თავისთან იხმო. ამით ისარგებლეს ქართლის კათალიკოსმა სამო-

ელმა, მცხეთის მამასახლისმა გრიგოლმა, პიტიახშმა არშუმამ და სპარსეთს მიმავალ არვანდ გუშნასპს სთხოვეს, გაეთავისუფლებინა დილეგში ჩაგდებული სპარსი ქრისტიანები. არვანდ გუშნასპმა თხოვნა შეუსრულა ქართველ დიდებულებს, თუმცა დაამატა, — ისინი მოსაკლავად მყავდა გამზადებულიო.

სამი წლის შემდეგ ქართლს მარზპანად ვეჟან ბუზმირი მოეწვინა. მოგვებმა კვლავ დაასმინეს ევსტათიე. წმიდა ევსტათიე სამუდამოდ გამოეთხოვა ოჯახს, რადგან ქრისტეს ის არ უარყოფდა, ისე კი მას შინ ცოცხალს არავინ გამოუშვებდა: „ჯმნულმცა ვარ მე თქვენგან, რამეთუ მე აქა აღარა მოქცევიდ ვარ და ქრისტე მე არა უვარ მყო და მათ მე არღარა განმიტეონ ცოცხლებით, ხოლო სიხკუდილი ჩემი ტფილისს ყოფად არს საჰყრობილესა და თავი მოკუეთად არს ჩემდა, ხოლო გუამი ჩემი მოინიოს აქვე ნებითა ღმრთისაითა“.

წმიდა ევსტათიე შეევედრა ღმერთს, ნუ გახდი ჩემს სხეულს ნადირთა და ფრინველთა საჯიჯგნად და მცხეთაში მომეცი სამუდამო განსასვენებელიო, სადაც მოვინათლოო: „უფალო ღმერთო იესო ქრისტე, უკუეთუ ღირს მყო მე სიკუდილსა სახელისა შენისათვის ქრისტიანობით, ხორცთა ჩემთაი ნუ ჯერ გიჩნს განგდები გარე და შექმნი ძალთა და ფრინველთა ცისათაი, არამედ ხორცთა ჩემთა ბრძანე აქვე მოქცევაი და დამარხვაი მცხეთას, სადაც ნათელ მიღებეს“.

წმიდა ევსტათიე თბილისში ჩაიყვანეს და ვეჟან ბუზმირს მიჰგვარეს. ევსტათისგან მოსმენილი ქრისტიანული აღმსარებლობით გაკვირვებულმა და მისი სიმშვენიერით მოხიბლულმა ბუზმირმა ტკბილად მიმართა წმიდანს: „შვილო ჩემო ევსტათი, ისმინე ჩემი და ნუ დაიმტირებ დღეთა ცხოვრებისა შენისათა ქრისტიანებისათვის და ნუ ჟუივ სუამ ცოლსა შენსა და ოჯოლ შვილთა შენთა და ნუ მოსწყდავი მოყუასთა შენთა ამაღ ცხოვრებასა“. წმიდა ევსტათიმ განუცხადა, რომ ქრისტეს არ უარყოფდა. გაბრაზებულმა მარზპანმა ბრძანა, წმიდანი საჰყრობილში წაეყვანათ და ქალაქბარეთი დაეგდოთ ფრინველთა საჯიჯგნად. სანამ საჰყრობილეს მიაღწევდნენ, მან ითხოვა, ლოცვისათვის დრო მიეცათ, მუხლი მოიდრიკა, თვალები ზეცად აღაჰყრო და

უფალს შეევედრა: „უფალო ღმერთო ყოვლისა მპყრობელო, რომელსა ყოველთა კაცთაი გნებავს ცხორებაი, რომელნი ესვენ სარწმუნოებით სახლსა წმიდასა შენსა; რომელმან ისმინე ლოცვაი პირველთა მათ მონამეთაი... ამას ვილოცავ და გვედრები და ვითხოვ შენ სახიერისაგან, რათა არა დაეტეოს გვამი ჩემი აქა ტფილისს შინაა, არამედ რაითა დაემარხოს იგი მცხეთას წმიდასა, სადა იგი შენ გამოიმჩნდი და რათა აქუნდეს მაღლი და კურნებაი ძულთა ჩემთა, ვითარცა იგი პირველთა მათ“. უცებ გაისმა ხმა: „არა უნაქლულეს იყო შენ ჰირვალთა მათ მაღლითა კურნებისათა, რომელთა

ვპრწმინე მე, ხოლო გუამისა შენისათვის ნუ ჰზრუნავ, ეგრე იყო, ვითარცა შენ სიმე ყოფიდა“.

მარზპანის მსახურებათაში წარკვეთის წმიდა ევსტათის, გვამი კი ღამით გაიტანეს და ქალაქბარეთი დააგდეს. ეს მოხდა დაახლოებით 550 წელს.

ქრისტიანებმა ევსტათის ცხედარი მალულად წაასვენეს მცხეთას. მოწამის ნეშტს წმიდა სამოელ კათოლიკოსი შემოეგება და პატივით დაკრძალა სვეტიცხოველში, წმიდა ტრაპეზის ქვეშ.

მომზადდა წიგნიდან „ქართველ წმიდანთა ცხოვრებანი“, თბილისი, 2004 წ.

ლოცვა

ჰოი, ღვწლით შემოსილო, ახოვანო და შევნიერო წმიდაო მოხნამეო ევსტათი, ნეტარსა მას სამყოფელსა შინა განსვენებულო და ღმრთისა პირისა მხლევლო, ლოცვითა შენითა წმიდითა განანათლე ღვთივდაცული ერი ჩვენი და მეუფება მისი. შეინყალე და აცხოვნე უწმიდესი და უნეტარესი სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, მცხეთათბილისის მთავარეპისკოპოსი, დიდი მეუფე მამა? ჩვენი ილია, ყოვლად სამღვდელთა მიტროპოლიტი, მთავარეპისკოპოსი და ეპისკოპოსი, პატიოსანი მღვდელნი, ქრისტეს მიერ დიაკონნი და ყოველნი სამონაზნო წესნი ზიარნი მართლმადიდებელისა ეკლესიისანი, ევედრე ქრისტესა ღმერთსა, რათა შეგინყალმეს ჩვენ სამიწელსა და შესაძრუნებელსა სამსჯავროსა მისსა და მიტევებისა და სიყვარულისა მისისა წყაროსა შინა შეწყნარებულნი და მისა მიმართ დაგებულნი დაუდუმებლად ვადიდებდეთ ქრისტესა ღმერთსა, რამეთუ მისა შვენის დიდება, პატივი და თავყანისცემა თანდაუსაბამო? მამით მისით და სახიერით და ცხოველსმყოველით სულით წმიდითურთ ყოვლადვე ან და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.

გვირობანდაკმა (ასე ერქვა მას ნათლობამდე) კათოლიკოს სამოელის ხელით მიიღო ნათლობა და ქრისტიანული სახელი — ევსტათიე ეწოდა. მალე მან ქართველი ქალი შეირთო და მთლიანად დაუმოყვრდა ქრისტესთან დამოყვრებულ ერს.

**საქართველოს
მსოფლიო
ჟურნალი**

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ყველაფერს თავი რომ დავანებოთ, რა ვუყოთ ივნისის ბოლო რიცხვებში ინგლისის ჯანმრთელობის დაცვის სააგენტოს მიერ გავრცელებულ ოფიციალურ ცნობას, რომელიც ეპროპის სხვა ქვეყნების მედიამაც გამოაქვეყნა, რომორც სენსაციური ფაქტი: დიდ ბრიტანეთში კორონავირუსის ე.წ. „დელტა“ ვარიანტის მიზნით (ინფორმაცია) გარდაცემული 117 ადამიანიდან 50 (42,7%) სრულად იყო აცრილი, ხოლო 20-ს (17,1%) ვაქცინის პირველი დოზა ჰქონდა მიღებული, ე.ი., თითქმის 60% სრულად ან ნაწილობრივ იყო ვაქცინირებული. ამ ფაქტს ხომ ვერსად გავუქმებთ? მაშ, რა აზრი აქვს აცრას, თუკი ვაქცინა არც უსაფრთხოა და არც ეფექტური?

კოვიდვაქცინის დაგეგმული მსარეები

დასასრული. დასაწყისი №28, 2021 წ.

აბსოლუტურად გაუგებარია ინფორმირებული და განათლებული საზოგადოების (ექიმთა საზოგადოების ჩათვლით) არცთუ პატარა ნაწილის პოზიცია — როგორ შეიძლება იცოდეს **ბილ გეიტსისა** და მისი „კაცთმოყვარე“ ფილოსოფიის გამზარებული ძმების — **როკფელერების, სმონსონისა** და სხვების გაცხადებული მიზნის — მსოფლიო მოსახლეობის ერთ მილიარდამდე შემცირების — შესახებ? იცოდეს, რომ გეიტსს თავისი სამი შვილიდან (ორი ქალიშვილი და ვაჟიშვილი) არც ერთი არ აუტრია არასდროს და არც ახლა აპირებს; იცოდეს ისიც, რომ არც მულტიმილიონერები ცრიან თავიანთ შვილებს და, მიუხედავად ამისა, ყოველგვარი ლოგიკის, საღი აზროვნების საწინააღმდეგოდ მაინც გვერდეს, რომ ბილ გეიტსი უდიდესი ქველმოქმედი, ჯანდაცვის მსოფლიო ორგანიზაციის (ჯანმო) უანგარო დამფინანსებელი, კაცობრიობაზე, განსაკუთრებით კი, მოხუცებულ ადამიანების ჯანმრთელობაზე მზრუნველი და მათ გადაარჩენაზე მოფიქრალი კაცია, ოღონდ... მხოლოდ ვაქცინაციის(!) და არა ცხოვრების დონის ამაღლების გზით.

ეს კატეგორია ადამიანებისა მათ მიეკუთვნება, ვინც ძალიან ცუდად ერკვევა ამერიკის საგარეო პოლიტიკაში და, რომლებსაც იოტისოდენა ეჭვიც არ შეაქვთ სი-ენ-ენის, ბი-ბი-სისა და დასავლეთის სხვა ტელევიზიების მიერ მონოღებულ ინფორმაციაში, ნახევარსიმართლეში. ამის კლასიკურ მაგალითად ამ ტელევიზიების მიერ მსოფლიოსთვის მოდებული ბილ გეიტსის „ხელგაშლილობის“ ბოლოდროინდელი ამბავიც გამოდგება: 2020 წელს გეიტსმა ერთი მილიარდი დოლარი გაიღო კოვიდსაწინააღმდეგო ზომების, პირველ რიგში, ვაქცინების წარმოების დასაფინანსებლად. ეს ნახევარსიმართლეა, დეზინფორმაცია, იმიტირება, რომ, როცა ამ „ღვთისნიერმა“ კაცმა კოვიდპანდემიის გამოცხადების შედეგად, პირველ ორ თვეში 12 მილიარდი დოლარი დასხარა, ამ ფაქტზე ყურადღება არავის გაუმახვილებია (ამ 12-დან ვითომ მონყალეზად გაღებული ერთი მილიარდი ისევ გეიტსის ვაქცინების წარმოებაში წავიდა). ბილ გეიტსს კითხვას არ უსვამენ იმის შესახებ, რომელი ხალხები ყველა მის მიერ ინიცირებული „კაცობრიობის მთავარი ამოცანის — დეპოპულაციის“ აღსრულებაში: მსოფლიოს ყველა ერთ და მოსახლეობის ყველა ფენა თანაბრად, თუ ყველაფერი შერჩევით მოხდება, როგორც ხალხებს შორის, ისე მათ შიგნითაც? მდიდარი, ძლიერი, განვითარებული და ღარიბ-ღატაკი, სუსტი, განვითარებადი (ანუ განუვითარებელი) სახელმწიფოები თანასწორი უფლებებით ისარგებლებენ? მილიონერები და არაფ-

რის მქონენი (ვალეების გარდა) თანასწორნი იქნებიან? პასუხი ნათელია, რადგანაც ორჯერ ორივეთაა. და ვინ იქნება არბიტრი, ვინ გადაწყვეტს ყველაფერს? აქაც არ არის თავის მტკრევა საჭირო. რა თქმა უნდა, ისინი, იმ ერისა და იმ ფენის წარმომადგენლები, რომლებმაც წამოჭრეს დეპოპულაციის პრობლემა, რომლებმაც შეიმუშავეს მისი „ჰუმანურად“ გადაჭრის მეთოდი — ვაქცინებად ნოდებული „გენური კოქტილით“, ანუ საყოველთაო, იძულებითი ვაქცინაციის გზით (სხვა გზებმა — ამ ძალების მიერ პროვოცირებულმა ვერც ლოკალურმა და ვერც მსოფლიო მშენებმა, ვერც ხელოვნურად გამოწვეულმა მასობრივმა შიმშილობებმა და პანდემიებმა მათთვის სასურველი შედეგი ვერ გამოიღო), ვისაც ფინანსურ, პოლიტიკურ თუ სამხედრო კაბალაში ჰყავს თითქმის მთელი მსოფლიო, ვინც ელჩებისა და მიმავრებული მრჩეველების („ეკონომიკური მკვლევების“) მეშვეობით ყველა მთავრობის თითოეულ ნაბიჯს აკონტროლებს. დამავრცელებელი ერთი ფაქტიც: გეიტსმა და მისმა აფსონმაზმა მსოფლიოს მოსახლეობის 7,7 მილიარდი ადამიანიდან, რატომღაც, მხოლოდ 7 მილიარდისთვის (90 %-ისთვის) საკმარისი 14 მილიარდი დოზის გამოშვება დაგეგმეს თავის დროზე, როდესაც „გადასარჩენი“ მსოფლიოს ვაქცინაციის რიგში.

ნათქვამი — ეს ვაქცინის 14 მილიარდი დოზაა“. ვინაიდან თავიდანვე იყო ცნობილი, რომ თითქმის ყველა სახელმწიფოში მოსახლეობის უმრავლესობა (2/3-დან 3/4-მდე) არ აპირებდა გამოუცდელი ვაქცინით აცრას და ზღვის გოჭების როლში ყოფნას, მათ მართი ფორმულა გამოიხატეს: აცრები ნებაყოფლობითია, ეს თქვენი კონსტიტუციური უფლებაა, — გვეუბნებიან წარმუხრელად, — მაგრამ თუ არ აიცრებით და ჩვენ მიერ შემოღებულ კოვიდპასპორტში არ გაქვნებათ აცრების სრული ნუსხა მითითებული, ისეთი სამსახურებში, რომლებშიც ადამიანებთან კონტაქტი მოგიწევთ (ბაგა-ბაღებში, სკოლებში, უმაღლეს სასწავლებლებში, საავადმყოფოებში, რესტორნებში, მაღაზიებში და ა.შ.) ვეღარ იმუშავებთ და, ცხადია, ამ დანესებულებებში არც თქვენს აუტორულ შვილებს მიიღებენო. უცხოეთში ვერ გაემგზავრებით — არა მხოლოდ თვითმფრინავით ან ავტობუსით, არამედ — ვერც საკუთარი მანქანით (მოგინებთ ორკვირიანი კარანტინის გავლა უცხო სახელმწიფოში შესვლისას და უკან დაბრუნებისასაც). ერთი სიტყვით, სამსახურებს უნდა დაემშვიდობოთ და, გამორიცხული არ არის, თუ აცრილმა ხალხმა მოთხოვა, სახლიდანაც ვერ

ვინაიდან თავიდანვე იყო ცნობილი, რომ თითქმის ყველა სახელმწიფოში მოსახლეობის უმრავლესობა (2/3-დან 3/4-მდე) არ აპირებდა გამოუცდელი ვაქცინით აცრას და ზღვის გოჭების როლში ყოფნას, მათ მართი ფორმულა გამოიხატეს: აცრები ნებაყოფლობითია, ეს თქვენი კონსტიტუციური უფლებაა, — გვეუბნებიან წარმუხრელად, — მაგრამ თუ არ აიცრებით და ჩვენ მიერ შემოღებულ კოვიდპასპორტში არ გაქვნებათ აცრების სრული ნუსხა მითითებული, ისეთი სამსახურებში, რომლებშიც ადამიანებთან კონტაქტი მოგიწევთ (ბაგა-ბაღებში, სკოლებში, უმაღლეს სასწავლებლებში, საავადმყოფოებში, რესტორნებში, მაღაზიებში და ა.შ.) ვეღარ იმუშავებთ და, ცხადია, ამ დანესებულებებში არც თქვენს აუტორულ შვილებს მიიღებენო. უცხოეთში ვერ გაემგზავრებით — არა მხოლოდ თვითმფრინავით ან ავტობუსით, არამედ — ვერც საკუთარი მანქანით (მოგინებთ ორკვირიანი კარანტინის გავლა უცხო სახელმწიფოში შესვლისას და უკან დაბრუნებისასაც). ერთი სიტყვით, სამსახურებს უნდა დაემშვიდობოთ და, გამორიცხული არ არის, თუ აცრილმა ხალხმა მოთხოვა, სახლიდანაც ვერ

გამოყოთ ცხვირიო. მოკლედ, აცრა-არაცრა თქვენი ნებაა, დანარჩენი — ჩვენიო! ასე რომ, ისეთ პერსპექტივას გვიხატავენ, უკეთესს ვერ ინატრებს კაცი! ახსნა-განმარტებით თავს არ იწუხებს არავინ: სიტყვებზე უნდა დაგვიჯეროთ, როგორ არ გესმით („ოქვე ბნელებო“, — პირდაპირაც ამბობენ), რომ ყველაფერი თქვენი ჯანმრთელობისთვის, თქვენი კეთილდღეობისთვის კეთდება; განა ასე ძნელია უბრალო რჩევების გათვალისწინება — რასაც გირჩევთ, ის უნდა მიირთვათ, დალიოთ და შეიშაბუნოთ; ჰაერიც პირდაღებში გატარებულ-„გაფილტრული“ უნდა შეისუნთქ-ამოი-სუნთქოთ; როცა გეტყვით, სახლიდანაც იმ საათებში გა-მოხვალთ და შეხვალთ; ეს ხომ ძალიან ადვილი დასამახსოვრებელ-შესასრულებელია, ამას საჭიროელიც კი ადვილად ითვისებს — იცის, საბალა-იზისა და გარეკავენ და სახლსაც თავის დროზე აგნებს უპრობლემოდო. ახლა დავუშვათ, რომ კოვიდვაქცინაციის მონაწილედგენი ყველაფერში ცდებიან და ამ „ვაქცინებს“ არავითარი გვერდითი მოვლენები არ ახლავს, ანუ მისი ყოველი წვეთი ჩვენს „ჯანში მიდის“; დავუშვათ ისიც, რომ ჩინურ თუ ბრიტა-

ნულ შტამებზე შექმნილი „ვაქცინა“ ყველა სხვა შტამს უმკლავდება, ყოველ შემთხვევაში, ვიჯერებთ იმას, რასაც გვეუბნებიან — რომ აცრილები ან არ გავხდებით საერთოდ ავად, ან მსუბუქ ფორმებში გადავიტანთ ახალ შტამებსაც კი. ამას რა სჯობს, მაგრამ ნათქვამია, „ფიცის მნამს, ბოლო მაკვირვებსო“. ყველაფერს თავი რომ დავანებოთ, რა ვუყოთ ივნისის ბოლო რიცხვებში ინგლისის ჯანმრთელობის დაცვის სააგენტოს მიერ გავრცელებულ ოფიციალურ ცნობას, რომელიც ეპროპის სხვა ქვეყნების მედიამაც გამოაქვეყნა, რომორც სენსაციური ფაქტი: დიდ ბრიტანეთში კორონავირუსის ე.წ. „დელტა“ ვარიანტის მიზნით (ინფორმაცია) გარდაცემული 117 ადამიანიდან 50 (42,7%) სრულად იყო აცრილი, ხოლო 20-ს (17,1%) ვაქცინის პირველი დოზა ჰქონდა მიღებული, ე.ი., თითქმის 60% სრულად ან ნაწილობრივ იყო ვაქცინირებული. ამ ფაქტს ხომ ვერსად გავუქმებთ? მაშ, რა აზრი აქვს აცრას, თუკი ვაქცინა არც უსაფრთხოა და არც ეფექტური? ეს კითხვა ხომ ყველა ბირმალურ ადა-

მიანს გაუჩნდება? ჯერ იყო და, ის უკვირდა აცრილ კაცს, რატომ ავადდებულებდნენ მასაც პირბადის ტარებას, რატომ ამინებდნენ მას აუტრელები ან არ გავხდებით საერთოდ ავად, ან მსუბუქ ფორმებში გადავიტანთ ახალ შტამებსაც კი. ამას რა სჯობს, მაგრამ ნათქვამია, „ფიცის მნამს, ბოლო მაკვირვებსო“. ყველაფერს თავი რომ დავანებოთ, რა ვუყოთ ივნისის ბოლო რიცხვებში ინგლისის ჯანმრთელობის დაცვის სააგენტოს მიერ გავრცელებულ ოფიციალურ ცნობას, რომელიც ეპროპის სხვა ქვეყნების მედიამაც გამოაქვეყნა, რომორც სენსაციური ფაქტი: დიდ ბრიტანეთში კორონავირუსის ე.წ. „დელტა“ ვარიანტის მიზნით (ინფორმაცია) გარდაცემული 117 ადამიანიდან 50 (42,7%) სრულად იყო აცრილი, ხოლო 20-ს (17,1%) ვაქცინის პირველი დოზა ჰქონდა მიღებული, ე.ი., თითქმის 60% სრულად ან ნაწილობრივ იყო ვაქცინირებული. ამ ფაქტს ხომ ვერსად გავუქმებთ? მაშ, რა აზრი აქვს აცრას, თუკი ვაქცინა არც უსაფრთხოა და არც ეფექტური? ეს კითხვა ხომ ყველა ბირმალურ ადა-

უნივერსიტეტმა 2020 წლის ნოემბრის ბოლოს გამოაქვეყნა ჩატარებული კვლევის შედეგები, რომელშიც წერია: „კოვიდით გამოწვეული სიკვდილიანობა არ არის საგანგაშო, ფაქტობრივად, იგი გავლენას არ ახდენს საერთო სიკვდილიანობაზე ამერიკის შეერთებულ შტატებში“. მორჩა და გათავდა, წერტილი! სწორედ ეს არის ყველაზე სანდო მანერებელი კოვიდვირუსის ვირულენტობისა და არა — დადებითი PCR (პი-სი-არ) ან ანტიგენის სწრაფ ტესტებზე დაყრდნობით დაანგარიშებული სიკვდილიანობა. ერთი ტესტიც და მეორეც სახელგატყბილია, რადგანაც დადებით პასუხს იძლეოდნენ ცხოველის, ფრინველის, მცენარის, ზის ნაყოფის თუ ზეთის სინჯებზე, ავსტრიის პარლამენტში ანტიგენის სწრაფი ტესტიც გაკეთდა დემონსტრაციულად და კოვიდ-19 „კოკა-კოლასაც“ აღმოაჩნდა. ამის შემდეგ მიდი და ენდე ასეთ ტესტებს. ადრეც განგვიმარტავს, მაგრამ ახლა, როცა ჩვენთან დღეში 20 და 30 ათასი ტესტიკეთდება (ბევრად მეტი, ვიდრე ამერიკა-რუსეთში და ნებისმიერ სხვა სახელმწიფოში), უნდა გავიმეორო: თავად სახელწოდება — PCR ტესტი, ანუ პოლიმერა-

როგორც ვხედავთ, დღეს, ნიურნბერგის პროცესიდან 76 წლის შემდეგ, გლობალისტები ზოგადად თუ მსოფლიო მთავრობად წოდებული ძალა წარმატებით იყენებენ ბერინგისგან ნასწავლ მეთოდს და, პირაქრული, უსიტყვოდ დაწყული ხალხის შემყურა, ვფიქრობ, რომ მთელი მსოფლიოს მოსახლეობა უკვე გვაქცევს მონებად.

ზული ჯაჭვური რეაქცია, მეცნიერულად უაზრობაა, რადგან იგი არის არა ტესტი, არამედ გენური მასალის ისეთნაირად გამრავლების (გაბეგრების, კოპირების) მექანიზმი (სურვილის შემთხვევაში — ტრილიონებამდე!), რომ იდეაში, დადებითი პასუხის მიღება შემთხვევების 100%-შია შესაძლებელი. თუ ამას დავუმატებთ იმასაც, რომ არამართო ვაქცინები, ტესტებიც დაბინძურებული ყოფილა ნაწარმების კური ჰიდროგელითა და ლითონებით, მაშინ უკვე რაღა გასაკვირია, აბსოლუტურად ჯანმრთელ ადამიანებსაც რომ „უდასტურდებოდათ“ კოვიდინფექცია მხოლოდ დადებითი ტესტების საფუძველზე. სწორედ ასეთი შემთხვევებისთვის, ტესტების უფარგისობა რომ დაემაღლა, მოიფიქრეს აბსურდული ტერმინი, ანუ ოქსიმორონი — „სინამდრომე ავადმყოფი“, მაგრამ, არა მხოლოდ ამიტომ — მთავარი მიზანი იყო ტოტალური შიშის დათესვა მთელ მოსახლეობაში. ყველას ერთმანეთთან მიახლოების შიში უნდა გვექონოდა, ყოველ ჯანსაღ ადამიანში პოტენციური საფრთხე — დაავადების გამავრცელებელი „უსიმპტომო ავადმყოფი“ უნდა დაგვეჩვენა და, თუ პირბადეც არ ეკეთა ვინმეს, ასეთი „დაავადების შეგნებულად გამავრცელებელი“, ზიზღთან ერთად ფიზიკურ შეურაცხყოფასა და საზოგადოებრივი ტრანსპორტიდან ჩაგდებასაც „იმსახურებდა“. ამერიკის ერთ-ერთი ავიაკომპანიის მგზავრებმა ისიც კი იკადრეს, რომ დედა-შვილი თვითმფრინავიდან ჩასვას (ფაქტობრივად, ჩააგდეს) მხოლოდ იმის გამო, რომ დედამ თავის ორი წლის ბავშვს პირბადე არ გაუკეთა (თავად მას, რა თქმა უნდა, ეკეთა). აი ეს იცის დიდმა შიშმა და აქ უნდა გავიხსენო სამხედრო დამნაშავეს, ნაციტურ გერმანიაში გაგვლენის მხრივ მეორე პირის — **ჰერმან ბაიერის** მიერ ნიურნბერგის პროცესზე მისთვის დასმულ ერთ-ერთ კითხვაზე გაცემული პასუხი: **„იმიტომ, რათა ადამიანები მოეწოდებინათ, რათა ადამიანები, რაც ხალხისუფლებას სჭირდება — ეს შიშის დათესვა... და, თუ თქვენ ისეთი რაბის მოიფიქრებთ, რაც მათ დააპინებს, თქვენ შეძლებთ, აიძულოთ ისინი, გააქათონონ ყველაფერი, რასაც კი მოისურვებთ“**. როგორც ვხედავთ, დღეს, ნიურნბერგის პროცესიდან 76 წლის შემდეგ, გლობალისტები ზოგადად თუ მსოფლიო მთავრობად წოდებული ძალა წარმატებით იყენებს გერინგისგან ნასწავლ მეთოდს და, პირაქრული, უსიტყვოდ დაწყული ხალხის შემყურე, ვფიქრობ, რომ მთელი

მსოფლიოს მოსახლეობა უკვე გვაქცევს მონებად. ერთი მნიშვნელოვანი კითხვა გვჩნდება პასუხგაცემელი. როცა ყველანი მონმე ვართ კოვიდ-19-ის შემთხვევების მკვეთრი მატებისა პერიოდულად, როგორ ავსხნათ ასეთი შეუსაბამობა — კოვიდისკვდილიანობის აშკარა მატების ფონზე რატომ არ შეიცვალა საერთო სიკვდილიანობის მაჩვენებელი წინა, უკოვიდო წლებთან შედარებით? ახსნა მარტივია: იმავე პოპულაციის უნივერსიტეტის მონაცემებით, გრიპისა და სხვა სეზონური ვირუსული რესპირატორული დაავადებების შემთხვევებმა 2020 წლის სეზონზე წარმოუდგენლად (99,75 %-ით) იკლო 2019 წელთან შედარებით (საშუალო თვიური მაჩვენებელი იყო 4 800 და გახდა მხოლოდ 12). განა ასეთი რამ ოდესმე მომხდარა? რა თქმა უნდა, არასოდეს. სეზონური დაავადებები, რომლებიც ყოველწლიურად მეტ-ნაკლები სტაბილურობით გამოირჩევა, ასე უცებ, ერთ სეზონზე არ ქრება! ასეთი რამ მხოლოდ ერთ შემთხვევაშია შესაძლებელი — როცა შეგნებულად, ზემდგომი ინსტანციიდან მიღებული დირექტივების შესაბამისად, არასწორ დიაგნოზს (ჩვენ შემთხვევაში, კოვიდ-19-ის დიაგნოზს) სვამენ. საქმე ის არის, რომ კოვიდის მსგავსი თუ არამსგავსი ყველა დაავადება, მხოლოდ პი-სი-არ ან რაპიდ-ტესტების დადებითი პასუხის საფუძველზე ავტომატურად კოვიდ-19-ს მიენერება. აქსიომაა, რომ შესაერებთა გადანაცვლებით ჯამი არ შეიცვლება. თითქოს ყველაფერი ნათელია, მაგრამ მოსახლეობაზე განხორციელებულ უპრეცედენტო ძალადობას: მიქელ-გაბრიელით რეგულარულად დაშინებას, მკაცრ შეზღუდვებს, კარანტინებს, ლოკდაუნებსა და კომენდანტის საათების დაწესებას, სამხედრო, თავისი შედეგები მოაქვს, სასოწარკვეთილი ხალხი ნელ-ნელა ნებდება, ემორჩილება მსოფლიოსთვის თავსმოხვეულ პოლიტიკას, ემორჩილება იმ ძალას, რომელსაც „საფულის ჩვენი სამხიელი ძალა“ უწოდებდა თანამედროვე სიონიზმის მამამ, **თეოდორ ჰერცლმა**. სწორედ ამ ძალით ხერხდება ყველასა და ყველაფრის ყიდვა: მეფეების, პრემიერ-პრეზიდენტებისა და პარლამენტარების, დიქტატორებისა და დემოკრატების, პროკურორებისა და მოსამართლეების, მონმუნეებისა და ურწმუნოების, სამხედროებისა და პაციფისტების, ფილიანთებისა და ხელოვნების, მრეწველებისა და ფერმერების, მიწა-წყლის, სინდის-ნამუსის, სულისა და ხორცის, მთელი სახელმწიფოების უსიტყვო მორჩილების. ამის მომხსენი ვართ დღეს

სამსახურობრივად ვალდებული სამი პროფესორიდან (ამირან გამყრალიძე, პაატა იმნაძე, თანგიზ სარიშვილი) არც ერთი იმის ღირსადაც არ გვთვლის, გასაგებად ავხიხსნას, გვიპასუხოს, რა მიზანს ემსახურება მათ მთავრობის (ჯანმრთელობის დაცვის) მიზნებისთვის შესაბამისად, უდავოდ) გავრისთვის გაუგებარი კოვიდსანიტარულ ზომები — არაფრის მომხმე, სხირად უაზრო და ჯანმრთელობა-ეკონომიკისთვის საზიანო შეზღუდვები. კოვიდპანდემიასთან დაკავშირებულ პრობლემაზე არათუ სამედიცინო კონფერენსია, ტელედი-სკუპისა, არაფრის მომხმე, სხირად უაზრო და ჯანმრთელობა-ეკონომიკისთვის საზიანო შეზღუდვები. კოვიდპანდემიის პრობლემებზე, არათუ სამედიცინო კონფერენსია, ტელედი-სკუპისა, არაფრის მომხმე, სხირად უაზრო და ჯანმრთელობა-ეკონომიკისთვის საზიანო შეზღუდვები.

მოსახლეობაზე განხორციელებულ უკაცხუადნობა კალაძობას: მიქელ-გაბრიელით რეგულარულად დაშინებას, მკაცრ შეზღუდვებს, კარანტინებს, ლოკდაუნებსა და კომენდანტის საათების დაწესებას, სამხედრო, თავისი შედეგები მოაქვს, სასოწარკვეთილი ხალხი ნელ-ნელა ნებდება, ემორჩილება მსოფლიოსთვის თავსმოხვეულ პოლიტიკას, ემორჩილება იმ ძალას, რომელსაც „საფულის ჩვენი სამხიელი ძალა“ უწოდებდა თანამედროვე სიონიზმის მამამ, თეოდორ ჰერცლმა. სწორედ ამ ძალით ხერხდება ყველასა და ყველაფრის ყიდვა: მეფეების, პრემიერ-პრეზიდენტებისა და პარლამენტარების, დიქტატორებისა და დემოკრატების, პროკურორებისა და მოსამართლეების, მონმუნეებისა და ურწმუნოების, სამხედროებისა და პაციფისტების, ფილიანთებისა და ხელოვნების, მრეწველებისა და ფერმერების, მიწა-წყლის, სინდის-ნამუსის, სულისა და ხორცის, მთელი სახელმწიფოების უსიტყვო მორჩილების. ამის მომხსენი ვართ დღეს

ყველანი, როცა მშვიდად ვაკვირდებით კოვიდთან დაკავშირებით მსოფლიოში შემოღებულ უდიდესი საფრთხის შემცველ და ზიანის მომტან ზომებს: ცხვირ-პირზე მჭიდროდ აკრული პირბადეებით დაწვევებით და აბორტირებული ნაყოფის უფრედებზე დამზადებული, გენებზე ზემოქმედი კოქტივლებით მიმდინარე საყოველთაო ვაქცინაციით დამთავრებული.

ამის შემხედვარე კაცი იძულებულია, ირწმუნოს ამ ყოვე-

ლისშემძლე, აურაცხელი სიმდიდრის მქონე ადამიანებზე ნათქვამი ის სიტყვები, რომლებსაც ებრაული წარმოშობის გერმანულ მენარმეს, გერმანიის საგარეო საქმეთა მინისტრს (1922 წლის თებერვალ-ივნისში) — **ვალტარ რაბინაუს** მიანერენ: „მათ ისეთი ძალა აქვთ, რომ შეუძლიათ, მსოფლიოს ერთ ნახევარს მიმდინარე აწარმოებინონ და მეორე ნახევარს აჭამონ“ (ი. ლანდოვსკი „წითელი სიმფონია“. 1968 წ.). ვინ იგულისხმება

„მათ“-ში? ამის გასაგებად ძალიან მარტივი მეთოდი შემოგვთავაზა დიდმა ფრანგმა ფილოსოფოსმა **მონტაგნე** ჯერ კიდევ მე-18 საუკუნეში: **„ვისი პრიტიკაც გეპრეზენტებს, ის გატონოგს თქვენსა“**. უკეთესად და უფრო ლაკონურად ვერ იტყვი. რევოლუციონერ კამოს მე-19-ში, დიდი ხანია, გადაყვანილები ვყავართ (გადატანითი მნიშვნელობით, ცხადია). ინფორმაციულ საკენკს თუ სალაფავს ვგულისხმობ, მაგრამ 2021 წლიდან უნდათ, „საფრმო კერძა“ რომ შეგვაჩვიონ — ათასი შხამიანი შენაერთის, მძიმე ლითონების, კონსერვანტების, პესტიციდების, კიბოსა და აბორტირებული უფრედების, ვირუსების, ბაქტერიებისა და კიდევ რამდენიმე ათეული უცნობი ქიმიური ნივთიერების (რომელთა სახელებს მწარმოებლები არ ამხელენ) რაღაც ნახავს, ვაქცინას რომ უწოდებენ და, რომელსაც თავიანთ მვილებს ახლოსაც არ აკარებენ, ძალით გვატენიან — გვიშხაპუნებენ. როგორც საქო-

ნელს, როგორც ნახირს ისე გვეპყრობიან!

უბედურება არის ის, რომ სამსახურობრივად ვალდებული სამი პროფესორიდან (ამირან გამყრალიძე, პაატა იმნაძე, თანგიზ სარიშვილი) არც ერთი იმის ღირსადაც არ გვთვლის, გასაგებად ავხიხსნას, გვიპასუხოს, რა მიზანს ემსახურება მათ მთავრობის (ჯანმრთელობის დაცვის) მიზნებისთვის შესაბამისად, უდავოდ) გავრისთვის გაუგებარი კოვიდსანიტარულ ზომები — არაფრის მომხმე, სხირად უაზრო და ჯანმრთელობა-ეკონომიკისთვის საზიანო შეზღუდვები. კოვიდპანდემიის პრობლემებზე, არათუ სამედიცინო კონფერენსია, ტელედი-სკუპისა, არაფრის მომხმე, სხირად უაზრო და ჯანმრთელობა-ეკონომიკისთვის საზიანო შეზღუდვები.

მულტიმილიარდარი ოჯახების მსოფლიო მთავრობის მთავარი მიზანი „კოვიდ-19-ზე რეაგირებისა და სტრატეგიული გზა-დროშის პროგნოზის“ შესრულებაა, რომელსაც მის დაქვემდებარებაში არსებული მსოფლიო ბანკი კურატორობს. იგი 5-წლიანი და 2020 წლის 2 აპრილიდან 2025 წლის 31 მარტამდე პერიოდს მოიცავს. ამ პროგნოზის დაფუძნებითი საფუძველი გვახსია კი ასეთია: იზოლაცია, ტესტირება, ვაქცინაცია, ყველა სახელმწიფოში მოქალაქეებზე თავალ-თავლის დაწესება მათზე იქულებითი ზომების გა-მოყენების ჩათვლით.

ასე რომ, არ ინერვიულოთ — არც კორონავირუსის ახალ-ახალი შტამები მოგვაკლდება და არც კოვიდპანდემიის ახალ-ახალი ტალღები, სანამ... მეცხრე ტალღა არ გადაგვივლის. ვიჯდეთ ბაიფუშევიტით და მორჩილად ვუყუროთ ჩვენს „ნათელ მომავალს“ — თუ როგორ ამკარად ხორციელდება პრაქტიკაში ვალტერ რატენაუს 100 წლისწინანდელი ნათქვამი, როგორ გვანარმოებინებენ და ჩვენზე ხელით როგორ მიგვართმევენ იმას... რაც მოუპრიანებათ.

იამოზ ლუშავა

მულტიმილიარდარი ოჯახების მსოფლიო მთავრობის მთავარი მიზანი „კოვიდ-19-ზე რეაგირებისა და სტრატეგიული გზა-დროშის პროგნოზის“ შესრულებაა, რომელსაც მის დაქვემდებარებაში არსებული მსოფლიო ბანკი კურატორობს. იგი 5-წლიანი და 2020 წლის 2 აპრილიდან 2025 წლის 31 მარტამდე პერიოდს მოიცავს. ამ პროგნოზის დაფუძნებითი საფუძველი გვახსია კი ასეთია: იზოლაცია, ტესტირება, ვაქცინაცია, ყველა სახელმწიფოში მოქალაქეებზე თავალ-თავლის დაწესება მათზე იქულებითი ზომების გა-მოყენების ჩათვლით

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ჩაპლიკა

153-მა გამოკვლევამ, რომლებშიც ხუთ მილიონზე მეტი ადამიანი მონაწილეობდა, დაადასტურა, დიაბეტის, ჰიპერტონიის, გულ-სისხლძარღვოვანი სისტემის, იშემიური დაავადებისა და სიმსუქნის კავშირი ძილის რეჟიმის დარღვევასთან.

ავტო-მოტო-ველო, შენ მიჰქრისხარ, ქალო, დარჩა სადღაც ლელო, ქორი, მთვარე, კალო.

უზრუნველია ყვავილები მდელისი. აქაც მწვანე ველია ავტო-მოტო-ველოსი.

რა ბევრი რამ ითქვა, სიტყვა, ფიქრო ძველო, სიმბოლოა თითქო ავტო-მოტო-ველო.

სისწრაფის და სივრცის არის სამფლობელო. ავტო-მოტო-ველო! ავტო-მოტო-ველო! გალაკტიონი

ისე ვატყობ, ახალგაზრდა გალაკტიონები დასხდნენ ავტო-მოტოვების საჭეებთან.

ველო არ ითვლება. ავტომობილი და მოტოციკლეტი იზყრობს ახალ სივრცეებს — სისწრაფისა და სივრცის ახალი სიმბოლოც, ლოგოც და, კიდევ რა უბედურებაც გნებავთ, ის დარქვეთ, მაგალითად, ოკუპაცია თბილისის ცენტრალურ ქუჩებისა და პროსპექტების, რომლებიც ავტო და მოტოდრომებად აქციეს პიფონებმა.

განსაკუთრებით — ღამის საათებში, როცა ნორმალურ ადამიანებს უნდა ეძინოთ, ძალა მოიკრიბონ სახვადიოდ, სამუშაოდ. თუმცა სადღა არიან ნორმალური მოქალაქეები! თუ ვინმე ასეთი იყო დარჩენილი, ისინიც ამოაგდეს კალაპოტიდან ავტო-მოტო მოყვარულებმა, რომლებიც თავიანთ სატრანსპორტო საკუთრებას მაინცდამაინც ისე აქუხებენ, როგორც ბერლინზე შეტევის საარტილერიო მომზადების დროს ქუხდა და ზანზარებდა დედამიწა მეორე მსოფლიო ომის გადამწყვეტ ეტაპზე — 1945 წლის 16 აპრილს.

„არტილერია — ომის ღმერთი!“

გამარჯვებამდე დღეები რჩებოდა — დიდი სამამულო ომის დამთავრებამდე.

დღეს ვის ეომებიან, ვისი დამარცხება სურთ, რომელი ომის დამთავრებისკენ ისწრაფვიან ამ მშვიდობიანობის ჟამს?!

მაშინაც კი, როცა დღე ღამესთან იყო გასწორებული, ღამე კი — დღესთან, ომით ნაკარნახევი და იძულებით დადგენილი გრაფიკის გამო, მაშინაც კი ფრონტის ხაზზე მტერთან დაპირისპირებული ვაჟკაცები სამშობლოს სიმშვიდეზე ფიქრობდნენ, ოჯახების სიმშვიდეზე, რაც იმ პირობებში ძნელად წარმოსადგენი იყო.

მარკ ბერნესი მღეროდა მაშინ ხავერდოვანი და თბილი ხმით, რომ მშობლიურ ქალაქს შეუძლია იძინოს მშვიდად:

Любимый город
Может спать спокойно...

ბერნესი კი არა, თანამოქალაქეთა მიმართ პატივისცემის გრძნობა სრულად აქვთ ატროფირებული ღამდამობით საკუთარი ხმაურით ალგზნებულ და ატაცებულ „უთავო მხედრებს“, რომელთაც პლასტმასის ისეთი დამცავი ჩაფხუტები აქვთ ჩამოფხატული, რომ ძნელად წარმოიდ-

ძილ-ღვიძილი და ჩვენი საზოგადოების დღევანდელი პრობლემები

მათი რაოდენობა ლაგოონია

დღეს ვის ეომებიან, ვისი დამარცხება სურთ, რომელი ომის დამთავრებისკენ ისწრაფვიან ამ მშვიდობიანობის ჟამს?!

გენს კაცი, ამ დეკორაციული ელემენტის მიღმა ადამიანის მოაზროვნე ცენტრი იყოს განლაგებული.

დააგრილებენ „ჰონდას“, „სუჟუკის“, „იამაჰის“, „კავასაკის“, „ბეემესს“ და სხვა მარკის მოტოციკლებს („ჰარლეი დევიდსონის“ მოდელზე ვერაფერს გეტყვით, რადგან ვექვობ, დღეს თბილისში ვინმეს ეყენოს საკუთარ ავტოფარეხში საბჭოთა „კალიასკინის“ გვერდით) და ერთმანეთს ეჯიბრებიან, რომლის გამოწვევით უფრო ხმაურიანი და უმეტეს დეციბელიანი იქნება: (დეციბელი დარქვეს ხმაურის გასაზომ ერთეულს ამერიკელი მეცნიერის, ალექსანდრე ბელის, პატივისცემის ნიშნად).

თამაშობენ, ერთობიან...

ჩვენ, ეტყობა, ძილის პრობლემა მისჯილი გვაქვს — სხვადასხვა ეპოქაში სხვადასხვა ვარიანტითა და ინტერპრეტაციით:

„ო, ღმერთო ჩემო, სულ ძილი, ძილი, როსლა გვეღირსოს ჩვენ გაღვიძება?“

ილიას დროს საყვედურად ჟღერდა და თავთარიძეობიდან ერის გამოსაღვიძებელ მონოდებად.

დადგა დრო და ახლა, დამოუკიდებლობის ჟამს, ისე გავიღვიძეთ, ისე თავისუფლები ვართ ოთხივ მხარეს და ოთხივ კუთხით, რომ „სულ ძილი, ძილი“ კი არა, ღამ-ღამობით

თვალის დახუჭვის საშუალებაც არ გვაქვს.

არ გვაძლევენ — ტექნოლოგიური რევოლუციის ადვანტები მოტოციკლების დონეზე.

რატომ ავიჩივებ ეს ძილი და დედაქალაქში ადამიანის ჯანმრთელობის დაცვის ეს, ადგილობრივი ხელისუფლების მიერ ნავთის ლამპასავით უყუარადღებოდ მიგდებული, მნიშვნელოვანი პრობლემა?

უნინარეს ყოვლისა, საკი-

თხის აქტუალობის გამო. სამედიცინო კუთხით.

ჯანსაღი ძილი გვეხმარება, ვიყოთ უკეთ კონცენტრირებული, მაქსიმალურად ყურადღებიანი და პროდუქტიული დღის განმავლობაში; ხელს გვინფორმებს წარმატებულ საქმიანობაში, შემოქმედებით მუშაობაში ან, თუნდაც, გატაცებაში, „ჰობის“ რომ ვუნოდებთ. ცნობილია, რომ სწორედ ძილის დროს ჩვენი ტვი-

ნი ფხიზლობს და აქტიურად მუშაობს, იხსომებს ხანგრძლივი დროით ყველა იმ სიახლეს, რომლებსაც ადამიანი დღის განმავლობაში ეცნობა.

ადამიანის ჯანმრთელობაზე ძილის ზემოქმედების რამდენიმე მთავარ ფაქტორს გამოყოფენ:

1. საყოველთაოდ ცნობილია „ძილის რვა საათი“. გამოკვლევებით დამტკიცდა, რომ ძილის ნაკლებობა, ისევე, რო-

გორც ჭარბი ძილიანობა, ინვესტირებას დაავადებას, უარყოფითად მოქმედებს სიცოცხლის ხანგრძლივობაზე. „მოკლე ძილში“, როგორც წესი, გულისხმობენ 6 საათზე ნაკლებს, „ჭარბ ძილიანობაში“ — ცხრა-ათ საათზე მეტს. ბავშვებმა 11 საათი უნდა იძინონ, ჩვილებმა — 18 საათი დღე-ღამეში, თინეიჯერებმა — 10 საათი მაინც;

2. 153-მა გამოკვლევამ, რომლებშიც ხუთ მილიონზე მეტი ადამიანი მონაწილეობდა, დაადასტურა, დიაბეტის, ჰიპერტონიის, გულ-სისხლძარღვოვანი სისტემის, იშემიური დაავადებისა და სიმსუქნის კავშირი ძილის რეჟიმის დარღვევასთან;

3. ჩვენი ძილი ციკლებისგან შედგება. თითოეული 60-დან 100 წუთამდე გრძელდება. ყოველი სტადია თავის როლს თამაშობს მრავალრიცხოვან პროცესებში, რომლებიც ჩვენს სხეულში ძილის დროს გრძელდება;

4. ცვლებში მუშაობა შეიძლება ჩვენი ჯანმრთელობის მრავალი პრობლემის მიზეზი გახდეს. დადგინდა, რომ მათ, ვინც დღე-ღამურ ცვლებში მუშაობენ და ცოტა ძინავთ, თანაც, უფრო დროს, შეიძლება გაუძლიერდეს დიაბეტისა და გასუქების რისკი;

5. მასმედიას თუ ვერნმუნებით, ხელი დაგვრია უძილობის ეპიდემიამ. ძალიან ბევრი ადამიანი უჩივის დაღლილობას. ყველაზე მეტად — მოზარდები;

6. ტელეფონები ხელს უშლის ბავშვებს, ნორმალურად დაიძინონ;

7. ლურჯი სინათლე, რომლითაც ნათდება ელექტრომონიტორების ეკრანები, გვაფხიზლებს, დაძინების სურვილს გვიკარგავს. სპეციალისტები გვირჩევენ, გამოვიყენოთ „ციფრული დეტოქსი“ — ელექტრონული მონიტორიზების დაძინებამდე 90 წუთით ადრე გამოვრთოთ.

არის სხვა ფაქტორებიც.

მეორე მიზეზი, რომელიც ამ უბუდეკაციის საფუძველი გახდა, საზოგადოებრივი გაგვირდანაა — ოქტომბერში ხელი-სუფლების ადგილობრივი ორგანიზაციის არჩევნები.

ვირჩევთ დედაქალაქის მერსაც.

ბატონო კახა, როცა არჩევენების სამზადისით თავბრუდახვეულს ღამის ძილი გაგიკრთებათ, გაიხსენეთ, გეთაყვა, იმ პრობლემის მოგვარების აუცილებლობაც, რომელიც ამ რეპლიკაში დილექტანტის დონეზე, მაგრამ გულისტკივლით განვიხილე.

ხოლო დედაქალაქის მერი კვლავაც თქვენ რომ იქნებით, ამაში ეჭვი არავის ეპარება.

არაფა საწაბლიკა

P.S.

წუხელ ღამე სროლა იყო სოფეგანის უბანში — საქულის დუქანში, საქულის დუქანში...

მღეროდნენ ავლაბარში ამ კრიმინალურ კუბლიტებს, ხარფუხის სახელითაც რომ არის ცნობილი იმ უბანშიც.

წუხელ სიმშვიდე იყო იქაც და დედაქალაქის ცენტრალურ ქუჩებშიც. იმიტომ კი არა, რომ არავინ ისროდა, არამედ იმიტომ, რომ წვიმდა. ხოლო წვიმის დროს ბაიკერებს მოტოციკლები შინიდან არ გამოჰყავთ „მეოცე საუკუნის ქარიშხლებით ასაგრუსუნებლად“ (რეზო გაბრიაძე).

ა.ს.

უძილობის კომპარი

ტოკიოს ოლიმპიურ თამაშებში საქართველო 11 სახეობაში 35 ლიცენზიანტით იყო წარმოდგენილი. 35-მა ქართველმა სპორტსმენმა, რომლებიც 11 სახეობაში მონაწილეობდნენ, 4 სახეობაში — ძიუდოში, ძალისხმეაში, ბერძნულ-რომაულ და თავისუფალი სტილით ჭიდაობაში — 8 მედალი მოიპოვეს: 2 ოქროს, 5 ვერცხლისა და 1 ბრინჯაოს. ამ შედეგით საქართველომ 33-ე ადგილი დაიკავა 205 ქვეყანას შორის.

სპორტი

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ლაშა ტალახაძე

ლაშა ბეპაშვილი

8 აგვისტოს ტოკიოში დასრულდა XXXII ოლიმპიური თამაშები, რომელშიც 205 ქვეყნის 11 ათასზე მეტი წარმომადგენელი მონაწილეობდა. ქართველმა სპორტსმენებმა შესანიშნავად იასპარეზეს და, საერთო ჯამში, 8 მედალი მოიპოვეს: 2 ოქროს, 5 ვერცხლისა და 1 ბრინჯაოს. ეს დამოუკიდებლობის მოპოვების შემდეგ ქართველი სპორტსმენების რეკორდული მაჩვენებელია.

ტოკიოს ოლიმპიურ თამაშებში საქართველო 11 სახეობაში 35 ლიცენზიანტით იყო წარმოდგენილი. 35-მა ქართველმა სპორტსმენმა, რომლებიც 11 სახეობაში მონაწილეობდნენ, 4 სახეობაში — ძიუდოში, ძალისხმეაში, ბერძნულ-რომაულ და თავისუფალი სტილით ჭიდაობაში — 8 მედალი მოიპოვეს: 2 ოქროს, 5 ვერცხლისა და 1 ბრინჯაოს.

ამ შედეგით საქართველომ 33-ე ადგილი დაიკავა 205 ქვეყანას შორის.

ქართველი ძიუდოისტებისთვის ტოკიოს ოლიმპიადა უხვმოსავლიანი აღმოჩნდა. ქართველმა ფალავნებმა 1 ოქროსა და 3 ვერცხლის მედალი დაისაკუთრეს.

90 კგ წონით კატეგორიაში

ოქროს მედალი მოიპოვა **ლაშა ბეპაშვილმა**, ვერცხლის მედალები ერგოთ: **ვაჟა მარგველაშვილს** (66 კგ), **ლაშა შავდათუაშვილს** (73 კგ) და **ბურამ თუშიშვილს** (100+ კგ).

ძიუდოში ასპარეზობა იაპონელთა ტრადიციით დასრულდა, საქართველოს ვაჟთა ნაკრები მეორე ადგილზე გავიდა, საერთო ჩათვლაში (ქალები და კაცები) კი — მეოთხეზე.

იაპოზ ქაჯაიას გერცხლი

ბერძნულ-რომაული სტილით მოჭიდავე ქართველმა მძიმეწონოსანმა (130 კგ) იაკობ ქაჯაიამ ტოკიოს ოლიმპიური თამაშების ფინალამდე სამი მეტოქე ჩამოიშორა, ფინალში კი 3-გზის (ახლა უკვე 4-გზის) ოლიმპიურ ჩემპიონ კუბელ მისინ ლოპეს სუნიას სუხვდა და... ვერცხლის მედალს დასჯერდა.

ქართველი სპორტსმენების წარმატება ტოკიოს ოლიმპიადაზე

ბოლო წაგება სელიდან გაუმჯობესდა

საქართველო ძალიან ახლოს იყო ტოკიოს ოლიმპიური თამაშების მე-3 ოქროს მედლის მოპოვებასთან. ქართველი მძიმეწონოსანი (125 კგ), 2016 წლის ოლიმპიადის ბრინჯაოს მედლის მფლობელი და მსოფლიოს სამგზის ჩემპიონი თავისუფალ ჭიდაობაში **გენო პეტრიშვილი** ამერიკელ **გაილ სტივენსონთან** შეხვედრას იგებდა, მაგრამ ბოლო წაგება დამარცხდა და ვერცხლის მედალს დასჯერდა. ეს ყველაზე დრამატული ფინალი იყო თავისუფალი ჭიდაობის ისტორიაში.

ლაშა ტალახაძის ოქრო და რეკორდები

ძალისხმეაში (+100 კგ), როიდე-ჟანერიოს ოლიმპიური თამაშების, მსოფლიოს ოთხგზის

სა და ევროპის 5-გზის ჩემპიონმა **ლაშა ტალახაძემ** ტოკიოში კიდევ ერთხელ დაამტკიცა, რომ პლანეტის უძლიერესი ადამიანია და მეტოქეობას ვერავინ უწევს. 27 წლის ქართველმა სპორტსმენმა ძალიან დიდი უპირატესობით მოიგო ოლიმპიური ოქროს მედალი და თავისივე მსოფლიო რეკორდებიც გააუმჯობესა. მან ატაცში 223 კგ (მსოფლიო რეკორდი) ასწია, აკვრაში — (მსოფლიო რეკორდი) — 265 კგ, სულ ორჭიდაში — 488 კგ. ეს მსოფლიო და ოლიმპიური რეკორდებია. აღსანიშნავია, რომ ლაშამ მეორე ადგილზე გასულ ირანელ ძალისხმეას 47(!) კგ-ით აჯობა.

ერთადერთი ბრინჯაოს მედალი საქართველოს ნაკრებს წარმოუშობით უკრაინელმა ძალისხმეაში **ანტონ პლესნოი** (-96 კგ) მოუტანა.

ტოკიოში გამართული XXXII

XXXII ოლიმპიური თამაშების მედალების სტატისტიკური მონაცემები (პირველი 10 ნაპრაზისა და საქართველოს):

მედალი	ქვეყანა	ოქრო	ვერცხლი	ბრინჯაო	სულ
1.	აშშ	39	41	33	113
2.	ჩინეთი	30	32	18	88
3.	იაპონია	27	14	17	58
4.	დიდი ბრიტანეთი	22	21	22	65
5.	რუსეთი (რუსეთი)	20	28	23	71
6.	ავსტრალია	17	7	22	46
7.	ნიდერლანდები	10	12	14	36
8.	საფრანგეთი	10	12	11	33
9.	გერმანია	10	11	16	37
10.	იტალია	10	10	20	40
...33.	საქართველო	2	5	1	8

ოლიმპიური თამაშების პროგრამით სპორტის 33 სახეობის 50 დისციპლინაში ასპარეზობა იყო გათვალისწინებული. გამთამაშდა მედალების 339 კომპლექტი, 33-ით მეტი, ვიდრე წინა, როიდე-ჟანერიოს ოლიმპიადაზე.

მოაშზადა ნიკა კორინთელმა

ბურამ თუშიშვილი

იაკობ ქაჯაია

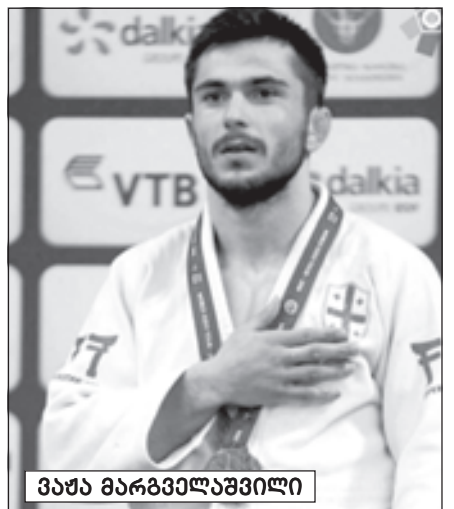
ლაშა შავდათუაშვილი

ანტონ პლესნოი

გენო პეტრიშვილი

ვაჟა მარგველაშვილი

«კლანტას ელოდება არა გლობალური დათბობა, არამედ გლობალური ასივება»

თანამედროვე სამეცნიერო სამყაროში და მის გარეთ გაბატონებულია თვალსაზრისი, რომ დედამიწას ელის დათბობა, რომელიც გამოწვეული იქნება ატმოსფეროში ნახში-

რორუანგის გამოყოფით, მაგრამ ჰიპოთეზას დედამიწაზე „სათბურის ეფექტის“ მიზეზით საშუალო ტემპერატურის მომატების შესახებ ყველა მეცნიერი არ ეთანხმება.

წამყვანი ასტროფიზიკოსის, დოქტორ **ვილი სუნის**, აზრით, პლანეტას ელოდება არა გლობალური დათბობა, არამედ გლობალური აცივება, გამოწვეული მზის აქტივობის შემცირებით. ამასთანავე, როგორც სუნი თვლის, ნახშირორჟანგსა და ადამიანის მოღვაწეობას არ შეუძლია, სერიოზული გავლენა იქონიოს პლანეტის კლიმატზე. ეს თვალსაზრისი მეცნიერმა გამოცემა The New American-ის ჟურნალისტთან ინტერვიუში გამოთქვა.

ამასთანავე, ვილი სუნმა აღნიშნა, რომ ნახშირორჟანგი სიცოცხლის აირია და მის გარეშე დედამიწაზე ფლორა და ფაუნა ვერ იარსებებს. მეცნიერი, რომელიც თანამშრომლობს უნგრეთის პლანეტური

კვლევების ინსტიტუტსა და სხვა ორგანიზაციებთან, ვარაუდობს, რომ ტყის ხანძრებითა და დედამიწის ატმოსფეროში გამონახოლქვი ჭარბი ნახშირორჟანგით გამოწვეული ზიანი ისეთი არ არის, როგორც ამას ალარმისტები წარმოაჩენენ. ამერიკული გამოცემისთვის მიცემულ ინტერვიუში სუნმა გამოაშკარავა გლობალური დათბობის მომხრეთა გეგმები და განაცხადა, რომ კლიმატური ცვლილებები ადამიანის მოღვაწეობით არ არის გამოწვეული და ამ საკითხზე გაეროს სამთავრობო-თაშორისი ექსპერტების ჯგუფის დასკვნა სანდო არ არის.

topcor.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელმა

როდის აღებას ჩუსთსა და საქართველოს შორის ავიაშიმოსვლა

რუსეთი საქართველოსთან ავიაშიმოსვლის აღდგენის საკითხის განსახილვისთვის მზად არის. ამის თაობაზე უფროსს საგარეო საქმეთა კომიტეტის ხელმძღვანელმა გრიგორი კარასინმა განუცხადა.

„მზად ვართ, ეს საკითხი (ავიაშიმოსვლის განახლების პრობლემა) განვიხილოთ. ვფიქრობ, ადრე თუ გვიან, საკითხი

გადაწყდება“, — განაცხადა კარასინმა, რომელიც იმდროვნებს, რომ საქართველოს პრემიერმინისტრის სპეციალურ წარმომადგენელ ზურაბ აბაშიძესთან პირისპირ შეხვედრა სექტემბერ-ოქტომბერში გაიმართება, თუმცა, მისივე თქმით, შეხვედრის ადგილი ჯერ შეთანხმებული არ არის. რუსეთ-საქართველოს შორის პირდაპირი ავიაშიმოსვლა 2019 წლის 8 ივლისს შეწყდა.

Global Time: ჩუსთსა და ჩინეთსა აუზ-ს უნდა აუხსნან, რომ სხვა ქვეყნების საუინაო საქმეებში ალარ უნდა ჩაერიოს, — ნათქვამია ჩინური გამოცემა Global Time-ის სტატიამ.

რუსეთმა და ჩინეთმა უნდა აუხსნან ამერიკის შეერთებულ შტატებს, რომ სხვა ქვეყნების საუინაო საქმეებში ალარ უნდა ჩაერიოს, — ნათქვამია ჩინური გამოცემა Global Time-ის სტატიამ.

ავტორი მიუთითებს ცინტუნსიას პოლიგონზე მოსკოვისა და პეკინის ერთობლივ სამხედრო სწავლებაზე, რომელიც, როგორც დასავლური მედიასაშუალებები აღნიშნავენ, დაკავშირებულია ავღანეთიდან ამერიკის ჯარების გაყვანასთან და აქვს როგორც პოლიტიკური, ისე ტაქტიკური მიზნები, მაგრამ არავის წინააღმდეგ არ არის მიმართული. ამასთანავე, თუ სწავლება და ავღანეთში შექმნილ ვითარებასთან პარალელურად გავაგებებთ, ავტორის აზრით, აუცილებელია ბრძოლა რეგიონში სამ ძალასთან — ტერორიზმთან, ექსტრემიზმსა და სეპარატიზმთან. ამ ძალებთან დაპირისპირება ჩინეთის, რუსეთისა და თანამშრომლობის შანხაის ორგანიზაციის მიზანია, — ნათქვამია სტატიამ.

ავტორი მიუთითებს, რომ სწორედ ვაშინგტონმა შექმნა

ქაოსი ავღანეთში იქიდან თავისი ჯარების გამოყვანის შემდეგ, ამას გარდა, აშშ უამრავ პრობლემას ქმნის პეკინისა და მოსკოვის გარშემო.

სტატიის ავტორის აზრით, რუსეთმა და ჩინეთმა ქაოსის

გამავრცელებელ ოკეანის-გალმელ პარტნიორს უნდა აუხსნან, რომ მან შეწყვიტოს რეგიონის საქმეებში ჩარევა.

რუსეთ-ჩინეთის ერთობლივი სამხედრო სწავლება „ურთიერთქმედება — 2021“ 10

ათასი კაცის მონაწილეობით აგვისტოს შუა რიცხვებში გაიმართება.

ria.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელმა

ჩუსთსა და ჩინეთსა აუზ-ს უნდა აუხსნან, რომ სხვა ქვეყნების საუინაო საქმეებში ალარ უნდა ჩაერიოს, — ნათქვამია ჩინური გამოცემა Global Time-ის სტატიამ.

„ლევადა-ცენტრის“ მიერ გამოკითხული რუსეთის მოქალაქეების მნიშვნელოვანი ნაწილი მომხრეა, სტალინს ძველი დაუდგან დიდ სამამულო ომში გამარჯვების მორიგ წლისთავზე.

სტალინის ძეგლის დადგმას მხარი დაუჭირა გამოკითხულთა 48%-მა, წინააღმდეგი იყო 20%, დანარჩენისთვის სულერთია, დაიდგება თუ არა სტალინის ძეგლი.

რუსულენოვანი „რადიო თავისუფლების“ ინფორმაციით, ბოლო 10 წლის განმავლობაში სტალინის ძეგლის დადგმის მომხრეთა რაოდენობა თითქმის გაორმა-

გდა. 2010 წელს ანალოგიურ კითხვას დადებითად უპასუხა გამოკითხულთა მხოლოდ 25%-მა, უარყოფითად კი — 36%-მა. აღსანიშნავია, რომ სტალინის ძეგლის დადგმას ყველაზე მეტი მომხრე ჰყავს 18-24 წლის ახალგაზრდებსა და 55 წელს ზემოთ ადამიანებში.

გამოკითხულთა 60%-ს მიაჩნია, რომ უნდა შეიქმნას სამუზეუმო კომპლექსი „სტალინ-ცენტრი“.

omg.md-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ლუკა მაისურაძემ

ჩუსთისგან ყველაზე მეტ სურსათს ეპროკავუიკი ყიდულობს

დასავლელი „სტრატეგიული მეგობრები“ რუსეთისგან ყველაფერს ყიდულობენ, საქართველოს კი ამ მეზობელ ქვეყანასთან დაახლოებას უკრძალავენ.

1 აგვისტოს მონაცემებით, რუსეთმა 16,9 მლრდ დოლარის პროდუქცია გაიტანა უცხოეთში გასაყიდად, რაც 16%-ით მეტია 2020 წლის ანალოგიურ პერიოდთან შედარებით.

ექსპერტები აღნიშნავენ, რომ, ზრდის ტემპის მიხედვით, ექსპორტში ლიდერია ცხიმპროდუქტები, რომლის გაყიდვამ 39%-ით მოიმატა და 3,85 მლრდ დოლარს მიაღწია, თუმცა, პროდუქტებს შორის ყველაზე მეტი გაიყიდა მარც-

ვლეული — 4,76 მლრდ დოლარის. ხორცისა და რძის პროდუქტების ექსპორტმა 25%-ით მოიმატა და 774 მლრდ დოლარს მიაღწია, თევზისა და ზღვის სხვა პროდუქტების ექსპორტმა კი — 2,93 მლრდ დოლარს.

მიმდინარე წელს, ექსპერტთა აზრით, რუსეთი 47 მლრდ დოლარის პროდუქციას გაიტანს საზღვარგარეთ. შესყიდვების მიხედვით ლიდერია ევროკავშირი, რომელმაც ჩინეთს გაუსწრო, მესამეა თურქეთი, მეოთხე — სამხრეთი კორეა, მეხუთე — ყაზახეთი.

eadaily.com-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორბი განზილიაძემ

საქართველო

თუ გზურთ, გაგზიზიაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიკეთ: 234-32-95, ან მოგზიკეთ: geworld@inbox.ru

თუ გზურთ, გაგზიზიაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიკეთ: 234-32-95, ან მოგზიკეთ: geworld@inbox.ru

www.geworld.ge

საქართველო

ესტუმრეთ ჩვენს საიტს

პოლიტიკა ეკონომიკა საზოგადოება ადამიანის უფლებები ისტორია

სარედაქციო კოლეგია

გაზეთი ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. ავტორებს ეპისოპატა პასუხისმგებლობა ფაქტებისა და მონაცემების სიზუსტეზე. რედაქციის პოზიცია შეიძლება არ ემთხვეოდეს ავტორთა მოსაზრებებს. მისამართი: თბილისი, დავით ბაქრაძის ქ. №6 ტელ.: 234-32-95; e-mail: geworld@inbox.ru

ISSN 2233-3894

9 772233 389009